

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ.

Ενετίσιν , Ετυπώθη παρὰ Αντωνίου τῷ Πινέλλω, α χ λ΄.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ, ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ,

καὶ θάνατος Ἀλέξανδρου τῆ Μακεδόνος

ἰστορίας.

Σοφία τῶν αἰγυπτίων, εἶπον, πολλὰ περίεσσα,
τὸν ἕραν ἐρείθυσαν, καὶ τ' ἄσρατε περίεσσα,

Ἐμέτρισαν καὶ τὸ λοιπὸν, τὰ βάθει τῆς θαλάσσης,
ἔδειξαν καὶ τ' ἐτέχνωτες, νὰ σώσεν νὰ τιωπίασεν.

Τὴν τέχνωτες ἀφίκασι, σὺν γλῶσσαι ἀπαλωμένη,
νὰ τιωπίασεν ὄλοιτες, γὰρ διαμυλωμένη.

Περί τὸ πῶς ἀφέντεβεν ὁ ἔκτεναβός,
τὴν αἰγυπτίον.

Ἐλέγε γλῶσσαι ἔκτεναβός, γὰρ αἰγυπτ' ἀφέντεβεν,
αὐτὸς εἶπον ὕσερος, ὅπῃ τὴν κερύβην.

Καὶ ἔξοδρε μετὶ μαγία, ὅλα νὰ τὰ γρυκίσει,
ἀφέντης δὲν ἠβείσκετον, μὲ αὐτὸν νὰ πολεμίσει.

Ποτέτου δὲν ἔξεβανε, σὲ πόλεμον στρατία,
μακάθειτον σοσῆπτε, καίκανε τὴν ματία.

Ἀνδρώπτε ἐργαζήτονε, καίεντε γιανακαίη,
ἔπειτα τὴν ἀποθεζε, μέσα εἰς τὴν λεκαίη.

Καὶ ἀρχίζε μετὶ σπιδῶ, τὴν δαίμονα νὰ κράζῃ,
καὶ τὸ κερύβην λαλία, σὰ δέλει ναρδινίαζ.

Καράβια κάτεργα μικρά, μετὸ κερύβην λακαίη,
κλαπέκει τὰ ἀποθεζε, μέσα εἰς τὴν λεκαίη.

Ἦσερα ἐπιανε φανδή, καὶ κτύπα καὶ χαλῶσαν,
καὶ ἔχθρων τὰ κάτεργα, ὅλατε ἐβελέσαν.

Γνωμικόν.

Γνώσις ναὶ μαθητῶν. Τὴν ἀνδρείαν ὑπερβένη.

Περί ὅταν ἦλθεν ὁ στρατηγὸς εἰς τὸ βασιλεῖα,
καὶ ἦλθεν ἓνας στρατηγὸς, πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλεῖα.

λέγειτε μὴ νακαρτερῆς, τίεχομε μαλῖα.

Αἴφες τὸς περιδραβασμῶς, γέικα γιὰ τὸ φεσάτω,
να μὴ μασβάλεν ἐδεπά, ὅλκς ἀπανωκάτω.

καὶ κατεβαίνεν εἰς ἡμας μίδοι καὶ ζηδαρκίτες,
πολλοὶ ἔξ αὐτῶς εὐείσχονται, πέναιτῶς ἀραβίτες.

Βηθαῖσδα οἱ ἀρχοντες, οἱ ἀπαντες ἀγαῖοι,
καὶ ἔρχενται ἀπάνημα, αὐτίνοι χαναναῖοι.

Γεικόντας ὁ ἔκτεναβὸς, ἐγέλασε καὶ χαρῆ,
καὶ εἶπε τῷ στρατῶντι, καὶ τίς ἐμὲ να παρῆ.

καὶ χίλια πρόβατα λοιπὸν, ὁ λύκος να ξαφνήση,
διώκτε μετὰ δόνπατῶς, ὅλα να τὰ ξεσκῆση.

καὶ εἶπετε πρὸς τὸ παρὸν ὑπαγε ἀναπάψα,
καὶ μὴ λόγον τὸ λοιπὸν, ὅλοιτε γιαναπάψα.

Γνωμικόν.

Πόχει τὴν πειφανία, φέρνητον εἰς ἐπενία.

καὶ ὁ κόσμος τὸν γελᾷ, ὅπερ βατῆ καὶ πᾶν.

Ἐγείκωσ ὁ βασιλεὺς, ὁ πέρχεται στρατεία.

ἔσεβη σὸ παλατῆτῶς, καὶ κάνει τὴν ματεία.

καὶ γροῖκωσ ὁκτὴν ματῆτῶς, χαρῆ τὴν βασιλείατῶς,
δουκεκτὸ παλατῆτῶς, καίκο φετὰ μαλίατῶς.

τὰ γενίατὰ ἔξέρισσ, τὴν φορεσάτῶς λάζει,

καὶ βαῖη καὶ εἰς τὸν κόρφοτῶς, σάμψα να ξοδιάζει.

Ἐφυγεν ὀκτὶν αἰγυπτον, κηπαῖν σαλή χώρα,
καὶ περπατῆ ὁ ελεηνός, ὅπε τὸν ἔβρη ὥρα.

Γνωμικόν.

Πρέπει δὲ τῷ βασιλέως, Νὰ πορεύεται ἀλέως,
Νὰ παθεῖναι εὖ πηύτε Κεῖς ἴδῳα τῇ δικήτε.
Λοιπὸν τὸ τέλος ἔφθασε, εἰς τὴν μακεδονίαν,
κὴ κείκανε τὴν τέχνητε, αὐτὴν τὴν μαγίαν.
καὶ τὸς θεὸς παρακαλῶν, σ' αἰγυπτον νὰ γυρίσει,
ἀφέντης τὸς ὀκτιναβός, ἔρχεται βασιλεία,
Ἀπὸ λόγῳ θεῶν, ἔρχεται βασιλεία,
γιὰ τὴν χαλῶση τὸς ἐχθρὸς, αὐτὴν τὴν περσία.
Γύπτιοι εἰς λογίζονται, ὀκτιναβός τὴν ἐγίνη,
ἐκὰ μασίντε πισολή, γιὰ τὴν πέφουω κείνοι.
Ἐγράψαν καὶ τὰ λόγιατες, κὴ τὸς θεὸς νὰ κείση,
τ' ἀφέντη τὸς τῷ κτεναβῷ, ὀπίσω νὰ γυρίση.
Ὀκτιναβός ἐγένετο, εἰς τὴν μακεδονίαν,
περίφημος ἠκεσηκε, κτὴν τέχνη τὴν μαγίαν.

Γνωμικόν.

Καὶ οἱ παῖδες βασιλέων, Πρῶτον λέγω ἴπαλαίων.
Τέχνην ἢ ἔδραν νὰ ζῆνται, Στὴν ἀνάγνη νὰ πηῆνται
Γνωαῖκα ἢ βασίλισσα. φίλιππε λυμπιάδα,
ἠκε τῷ ὀκτιναβῷ, κείχε τίνος ἰμάδα,
Ὅσα ἔδραβη φίλιππος, ἔξω νὰ πολεμήσει.
ὀλυμπιάδα γύρεψε γιὰ τὸν ἐρωτήσε.
Σαὺ ἦλθε τὸν ἐρωτήσε, ἔσυρε μαθημύρος,
τὴν τέχνην ὀλλωτῆς μαγίας, ἠσε δ' ἄρμιλω μύρος.

Ἀπὸ λογῆθ' ἔκτενα βός, ξεῦρο κιορθομαντία,
κιανθέλης γιαναμαντ' ὄθης, εἰπέ με τὴν αἰτία.
Ἐδειξε κιοκτὸν κόρφοτα, δισκο κείχε φεγγαρή,
καὶ ἔξη ἄσρα τ' ἔρανε, ὅπ' ἔχασιν τῆ χαρή.
Ὡς εἶδεν ἠ' Ὀλυμπας κ' ἢ τ' ἄσρα νὰ μετρίσῃ,
ὄλκας ἔξωτες δ' ὕγαλε, γιανατὸν ἐρωτίσῃ.
Εἶπετε ἠ' Ὀλυμπας θέλει γιαναφίσι,
ὁ ἀνδρας με ὁ φίλιππος, κ' ἢ δέσμε αὐτοπίσι.
Κι αὐτίνος τὴν ἀνερωτᾶ, γιατὴν γενιαν τ' ἀνδρός της,
ἐκείνο πᾶ τὸν ὄεισε, γιανατὸ κάμη ὁμ' ὀρός της.
Καὶ τότε ἔξηγήθηκε, γιαυτὰ τὰ ἐδικά της,
ἐκ τῆν ἀρχῆ λογαρίασε, ὅλα τὰ γονικά της.
Ἀπὸ λογῆθ' ἔκτε της, βείσκω εἰς τὴν μαγία με,
ἀφῶσέ ὁ ἀνδρας σε, ὡς λεγοῦν τὰ χαρτία με.
Ἀλήθεια λέγῃ τὸ λοιπὸν, θέλει γιανασάφισῃ,
δύομαι μετὴν τέχνημα, αὐτὸ νὰ μὲν τὸ πείσι.
Καὶ ἀνθελήσι φίλιππος, αὐτίνος νὰ σαφίσι,
ἔχεις μεγάλον ἀνδρωπὸν, γιατὰ σεξέκδικήσι.
Εἶπετε ἠ' Ὀλυμπας, καὶ πῶς τὸ νὰ γένη,
ὅπ' ἔδεν ἔχω δῶ πναῖ, ἐδέκα ἑνὰ γένη.
Κεῖπε της ὁ ἔκτενα βός, θέλήσου βοήθῃσει,
ἕνας θεὸς ἐπ' ἡγείος μεσὲν παιδὶ νὰ ποίσι.
Νὰ θρέψεις κείνω τὸ παιδὶ, καὶ κείνω θέλει ποίσι.
ὅπου κάμνη ἀνδρας σε, γιατὰ τὸ ξεγυδικήσι.
Εἶπε της πάλιο κτενα βός, ἕναί θεὸς κεί τ' ἄλλα,
ἀντίπερα σὶν βαρβαρία, μεκέρατα με γάλα.

Θὸς τὸν εἶδει σὸν ὕπνον, ναῖ ἔλθῃ εἰσεσένα,
κλαυτῖνος εἶναι ἄφορμῇ, γιατίε παιδίε τλὴ γέναι,
καὶ εἶπτε τῆ Ὀλυμπίας, αἶ λέγεις τλὴ ἀλήθεια,
εἰς τόνειρό τὸ θελῶ δεῖ, αἶνχ' αὐτὸ βοήθεια.
Εὐγίκε ὄνεκτενα βὸς, καὶ τλὴ μαγιάτε κάμνη,
καὶ γήρδσε παράμερα, καὶ βείσκει τὸ βοτάνη.
Πίανη κ' Ἰσπανήζητο, κ' τὸ ζικμήτε βγαῖη,
ἀνασκηρίζητο καλὰ, παράμερα τὸ βαῖη.
Γιωαῖκα ἐπιάτορ θοσε, μετὸ κερὴ πλασμῆη,
Ὀλυμπιάδος τ' ὄνομα, ἔγραψε ἑλὴ, κέρηνη.
Ἀπήτης τλὴ ἔξεφλησε, αἶν αὐτῆ τὸ λυχνάρη,
κέβαρε δ' ἀπὸ τὸ ζευῆ, τῆ λυχνῆ νάχχει χαρῆ.
Ἐκαυαὐτὴν τῆ μαγία, θεὸν τῆ κείνος κρᾶζη,
ἐκεῖνο πᾶθελεν αὐτὸς, γὰρ ναῖ τῆ ὀρδινιάζη.

Περί τὸ πῶς εἶδεν τὸ ὄνειρον
ἠ Ὀλυμπιάδα.

Ὁνειρώδεν εἰς τὸν ὕπνοντης, κῆλθε θεὸς ἀμῶνος,
εἰς τὸ παλάτι σέβηκε, κ' κείνος εἶπον μόνος.
Εἶ δε κ' τλὴ ἀγκάλιασε, αὐτῆ γιολυμπιάδα,
θεράπειαν πέρνη ἔξ αὐτὸν, περῖασεῖα νοσημιάδα.
Ἰδε πῶς τλὴ ἐπλάγιοσε, ἀπάνω σεκλιωάρη,
κεῖπε ἠ μήτρασε παιδί, ναῖ λάβη κ' ναῖ παρῆ.
Ἐξύπνησε ἠ Ὀλυμπίας, ἐκτενα βῶνά κρᾶζη,
λέγει ναῖ ξέρης ὁ θεός, ἠλθε κ' μεφαντάζει.
Εἶδα τὸ ὄνειρον λοιπόν, καὶ τὸν θεὸν ἐκείνον,
κιορέγομέτοι δμυατὰ, μετὰ αὐτὸν θεὸν ναῖ μιλῶσα.

Λίγειτις ὁ νεκτεναβὸς, σαὺτὶ φράμα τὸν εἶδες,
σαὺτράγον μεγαλόκερον, ὀπόμε με ταῖς γίδες.
Καὶ εἶχε καὶ τὰ κέρατα, ἀπάνω εἰς κεφάλη,
καὶ κάμε μετῶ τέχνησε, εὐσπήτη νάλθη πάλι.
Αὐτὸς ἀπηλογίθηκε, θανάχεις θραπέια,
κάμε βραδὴ εὐσπήσε, νάχω μεγάληνα δά.
Διὰ νὰ κάμω σιωτροφία, θεῖς γὰρ τῆ αἰῶνος,
γιαπαρχεται εὐσπήσου, νύκτα αὐτίνος μόνος.
Κιαυτὴ τ' ἀπηλογίθηκε, ἀμνάχεις ἀδία,
μόνε αὐτοῖνον τὸν θεόν, νὰ ἔχω σιωτροφία.
Εἶπετις ὁ νεκτεναβὸς, βράδην τὸν θεῖω φέρη,
γιαπαῖαι εἰς ἐγκάλησε, εἰς τὸ δικόσε χέρι.
Ἐπίειρε ὁ νεκτεναβὸς, ἔξαυτῶ τῶ ἀδία,
γιαπαῖαι τῆς φέρη τὸν θεόν, τῆ νύκτε με μαγία.

Γνωμικόν.

Οἱ λωλοὶ εἰς τὸν πρότερον, Βλέπεσι τὸ ρίζηκότους,
Φαίνετέτες τι πλατίζην, Θαρατὰ κρατῆν ὀλπίζην.

Περί τὸ πῶς ἐνέμπεξεν ὁ νεκτεναβὸς
εἰς Ὀλυμπιάδα.

Ἐπῆρε ὁ νεκτεναβὸς, δύο κέρατα μεγάλα,
ἤβρε καὶ τράγε ἐνδυμα, ἄς παρῶσαν τὸ γάλα.
καὶ ἔβαλε τὰ κέρατα, ἀπάνω εὐσ κεφάλη,
καὶ πήγε εἰς τὸ σπήτητις, ὁ μάγος κείνος πάλι.
Καὶ γυῖηκε σαὺτὸν θεόν, καὶ δάβη εὐσ κλίωάρη,
καὶ τότε τῆς ἐμήλισε, παιδὶ νὰ λάβης χάρι.

Ἀρσενικῶναι τὸ παιδί, λέγει κυράγυμνή,
οἶσει θέλει βασιλεία, κίολητὸ οἰκεμνή.
Καὶ τότε ἐκατέβηκε, ἐκ τὸ κρεβάτη κάτε,
καὶ διάβη ὀνεκτεναβός, ἐκείς σὺν κατ' οἰκίαιτε.
Σικόνεται ἡ ὄλυμπιας, σὸν κτεναβὸν κὴ πᾶν,
κὴ εἶπετε μετὸν θεόν, περιόσια θεραπαίη.
Καὶ κάμαυτίνο τὸ λοιπὸν, νάρχεται πᾶσα βράδι,
κὴ γάμε πάντα με ταυτὸν εἰς τὸ κρεβάτη οἰάδι.
Ἀπιλογήθη κτεναβός, δόσμε ἀδείαν τελείαν,
δὲναφέρνο τὸν θεόν, μαγίαν ὀμιλείαν.
Καὶ εἶπετε ὄλυμπιας, θεὸς πάλιν ἀσολέγω,
πναὺ μὲν ἔχεις ἔμποδον, εἰς τὸν ἀμῶνσε μνέγω.
Ἐπῆρε παῦν τὸ θέλημα, τότες, ὀκτὺ κυράτου,
κῆτονε πάντα με ταυτὸν, κὴ πέρνα τῆ δαλίαιτε.
Περνα κάμπόσος ὁ καιρός, κὴ κείνη ἐγκασρόθη,
καὶ τὸ παιδί ἐκτὺ κοιλία, ἀρχίζη νὰ τὸ γνώθη.
Καὶ τότες ἡ ὄλυμπιας, τῆ κτεναβόνος λέγη,
ἐβέρκοσαι τὰ μάπατης, αὐτὴ ὀμωρὸς σε κλέγει.
Μήπως κέλθη ὁ ἀνδρας με, κὴ βεῖμε γκασρομνή,
καὶ τῆτοπ κὴ ἐγμύετο, αὐτὸς δὲν τοπομαίνη.
Κιαπιλογύθη κτεναβός, ἄφης με ναρδιναίσω,
κὴ τῆ ἀνδρὸς σε τὸν θυμὸν, ἐγὼ νὰ τὸν ἐπαύσω.
Πεῖ τίμυ μαγίαν ὀπῆ ἔκανεν ὁ νεκτεναβός,
δὲναειδῆ ὁ φίλιππος ὄνειρον.
Γεράκη πιανηκτεναβός κὴ κάνει τῆ μαγίαιτε,
γμιατεδῆ ὁ φίλιππος σὺν ὕπνοφαντασι ἀτε.

Φίλιππος εἶδεν ὄνειρον, κειπτός τὸ εἶδειμόνε,
Ὀλυμπιάδα ἔβλεπε, μετὸν θεὸν αἰμόνε.
Καθάρια τόδε φίλιππος δὲν εἶχε τὴν πόισι,
ὅπως τὸς εἶπε ὁ θεός, καὶ νὰ μηδὲν ἀργήσι,
Παιδὶ νὰ κάμη σερνικόν, ὅπως γκασρομήνη,
κιορέσει θελή τὸ παιδὶ, ὅλλω τὴν οἰκεμήνη.
Καὶ βελωθήεν ἀργυρᾷ βελόνη τὴν κοίλιατης,
εἶπετις νὰ φερσέχεται, ὁμορφα τὴν δελίατης.
Καὶ ἀπὸ ταχὺ συκόνεται, ὁ φίλιππος νὰ πόισι,
πινὰς ἀπὸ τὸς μάγης τὸς, τὸ ὄνειρο νὰ λύση.
Ἐ κάλεσέναν ὄξωυτὸς, περίασια φερκομήνον,
κείπετε τὴν ἀθηβελή, νὰ τὸχη ξηγημήνο.
Κιαυτὸς ἀπὸ λουγῆθηκε, ἀλήθεια τὸνειρόσου,
αὐτὸνον πᾶδες ἀπήτησου, ἔχετον για θεόσω.
Ἐχη μεγάλα κέρατα, ἀπαίω σο κεφάλη,
ἔχη καὶ τράγκ ἐνδύμα, μεμία ποδῆ μεγάλη.
Καὶ εἶδε τὴν γυυῖκασον, καὶ μαύτῃ ἐσυγκλήθη,
κίωσ ὀκασον ὁ φίλιππος, σαλόγια ἀπατήθη.
Καὶ φάγη τότε παρδύς, μέσα ἐπὶ φασάτε,
καὶ δάβηκε σο ἀπήτητε, μέσα σὺν κατ' οἰκίατε.
Ἐκείβρε τὴν Ὀλυμπιά, πολλάτον λυπημήνη,
κιαυτὸς τὴν παρηγορᾷ, νὰ μὴν εἰσφοβισμήνη,
Ἄμα θεοὶ τὸ θελεσι, δὲν ἔχω τὴν πόισω,
αὐτὸνοι γὰρ φερβλέπεσι, τὰ μωρὸς καὶ τὰ ὀπόισω,
Αὐτὸνοι μὰς ὀρίζεσι, καὶ χουῦ τὴν ὄξωσιαμας,
μὴ τὸ λυπάτε τὸ λοιπὸν, ἐτέτο ἡ καρδῆμας.

Ὡς τόκωσεν Ὀλυμπιάς, ὅλη ἰθεραπαίη,
τὸ πῶς τῆς εἶπε φίλιππος, σαυτῷ θεὸς ὑπάη.

Γνωμικόν.

Ὁ καλὸς λόγος εἰς βίαν, Θεραπείη τῷ καρδίας.
Σεμέραις ὀλιγέτιζαις, ἦθελε νὰ δευτάξη,
Ὀλυμπιάδα φίλιππος, κὴ νὰ τῷ δευτάξη

Γνωμικόν.

Πάντα τὰ κρυφὰ μακρήνη, Ἀμυσφατερόν ἀγέννη.

Περί τῷ μεταμόρφωσιν τῆ ἐπιτεναβῆ.

Ὡς τόκωσεν νεκτεναβὸς, τότε μεταμορφώθη,
ἰγυὴ δράκος φοβερός, εἰς μέσι τῆς ἐβρέθη.

Ὅπῃ κάθετον ὀφίλιππος, μόλητε τῷ ἀμάδα,
ἦχαν ἐκεῖ εἰς μέσι τῆς, κὴ τῷ Ὀλυμπιάδα.

Ἦλθε ὡς δράκος φοβερός, κὴ κῆκλοδογνεῖζει,
ἰσέβλεν εἰς τῷ μέσι τῆς, κὴ δυνατὰ σκεῖζει.

Καὶ δέβη κιαγκαλίθηκε, τότε τῷ Ὀλυμπιάδα,
Ὅπῃ κάθετον φίλιππος, μόλητε τῷ ὀμάδα.

Ἀπίτης τῷ ἐφίλισε, ὀδράκοντας ἐκείνη,
πάλι μεταμορφώθηκε, κιοσαὶ γεράκη γίνη.

Καὶ ὅλοι δὲ ἐφοβήθησαν, ἀρχοντες κὴ οἱ δέλοι,
κὴ πάλιν ἐθαυμάθησαν, σκεῖνο πῆδαν ἔλοι.

Ἀπο τὸν φόβον φίλιππος, ἦτονε τρομασμῆμος,
ἰζάρεσε ὀταπεινός, καὶ εἶκει φοβισμῆμος.

Ἀπιλογηθή φίλιππος, μετῷ πολλῶν τρομαφάν,
ὀργίθησαν ἡμεῖς οἱ θεοὶ μόλοιτες τῷ κατάραν.

Καὶ εἶπε τὸ ὄλυμπιά, ἀλήθεια βοήθεισι,
σαυτὴν ἔρχονται θεοὶ, πάντα καὶ δὲν ἀργύσει.
Γνωμικόν.

Φόβος ἔναι πᾶ τρωάση, Καὶ τὰ ἔρημα φυλάσει.
Ἐμύνησε τῷ φίλιππου, τότε ἡ ὄλυμπίας,
αὐτὸς ἔναι ὁ θεὸς, πόνε τῆς βαρβαρίας.

Ὡς τότε σεν ὁ φίλιππος, πολλὰ γὰρ τὸ ἔχαρι,
πᾶ κάμνη κείνω τὸ παιδί, μὲ τῷ θεῷ τὸ χαρί.
Περί τὸ ὀρνίθη ὅπᾶ ἐγέννησεν, εἰς τὸ
ποδία τῷ φιλίππε.

Ἡμέραις περαζώμενες, σὺν φίλιππου θορνίθη,
κεῖς τὸ ποδίατε γέννησε, κύσερα καρκαρίθη.
Σιχόνοντας ὁ φίλιππος, τὰ βγῶ ἑκαταλίθη,
καὶ μέσα ἐκ τὸ φλέδητε, μικρὸ φιδάκκηχύθη.
Γυρίζει τὸ φιδόπελο, κιολόγυρα ὑπάη,
καὶ θεληνάμπη εἰς τὰ βγαῖ, κείπαράυτα φοφαίη.

Ἐδύμασε ὁ φίλιππος, με κείνω τὸ ὀρνίθη,
τὸ εἶδε μετὰ μαπαίτε, περείσσια τὸ φοβήθη.
Καὶ ἔκραξαν ἀπύφωτον, τὸν μάγον νὰ μαγέψη,
τὸ τίτιον τὸ φιδέπελον, εἰς τὸ αἰγῶ νὰ σρέψη.

Κιαντίφωτος τὸ ἔκαμε, τότε γιαμία μαγία,
γιατὰ εἰπή τῷ φιλίππε, καθάρεια τὸ αἰτία.
Καὶ τότες τὸ καθάρισε, κείπε παιδί θεὸς ποίση,
αὐτὸ πακίης τὸ παιδί, τὸν κόσμον θελοιοεῖση.

Γυρίζοντας γιασραφή, ναρθὴ σὰ ἰδικάτε,
δέλη ἀπ'εθαίη τὸ παιδί, ἔξω κατὰ γονικάτε.

Περὶ τῆς γεννήσεως ἀλεξάνδρου.

Ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ κερὸς, αὐτὴν νὰ γεννήσει,
αὐτὴν λέγω τὸ παιδί, πεκόσμον θέλη ὀρίσει.
Κιαυτὴ ἐβιάσθη δεινὰτα, καὶ τὸ παιδί ἐχύθη,
τότε φωνὴν ἐφώνηξε, καὶ τότες ἐγεννήθη.
Βρονταῖς ἐκείταν μευσσὸν, κύρθεκοντάτης ἄλλη,
πάραιτα ἐφοβήθησαν, μικροῖτε καὶ μεγάλοι.
Τὸ πῶς τὲ δῶσαν οἱ θεοὶ, τόση μεγάλη χάρι,
σαῦ ἐγεννήθ' ἀλέξανδρος, ὁ φίλιππος ἐχαρή.
καὶ ὄρισε σαῖς χόραις τε, ὅλοι χαραῖς νὰ κάμει,
καὶ γιὰ τὴν γένα τὲ παιδί, νὰ τὴν ἀναθηβαῖου.
Ἀλέξανδρος ἐθρέφετον, σὲ ἡλυκείη κιαξένη,
ἐδὲ τῆς μάνας ἐμιαζε, ἐδὲ πατρὸς τὸ γένη.
Τὸ ἦθος, τὲτον θαυμασὸν, ἦτον ὅσαν λόνταρη,
τ' αἰσερῶ τὸ μάπτει, εἶχε μεγάλη χάρι.
καὶ τ' ἄλλον τε τὸ δεξιὸν, ἦτανε μαυρισμύω,
ἀράθυμα ἐκίταζε, καὶ σικὲ μαυρισμύω.
Εἶχεν διδάσκαλον καλὸν, τὸν μέγ' αἰσοτέλη,
κιαυτὸν τὸν αἰανίδα, πᾶσαν κ' οἱ δύο τὰ θέλη.
Περὶ τῆς βεκεφάλου.

Καὶ μίαν ἡμέρα φέρνεσι, ἐνάλογω μεγάλω,
κανίσκει εἰς τὸν φίλιππον ὅπε ἐκ ἦτον ἄλλω.
Τοσᾶτον μέγα φοβερόν, κῆδε λαν τριπιδύση,
πανέναι δὲν ἠιπόρει, αὐτὴν νὰ κρατήση.
καὶ ὄρισε ὁ φίλιππος, αὐτὴν νὰ φυλάξου.
σὸν σαύλον νὰ τὸ βάλλουσι, καὶ νὰ τὸ καταταῖξεν.

Κίσαυ ἔγινε Ἀλέξανδρος, τὸς χρόνος δωδεκαρῆς,
ἐπίγενεσθ' ὁ πόλεμον, κίαι πίνος καβαλαρῆς.

Καὶ κτύπαμὲ τὸς μαυροσπινῆς, κίαι πίνος κονδαρέας,
καὶ ὄθεν τὸν ἠβλέπασι, τῆ κάμνασι μέρεα.

Καὶ εἶπετε ὁ φίλιππος, στραπία καλα τὴν σιάζης,
καὶ ὄλον τὸ φεσάτομα, ἐσὺ νὰ τορδινιάζης.

Ὡς τόκασε ὀλυμπιάς, πολλῆ κακὸν τῆς φασί,
κὲ κραξε τὸν νεκτέναβῶ κίαιρχησε νὰ θηβάνη.

Γιαδές με εἰς τὴν τέχνησε, τὸ τίμα θέλει ποίσει,
ὁ αἰδρας με ὁ φίλιππος, ἀνένε κὲ μαφύσει.

Ἐπαρ κὲ τὸν ἀλέξανδρον, τὴν τέχνη ναυμυλυσύσης,
πάντα κοντάσε σύρνειτον, νὰ τὸν ἐμάθητ' ἔσης.

Περί τὸ πῶς ἐσωμέβη ὁ θάνατος
τῆ ἐκτεναβῆ.

Ἐπέιρε τὸν ἀλέξανδρον, γιανὰ τεδείξει τ' ἄσρο,
κὲ κείνος τὸν ἀσκόντισε, γκρεμνήζητον κτὸ κάσρο.

Ἐφώναξε νεκτέναβος, γκατί με ἐγκρεμνήρης,
ὄπτε με ὁ πατέρας σε, κὲ δέ με ἐγνωεῖζης.

Καὶ εἶπετε ἀλέξανδρος, τὸν κρᾶτὸν γυρέβης,
μὲ ταῖς μαγίαις σετ' πολλῶν τ' αἰγυπῆ ἀφεντέβης.

Εἶπετε ὁ νεκτέναβος, δὲν ὑμπορεῖ νὰ γένη,
γιατίς ἐτῆτο ἠ μαγία, μὲ χει διαμυλωμένη.

Εἶπετε ὁ ἀλέξανδρος, ἤξερες θες νὰ ποίσω.
πῶς δὲν ἐπαραμείρισε, νὰ μήσε ἐγκρεμνήσω.

Ἦ βεῖκατο εἰς τὴν μαυτία, πῖναι τῆ ρίζη κῆμα.
Ἐναλάβω θάνατον, κτὰ χεῖρά τῆ παιδίεμα.

Ἄπη-

Ἀπηλογήθ' ἀλέξανδρος, πῶς ἤμεγαλὸς ἦς σου,
λοιπὸν βεβαίωσε μετο, ἀνήμε ἰδικός σου.
Εἶπε του τὴν ἀθηβολή, πῶς ἔναι ἡ αὐοράτου,
ἢ πῶς σὺ αἰγυπτάφισε, αὐτὸς τὴν αὐθεντία.
Ὅσα ἄντα ξηγήθηκε, εὐλίκε ποθα μῦθος,
λοιπὸν καίενα βοηθόν, δὲν εἶχεν ὁ καὶ μῦθος.
Γνώμικόν.

Καὶ τὴ τύχης τὰ γραμμῶνα. Ὅπως μέλυνε σὸ καθένα
Πλέο δὲν μεταγενῆνται. Ἀμιόλλα διορθῆνται.
Σαῦ εἶδεν ὁ ἀλέξανδρος, κιατίνος ἀπὸ θῆνη,
πέρνη τὸν εἰς τὸν ὤμοντε, σὸ ἀπῆτή τὸν παγένη.
Ἀλέξανδρος λυπήθηκε, πῶς ἔκτεινε πατέρα,
καὶ διωατὰ τὸν ἐκλαυσε, ἐκείνῳ τὴν ἐσῶέρα.
Καὶ ἦλθεν ἡ ὀλυμπιας, κῆβρετον ξαπλομῦθον,
τὸν ἔτυχον τὸν κτεναβα, νεκρὸν ὀποθαμένον.
καὶ δὲν ἐδιάβηκε ἔψες, να καὶ μητῆ μαγία,
ἀπελογήθ' ἀλέξανδρος, κῆπετης τὴν αἰτία.
Ἐτούτος ἐν πατέρας με, πρὸς ἔχε σὸ κρεβάτη,
ὀπὸρχετον κῆ σύλεγε, ἔμας θεὸς σε κράτη.
Ὡς τέκεσεν ὀλυμπιας, τὴν ἀμαρτία ἐμείφθη,
πῶς ἐπλανήθη καὶ καίε, μεταύτον κῆ μοιχίφθη.
Κῦσιρον ἡ ὀλυμπιας, αὐτίνον σαβανώνη,
σάβανον χρυσοραῆτισον, μαυτίνον τὸν ἐχώνη.
Περὶ τὸ πῶς ἐμαντῶθη ὁ φίλιππος.
Λοιπὸν ἔληπε φίλιππος, κῆ θελε να πρισρέψη.
ἐδιάβηκεσ ὀ μαντεο, ὡς δὲνα μαντέψη.

Ερώτησέν τις τὸ λοιπὸν, τίς θέλη βασιλεύσει,
ποιός θέλει γένη βασιλεύς, κίολα νὰ τὰ φεντεύσι.
καὶ τὸ μαντίο ποκρίθηκε, ἐκείνος θέλει οὐρασι,
πῆ φάτζες ὄν βεκέφαλον, κια πᾶνω νὰ πηδύσι.
Αἰσοτέλης ἔλεγεν, ἐκείνος ὀπορίσει,

τῶν μαθητῶν τὸ λοιπὸν, τί δυνάτου χάρισει.
Εἰκίνοι τῆ ἑτάξασι, τῶρά ματὰ νὰ τῆ δώσουσι,
νὰ εἶναι εἰς ἀντίμεψιν, γιανὰ τῆ πληρόσουσι.

Ρῶτᾶ καὶ τὸν ἀλέξανδρον, τι γιανὰ τῆ χερίσι,
ἀνέλθῃ τὸ βασίλειον, εἰσάυτον καὶ νὰ ρίσι.

Αἰπηλογὴ δ' ἀλέξανδρος, ἀνέναι καὶ ὀρίσι,
καὶ κείνο πῆ τῆ θελε φανῆ, ἤθελεν τῆ χερίσι.

Χαίροις τῆ λέγη τὸ λοιπὸν, ἀλέξανδραυτοκράτορ,
σεσένα τὸ βασίλειον, ἔρχεται μονοκράτορ.

Περὶ τὸ πῶς ἐκαβαλίκουσεν ὁ ἀλέξανδρος
τὸ βεκέφαλον.

Καὶ μίαν ἡμέρα θέλησεν, ἀλέξανδρος νὰ ποίσι,
καὶ ἄλογον ἐγύρεψε, ναυγῆ νὰ πολεμήσι.

Ἀρχίσεν ὁ βεκέφαλος, δενα κλημπεύσι,
καὶ εἶπαντε βεκέφαλος, εἶναι πῆ ἀνταίσι.

καὶ διαβη ὁ ἀλέξανδρος, κείδειτον πῆ γυεύσι,
τότε τὸν ἐχαλιύωσε κια πᾶντε καδίσι.

Σαὶ τόμαθεν ὁ φίλιππος, ἐδιάβη κια πᾶντάτον,
τρέχη λοιπὸν μὲ τῆ σπαδῶν, κῆ γλυκοχερετάτον.

Αἰεθμηθή φίλιππος, ἐκεῖ ὀπῆ μαντεύθῃ,
τὸ ποίος νὰ ρίσι ἐξ αὐτῆ, τῶρα τὸ μαθητεύθῃ.

Καὶ

Καὶ σαυ' ἐγένη ἀλέξανδρος, εἰς τὴν παλιὰ πόλιν,
ἐρώπησε τὸν φίλιππον, ναπαῖν σὸν μαρῖα.
καὶ ἀρματοῖν κατέρχεται, καὶ δέλη να μισόση,
ἢ καίμη καὶ τὴν ὀρδωῖα, ὡς γιανὰ ταξιδύση.
καίφερε ἄλογα καλά, καὶ μαύτα ἀρματοῖν,
ἢ ὅλες τὰς ἐνίκησεν, καὶ τότε σεφανώθη,
Περὶ τὸ δικαίσιμον ἀλέξανδρον
καὶ νικόλαον.

Καὶ ἦλθεν ὀνικόλαος, υἱὸς ὁ τῆ δαρῖα.
εἶπετε ὁ ἀλέξανδρος τὰ ῥήθεις μεραυδῖα.
Γυεῖζει ὀνικόλαος, αὐτῖνον καὶ τὸν φθαῖν,
καὶ δὲν ἠδέλησε ποσὸς, αὐτὸς να τὸ πομύλιν.
Ἐμνησῖετ' ἀλέξανδρος, να μὴ χολομανῖση,
ὅτι τὰ αὐτὸν ἀνένιπτε, αὐτὸς τὴν θελεθεῖσει.
Σαυ' ἐχολομανῖθησαν, τὸτες ἐχαρεῖσησαν,
μεταύτον ὀνικόλαος, εἶχε μεγάλη φρίκην.
καὶ μέραις περαζόμηναις, ἦλθε να δοκιμάσει,
τὸ ἀλογότῃ κατὰ εἰς, τὸ ποῖος γιανὰ περάση.
Περὶ τὸ πῶς ἔδραμε νικόλαος
καὶ ἀλέξανδρος.

Μέσα σαυτῖνυς ἦτονε, καὶ αὐτὸς ὁ κύρνικόλαος,
υἱὸς δαρῖα τὸ λοιπὸν, κέλαμπε ὡς ἀσέρας.
Ἦσαν καὶ ἀφεντῖν παιδῖα, ἐννῖα ἐξαλειφῖα,
μετάξι καὶ μεφρύνεισι, ἦτονε τὸ κατ' ἓνα,
κίολοι ἐτρέχαν τὸ λοιπὸν, ποῖος γιανὰ περάση,
μεθὲν να τ' ἀλέξανδρος, μένει να μὴ τὰς φθάσει.
Ἐκεί-

Ἐκείνοι ἐσιβάκτισαν, καὶ πλήσασι τὸν δρόμον,
ἀλέξανδρος ἀπὸ πλεῖρῶ, πέραν ἀμεδιχὸστρόμον.
Ὡς εἶδεν ὁ ἀλέξανδρος, μεγάλως τὸ ἐχάρη,
τὸ πῶς ἐδιάβη ὁμῶρος τὰ, ἄλλος ἐκ εἶχε χάρη.
Κίος εἶδεν ὁ νικόλαος, ἐφώνασε μερία,
ἔπειρασε ἀλέξανδρος, μετὰ τὴν πονηρίαν.
Κεῖ πέτεσθ' ὁ νικόλαος, τὸ δίκαιον νὰ ποιάσῃ;
πάλι ἀσμεταδραμῶν, καὶ εἴτις ἀπτεράσει.
Καὶ εἶπασιν ἤν' ἄλωνῶν, ὅπως γιανακάμωμι,
νικόλαος καὶ ἀλέξανδρος, ὁμῶρος διαναδράμωμι.
Ἐτρέχασιν τὰ ἄλογα, σκίνα τὴν καθεῖνος,
τὴν νικόλαο σκόνταψε, καὶ μείναι νεκρῶμένος.
Κίετος τὸν ἐπλάκωσε, ἡ σέλα καὶ σκοτόθει,
ἀλέξανδρος ἐκέρδεσε, καὶ τὸνε σφαιρίωνι.
Καὶ τότε παλιχώρισε, καὶ πᾶν νὰ προσκωήσῃ,
καὶ εἶπασιντες οἱ θεοί, ὅλα τὰ θελειορήσῃ.
Ὅσα ἢ τὸν νικόλαον, πατόστε ἐσκοτόθει,
ἐτζη καὶ σὲν ἡ βασιλεία ἐπ' τὴς θεῆς ἐδοθεῖ.
Λοιπὸν αὐτίνος ἔσωσε, εἰς τὴν μακεδονίαν,
καὶ γιὰ τὸν γάμον ἔμαθε, κείχῃ πολλὴν μαρίαν.
Τὸ πῶς παιδρῶν τὴ φίλιππος, τὴ μάνατε ἀφύνη,
ἀλέξανδρος ἐρώτησε, καὶ τὴτο πῶς ἐγίνη.
Καὶ ρώτησε τὸν φίλιππον, ἐτὴτο ἀνταρέσει,
τὸν γάμον τῆς μητέρας τε, αὐτὸς νὰ τὸν καλέσῃ.
Γιὰ τὴς δόση ἀνδρατῆς, τὴτέ βλογητικότης,
ὅποιοι τῆς δόση μῆρατῆς, καὶ αὐτὸ τὸ ριζηκότης.

Καὶ

Καὶ τὸτο εἶπ' ἀλέξανδρος γυεῖζι κ' καθίζι,
καὶ γιὰ τὸν γάμον τι ποτες, ποσὸς ἐδὲν τοχρῖζι.
Ὁ σύγγενής τῷ φίλιππος, τότε ἐχολομαίνι,
καὶ εἶπε τῷ ἀλέξανδρῳ, νὰ μὴ τὰ ναθηβαίνι.
καὶ κέπα κράτη ἀλέξανδρος, ὁπόπτε μετὰ ἐπεινή,
τὴν κέπα ἔσυρε λοιπὸν εἰς ἡλίγκα τῷ δίνι.
καὶ παρὰ ταυτὰ ξεψύχησε, καὶ μὴ αὖ ποθακίενος,
ὅσα ἂν τὸν εἶδ' ὁ φίλιππος, ὅτι ἐναὶ σκοτομένος.
Ἐποτες ὄξέστω ἄθοσε, κηθέλησε νὰ σώσει,
ἴόντες τὸν ἀλέξανδρον, γιὰ νατὸν ἐσκοτόσει.
Πιγένοντας ἀσκόντα ψε, κέπεσε κτελὺ τρομαρά,
σαὺν ἀχέσ' ἀποδάριε, μεγάλη κρατημαρά.
καὶ τὴν ρουφαίαν ἀρπαξε, κτὰ χέριε τῷ πατρός τε,
καὶ γίνικε ἐπιδικητής, ἐτότες τῆς μητρός τε.
Ἐποίησε καὶ κατάκοψε, ὅλας τὰς καλεσμένους,
χάμωσ' ἡ γλῶττις ἔριξε, ὅλας ἀποθαμένους.
Ἐκ τὸ πικρότε φίλιππος, ἦλθε γιὰ νὰ ῥωσῆσθι,
ἐδράβη κ' ἀλέξανδρος, νὰ τὸν παρηγορήσθι.
Εἶπετε δ' ἀλέξανδρος, νὰ σαὺν ἀμούνα ἐχθρὸς σε,
γιὰ τὸν λυσία ἦθε λές, νὰ σφάξῃς τὸν ἴόνσε.
Λοιπὸν ἐτέτα φλύοτα, κ' ὅλα θὲ νὰ πάψου,
ὅπως μὲ τὴν μητέρα μου, σὺρὲ καὶ ἀναπάψε.
Εἶπετε δ' ἀλέξανδρος, ὑπᾶ νὰ τῷ τὴν φέρῃ,
γιὰ ναῖαι πάντα μεταυτὸν, εἰς τὸ δικότε χέρῃ.
Ἐδράβη δ' ἀλέξανδρος, κ' λέγει τῆς μητρός τε,
κρίπτει δ' ἀναπίθεται, ἐπεινοὶ τῷ πατρός τε.

Θ' αἰδρας ᾠρέπεινὰ γαπὰ, γυμναῖκα δίχως μάχης,
καὶ ἢ γυμναῖκα ᾠρὸς αὐτὸν, τὸν φόβον θέλη νάχη.
Οἱ μακεδόναις ἄπορουῶ, ἐκείνος ναρμυλευδῶ,
ἀλέξανδρος πᾶ ἐν παιδί, ἐκείνες νὰ ριυέβη.

Γνωμικόν.

Λέγει καὶ ὄσολομῶν, μέσα σαῖς παροιμίαις του,
γέρος πεναῖαι πελελὸς, δὲν ξήζεν, οἰὸρδινίαις τε.
Ἡ μέραις περαζὸρδινίαις, φίλιππον ποιαῖν πόνου.
μαντάτα τᾶ ἐφέρασι, ἀπίσησε μοθόνη.
Ἐπᾶψε τὸν ἀλέξανδρον, καὶ κείνες εἰρυνέβη,
ἢ μετὰ λόγιατα καλά, ὄλους τοὺς ἀφεντέβη.
Γυρίζοντας ἀλέξανδρος, ὄπουρδε κτῶ μοθόνη,
ἦλθασιν ὄπτον δαρείον, γατέλος νὰ πληρώνη.
καὶ ἀπεκείθ' ἀλέξανδρος, γατῆζητάτε τέλος,
τᾶτο τὸ ἔχως λὼ καρδία, σαῖνάχα μέγαβέλος.
καὶ κείνη ἀπεκείθισαν, γαγῆ ὄπεπατίται,
καὶ γανερὰ πᾶ πίνετε, καὶ ἦλιον πᾶ θεωρεῖτε.
Διατᾶτο σας γυρέβομην, νᾶσε δχαδελομηνί, ὄλοισας γκαρεμηνί.
καὶ ἀπεκείθ' ἀλέξανδρος, τᾶτα τὰ ἐπληρώσαν,
οἱ γὰρ θεοὶ σεπηρεσία, κτανθρώπων νὰ ἐδώσαν.
Τᾶτο γινώσκετε λοιπὸν, τίποτα δέσας δίδω,
τὰ λόγια ταῦτα εἰσεσας ὄλα τὰ παραδίδω.
Εἰπέτε τᾶ ἀυθέντισας, ἐτᾶτο νάμη ποίση,
τὸ τέλος πᾶ ἐδώσαμε, ὄπίσω νὰ γυρίση.

Κίρχομαι κείνῳ τὸν εἶδῶ, ὡς θανατουδύσει,
τὸ τέλος πέμας ἔπερνε, καλὰ νὰ μὲ πληρώσει.
Καὶ κείνοι σὰν ἐγείκησαν, ὀπίσω ἐγυεῖσαν,
σὸν δάρειον καὶ εἶπασι, ἐκεῖνα πᾶς γεικήσαν.
Καὶ τότε ἐζωγράφησαν, ἀλέξανδρε, τὸ ἦθος,
καὶ ἦτον τῶσον θαυμασὸν, σὰν νέναι τῆς ἀσπίδος.
Ὡς τάκυσεν ὁ δάρειος, μεγάλως τὸ θυμῶθι,
τὰ λόγια τῷ ἀλέξανδρῳ, καὶ δυνατὰ ἐτρώθι.
Μαντάτα ἤλθαν κῆπασι, ἀπίση σ' ἄλλο κάστρο,
ἠθράκη τὴν ἐλέγασι, ὄντεν δυγίκε τ' ἄστρο.
Καὶ τὸν ἀλεξανδρόν σιλε, αὐτὸ νὰ πολεμήσει,
καὶ νὰ τῆς δόκη πόλεμον, αὐτὸς νὰ τὴν εἰρήσει.
Καὶ παυσαῖας ὄνουα, σαλονικίων ὀμάδα,
μαντάτα κείνος ἔπεβεν, εἰς τὴν ὀλυμπιάδα.
Διαναφήση φίλιππον, ἐκείνον γιαναπαρή,
καὶ κείνη τῷ ἐμίωισε δὲν ἔχει τέπαν χάρη.
Ἀλέξανδρος ἐμίσδυσε, κῆθυλὸν νὰ πατάξη,
ὁ παυσαῖας φίλιππον, ὡς γιανατὴν ἀρπάξη.
Ὁ φίλιππος ἐδιαβηκε, γιαναπεριδιαβάση,
ὁ παυσαῖας σιυτομα, τότε σπαθὴν ἀρπάξη.
Καὶ ἔδωκε τῷ φίλιππῳ, ἀπάνω σὸ κεφάλι,
γιατὶ δὲν ἐλογάριζε, τὰς ἐρνα κείνος πάλι.
Ὁρμησε μολι τῷ σπαθῆ, τὸ φίλιππον νὰ σφαξῆ,
ὀλυμπιαδα ἔδραμε, ὡς γιανατὴν ἀρπάξη.
Καὶ δὲ βη κιαγκαλίασθητὴν, αὐτὸς νὰ τὴν ἐπαρή,
κῆ μὸν τυχήνη ἀλέξανδρος, ἐκεῖμε τὸ κονδάρη.

Κιαυίνος ἐφοβήθηκε, νὰ σύρη μεμανία,
μήπως καὶ τὴν μητέρα, σφάξῃ μὲ παυσαλία.
Εἶπετε ἡ μητέρα, σύρετο τὸ κοντάρι,
βαθαὶ μὲ αἰώνος ὁ θεός, ὅποχαι τὸσι χαρῆ.
Και παρὰ θεὸς ἀλέξανδρος, τῆσυρε μεμανία,
καὶ τότε τὸν ἐσκότισε, αὐτὸς τὸν παυσαλία.
Καὶ τότε πάλι σιωπῶμα, αὐτῆνος τὸν ἀρπάξῃ,
καὶ πέρηπον τὸν φίλιππον, ἀκόματε ἀνάξῃ.
Ἀπίτης τὸν ἡ φέρασι, τῆ φίλιππε, ὁμωρὸς τε,
ἀλέξανδρος τὸν ἐσφάξῃ, ὁμωρὸς εἰς τῆ πατρὸς τε.
Εἶπε παιδίμυ ἀλέξανδρε, δὲν ἔχω δὰ μαμία,
διόπμυ ἐσκότισες, μιάρὸν τὸν παυσαλία.
Τῶρα πεθένω μεχαρά, μὲν ἦσε λυπημῶμοι,
καὶ νὰ σὲ δόσεν οἱ θεοὶ, ὅλλω τὴν οἰκεμῶμη.

Περὶ τὸν θάνατον τῆ φιλίππε.

Καὶ τέτα εἶπε φίλιππος, κιε διεβη ἡ ζωπτε,
κῆ μεταυτῶν ἐπλήρωσε, κολυγίκε ἡ ψυχίτε.
Ἐτότες ὀρδινιάσασι, κερῖα μεγάλα ἀφαν,
μῆτυμάτα βασιλικά, αὐτῆνον τὸν ἐθάφαν.
Ἀπόμεινε ἡ ὀλυμπας. μὲ ἀλέξανδρὸ ἀφεντέβη,
ἐχάσε τὸν πατέρα, καὶ μοναχὸς στρατέβη.

Ἐπισολὴ ὅτῃ ἔσειλεν ὁ ἀλέξανδρος.
εἰς τὰς ἐλλῶνας.

Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, ὁ τῆς μακεδονίας,
τῆ φιλίππε ὁ γὸς, κιαυτῆς τῆς ὀλυμπίας.

Ὅλλω

Ὅλκς σατράπας χαιρετῶ, κιασ' ἤσορδινιασ μῆσοι,
νάλθετε εἰς τὸν πόλεμον, ὅλοι ἀρματα μῆσοι.

Γράφουσα νὰ ἤξούρετε, παπέθαν ὁ πατήρ μου,
ἀπόμεινα σὺν αὐθεν τία, μόνος μετῆ μητεῖνα.

Ορδινιασ ἦτε τὸ λοιπὸν, νὰ πάμε σὺς ἐχθρῆμασ,
γιανατῆσ καταλάβω μῆρ, καὶ οἱ θεοὶ βοθῆμασ.

Εἴλατε γλυγορότερα, μόλοσασ τὸ φεσάτο,
νὰ πάμε νὰ τῆσ, βάλομαι ὅλκς ἀπάνκ κάτω.

Κιαμαντῖνη κῆ πνασ, θέλω νὰ τὸν τιμήσου,
σεφέρκα ὑψηλότατῶ, νὰ ρίσω νὰ φερκίσου.

Σόλα τὰ χαιρετίσματι, σαστέβωμαι εἰρήνῃ,
κῆ ἀγαπάτε μεκαλὰ, μετῶ ἐμπισοσιῶ.

Περί τὸ πῶσ ἦλθε τὸ φεσάτο
εἰς τῶ μακεδονίαν.

Ὅσα ἂν ἔ γραφῶ, ἐφέρασιν κῆ ἦλθαν σμακεδονίαν,
οἱ στρατηγοὶ τ' ἀλέξανδρῆ, μόμορφῶ ὀρδινίαν.

Ἀνοίξασιν τὰ ἀρματα, πῆσαν ὅκτῆσ γονίεσ τῆσ,
νὰ πᾶσιν γλυγορότερο, νὰ σφαξεντῆσ ἐχθρῆσ τῆσ.

Ἦφερε κῆ τῆσ γέροντασ, πῆνακοπαθημῆσοι,
κεῖσ τῆσ πολέματῶ στρατία, εἶναι διαρμῶ μεμῆσοι.

Καὶ κείνοι ὀποκρῖθησα, δὲν πάμεσε στρατία,
καὶ μὴ ἐμασ ἐπέρνετα, καὶ χετε ἀμαρτία.

Καὶ ἀπεκρῖθ' ἀλέξανδρῆ, θέλω, ἐγὼ νὰ λθῆτε,
νὰ ἐρμῶ δῶσετε καὶ σῆσ. ἐκείνο τὸ μπορήτε.

Τῆσ νέεσ νὰ νὰγκάζετα, νὰ μπένεν τῶ στρατία.
νὰ κάμνεσιν ἐγλυγορα, καὶ μὴ καλῶ καρδία.

καὶ

καὶ τὸ φεσάτο μύτρισε, κῆβρι τὸ πατρικό, 140
χιλιάδες πεντακόσιες, πῆσαν κτὸ γονικότε.
Συντρόφους ἑπταχίλιους, ὅπῃσαν τῆσιν ἀσπίδων,
συνμάχους ἑπταχίλιους, κῆσαν τῆσιν κονδαρίων,
καὶ ξένοι ἑμαζόχθησαν, ὄξυτα χιλιάδες,
ὅπερ ἔθασιν καὶ σμίξασιν, μαντίνες ταῖς ὀμάδες.
Ἄλογα μακεδονικά, χίλια ἑπτακόσια,
καὶ κιντλώρη μάλαμα, ἕως πεντακόσια.
καὶ ὅλοι ἦσαν τὸ λοιπὸν, ὁμορφαρματομύοι,
κείνοι πῆσιν πᾶσι τῆσιν στρατῶν, καλαίεβγοδομύοι.
Κατὸ κάτεργαρμάτισε, κῆταναι μέσα βέροι,
καὶ τότες τῆσιν ἐρίξασιν, σανατολῆς τὰ μέρη.
Καὶ τότες ὄξυ δῆλεξε, τὰ κάλια παλικάρια,
ἐκείνα πῆσασιν καλά, κῆ τῆσιν ἀνδρείας καθάρια.
Πάραυτὰ ἐκατέβηκε, τὴν λακιδαιμονία,
ἐκεῖ ἀπόμειναι καιρὸν, καὶ κάμνη κῆ στρατία.
Εἰς νίασον ἐκατέκε, τὴν λέγουσιν σικελία,
ἐδὲ λοφέτες καὶ αὐτῆς, δίχως καμία μαλία.
Καὶ εἰς τὴν μπέλια πέρασε, καὶ διάβηκε κῆ φαῖνη,
πουλίεζοι τῆσιν ἐσήλασι, ἕνα χρυσὸσφαινη.
Αἰθάρα πολυτιμῆτα, μετὸ μαργαριτάρη,
καὶ εἴπετες ἀλέξανδρος, ἐκείνοι νάχεν χαρή.
Γέρνη κῆ σάμνη πέρσιν τρακόσια κιντλώαρια,
δεκάτα λέγω μετρητὰ, ὅπῃσαναι καθάρια.
Τότες ἐκεῖ δῆ ἀπέρασε, καὶ δῆ βη σιβερία,
βείας ἐκεῖνοι στρατηγοὶ, εἶχαν παλικάρια.

Τότες

Τότες ἐπαρεκάλεσαν τὰ μὲν τὲς ζημιόνοισι,
κίοισι δ' αἰσ' ἀλέξανδρος, ἐκείνοι τὰ πληρώνουσι.
Γελκόντας τὴν παλικαρεία, ἐκείνης εἰρήνιδει,
καὶ τότες ἐσηκόθηκε, ἐκείθεν ἢ μισοῦει.

Περί τὸ πῶς ἐπροσκύωσεν ἀλέξανδρος,
τὸν αἰμῶνα.

Εἰς τὸν αἰμῶνα ἐδράβηκε, ὁμορφαρδινιασμήνος,
τὰ προσκυώσῃ τὲς θεῖς, ὅπετονε ταμῆμος.

Εἰ κείνος ἦτον ὁ θεὸς τὸ ὄνομα αἰμῶνος,
ἐμπίκε ὁ ἀλέξανδρος, εἰς τὸν ναόντε μόνος.
καὶ ἔσηλε τὰ κάτεργα, εἰς τὴν φοκάδα νίασε,
τὰ πᾶσι γλυγορότερα, ἢ τὰ κὴ δὲν ἀργύσαν.

Εἰ κείνος γλυγοράλεγε, ἐκεί για τὰ περάση,
μὸν τὰ σαθῆ τὸν αἰμῶνα, τὰ τὸν νεθυσιᾶση.

Μίσα σαυτίνον ἔμεινε, τὰ δεῖ τὴν ἀρεπίτε,
γιατὶ ἡ μάνα τόλεγε, τιαυτὸς ἐν ὀπατήρτε.

καὶ εἰδέθη τὸν αἰμῶνα, ἀλλέγει τὴν ἀλήθεια,
ἀνέναι ὀπατέραςτε, καὶ ἔχειτον βοήθεια.

Εἰ κείπε ἐκοιμήθηκε, εἶδε εἰς τὸ νηρόντε,
τὴν μάνα ταγκαλιάθηκε, κ' ἔχητον βοηθόντε.

Ὅσα τὸ εἶδε τόνειρον, αὐτὸν ἀνακαινίζει,
μὲ ὄλη τὴν ἀσλαγχόπτα, ἔμορφα τὸν ἐκτίζει.

Γράμματα γράφ' ἀλέξανδρος, χαίρε θεῖς αἰμῶνη,
ἔόντε τὸν ἀλέξανδρον, τὰ τὸν κατ' ἑοδῶνη.

καὶ τότε τὸν ἐρώτησε, ἀνέν τὸ θέλημάτε,
νακτίση κατ' ἀλέξανδρος, τὰ σέκει τὸνομάτε.

Κιαπιλογήθη ὁ θεός, αἰθέλι γιὰ νὰ κάμῃ,
κτίσῃ πόλιν ἀλέξανδρον, εὖν νείλον το ποταμῆ.
Καὶ βάλετα θεμέλια τῆς, εὖν παραθαλασσία,
σόλον τὸν κόσμον, τὸ λοιπὸν, νάχη τὴν ἔμπασία.
Σαῦτά κτισεν ἀλέξανδρος, τῷ ἑκάμε θυσία,
καὶ τότες ἐκατέβηκε, εὖν παραθαλασσία.
καὶ ἐκ τὸ νείλον ποταμὸν, ἐλάφῃ ἀπὲρ νάη,
ὀκτὼ φασάτ' ἀπέρασε, κ' οὐ πρὸς πάντα πᾶη.
καὶ ἄφηκε ἀλέξανδρος, αὐτῶν νὰ δοξάσωμαι,
νὰ δράμκοι οὐλύγορα, κ' κείνῳ νὰ φωνάσωμαι.
καὶ σύρνη τὰς σοῖτας τῆς, κ' κείνος δὲν τοσῶνῃς,
ἐκαλεσαὶ τὸ ὄνομα, τῷ τὸ πρὸς κείπλατόνῃ.
καὶ ἔφθασε ἀλέξανδρος, ἐκείθεν κ' πέρναι, ἵππων
κτὸν τὰ φορε τῷ σύρεος, τότε καὶ φερσκιωαῖ,
Ἡ λθε ποταμῆ φοβερὸν, ἀνδρῶδεκα πηγένη,
πᾶσα πταίμη τὸ λοιπὸν, χοράτον γενεαμῆ.
καὶ τὰ ποτάμια τὰ ἀκρῆς, ἦσαντε κοινῆμῆ,
λοιπὸν αὐτὰ ἐρχόντησαν, εἴη θάλασσα παγέναν.
Ἡ θέλησεν ἀλέξανδρος, ἐκείνῳ κτίσει χώρα,
κ' μέτρησε τὸ πλάτος τῆς, τότε κατὰ τὴν ὥρα.
Ὁ μοίως καὶ τὸ μακροσ τῆς, ἐσιμαδέφανέτο,
καὶ νὰ κτίσῃ μικρότερη, ἐσυμβελέβανέτο.
Ὁ λοι ἐσυβλάσαντον, μεγάλη μὲν τὴν κτίσει,
μήπως δὲν θέλη διεύηθῃ, ἀνθρώπος νὰ γεμῆσει.
Μεγάλη χώρα τὸ λοιπὸν, ἔξοδον θέλει νάχει,
μακάλιον ἔναι νὰν μικρῆ, γιὰ νὰ μὲν ἔχει μάχει.

Καὶ

Καὶ ὄρισε Ἀλέξανδρος, νὰ κάμωσι οἱ κηψάδες,
ἐκεῖνο πᾶ νὰ τῆς εἶπεν, οὐκ οἱ βελούταιδες.
καὶ κάμασι τὸ μακροστῆς, τῆ δράκοντος ἀυλάκη,
ὅπῃ τὴν ἐθεμέλιωσαν, ἢ κάμωσι ἢ χοντάκη.
Ἐπήγετε τὸ μακροστῆς, τῆ δεμβονος ποτάμη,
ἐκεῖθεν τὴν ἐκάμασι γιανὰ χειτῆ δύναμη.
Εἶπον ἐκεῖ τὸ πλάτος τῆς, ὡς ἀπὸ τῆ μῆδιδε,
ἐπείγε ἢ οἰκίτησῃ, ὡς τῆ ἀριλογχίς.
καὶ ὅσοι ἦσαν ἐδεκεῖ λέξανδρινὸς τῆς κράζει,
ἐδέπῃς ἢ τὴν χῶραντι, θελή νὰ ὀνομάζοι.
Εἰς γέρος τὸν βελούτικε γινακτισῆ μ' ἀγκῶνας,
τὴν πόλιν ὠ ἀλέξανδρε, νὰ σέκει εἰς αἰῶνας.
Ὅρισε γὰρ νὰ κάμωσι τὸν λόγον τῆ γερόντι,
γιατ' ἴδε μετὰ μάτιασθ, πολλὰ εἰς τὸν καιρόντι.
Ἰδε νιασῆ Ἀλέξανδρος, κείπε τὸ πῶς τὸ κράζοι,
εἶπαντι φέρος δέασοτα, οἱ πάντες τ' ὀνομάζεν.
Ἐκεῖ εἶναι τάφος τὸ λοιπὸν κίερισῃ ἢ αὐθέντῃσθ,
τρωπὸς μετ' ὄνομα κ' εἶπες, αὐπίνοννὰ τὸν φθιάσθην
καὶ τῆς κηψάδες ἐσηλε, νὰ τὸν ἀνακαινίσου.
νὰ πᾶσι γλυγορότερον, ἢ νὰ μὴ δὲν ἀργίσου.
καὶ δῆβηκαν καὶ ἐπίσαντον, καὶ πάλι ἐγυεῖσαν,
τὴν χῶραν ὄλοπολόγυρα, μαλάρη ἐμετεῖσαν.
Ὡς εἶδασι τὰ ὄρνεα, τὰ λούρια πῶς ὑπάναι,
σὰ λούρια ἐχυμῖσαι, ὄλατες γιανὰ δάμου.
καὶ βῶτησεν Ἀλέξανδρος, τὸ πῆδειλή ἢ πέψη,
ἢ χῶρα κείνητούπαισι, τὸ πῆδειλή ἢ πέψη;

Καθὼς ἰὼ καὶ τὰ ὄρνεα, πᾶ πάντῳ οἰκημένη,
ἢ χώραμας γὰρ πᾶντοτε, θελήσει τιμημένη.
Ὁ μάσoras ἀρχλήση, τῆ χώρα γιανακτίζει,
καὶ γίκε δράκος φοβερὸς καὶ διωατὰ σουερίζει.
Ὁ εἰσε ὁ ἀλέξανδρος, νὰ σφάξει τὸν δράκον,
κείπε νὰ τὸν ἐθάψαι, κὶ νὰ τῷ κάμουυ λάκκον.
Ἐκείπε τὸν ἐθάψαι, κάμνη ναὸν μεγάλον,
σῆς χώρας τὸ περιγυρο, ἐδὲν ἠβείσκεις ἄλλον.
Στὴν χώραν εἶσαν τὸ λοιπὸν, ὅταν ἐθεμελιόθη,
ἐδὲν ἐλύψαν ἀπὸ κεί, ὥστε πᾶ ἔτελιόθη,
Καὶ πέντε γράμματα γράψαν, σὲ σίχον εἰς τὴ πόλιν,
γιανατα βλέπω τὸ λοιπὸν, νὰ τὰ νὰ γνόθεν ὅλοι
Τὰ γράμματα περὶ νὰ πῶ, πᾶ θελεται ἀκέραι,
ἐκείνοι πᾶ τὰ λέγαι, θελουσας τὸ διαλύσει.
Τὸ ἄλφα λέγει ἀλέξανδρος, τὸ βῆτα βασιλεία,
τὸ γάμμα γυρος ὄρεισε, ὄλλω τὴν αὐθεντία.
Τὸ δέλτα δὲ τῷ θεῷ, τὸ εἶ αὐτίνω πάλι,
ἐπόπσεν ἀλέξανδρος, τῆ χώρα τῆ μεγάλη.
Ἐμίσδωσεν ἀλέξανδρος, κηθελισε νὰ ποίση.
εἰς σοβραπίδι τὸν θεὸν, νὰ πὰ νὰ φροσκυήση.
Τότε τὸν ἐφροσκυήση, κιαὐτίνον ὀνομάζη,
φρόβατα φέρνη περισα, καὶ τὸν ἐθυσιάζη.
Ὁ εἰσε τὰ φροσάτατα, εἰς αἴγυπτον νὰ ποίση,
ὀκόμης μετὰ κάτεργα, εἰς τρεῖς πόλι νὰ ποίαση,
Στὴν μέση ἐδιάβησαν ἐκεῖθεν τειγυερίζου,
οἱ μέφοι τότες με ἀπεδὴ αὐτίνης κησκίζου.

Καὶ

Καὶ πέρνευ τὸν ἀλέξανδρον, σὸν θρόνον νὰ καθίσῃ,
εἰς τῆ φαγίστε τῆ θεῶ, ὡς γιαννατὸς ὀρίση.
Ὅσαν ἑκατὸν ζεσὸ θρονῆ, εἶσαν ἐκεῖ γραμμά,
εἰς μία κολόνα γραμματα, κείσαν διερωλεμμά.
καὶ λέγασι τὰ γραμματα, νὰ λθῆ ἡ βασιλεία,
νὰ καταλάβῃ τὸς ἐχθρὸς, ἔκείνην τὴν περσία.
Ἐρώτησεν ἀλέξανδρος, γιατί ἐκείθε μμά,
κὲ ἔπασι τῆ κτεναβῆ, εἶναι τὰ γεγραμμά.
Τὸν εἶχα μὲν αὐθέντημας, κὲ ἐκυριέβημας,
καὶ μίαν αὐγὴν συγκόθηκε, ἐδόθεν κὲ φυγέμας.
καὶ τὸς θεὸς δειθήμαν, νὰ δέμαί τι ἐγίνῃ,
καὶ ἀποκρίθησαν σεμας, καὶ εἶπασι ἐκείνοι.
Ὅτι ἐλθῆ θέλη βασιλεία, καλὰ νάμας ὀρίσει,
σὰ ἔθνη κείνα τὰ κακὰ, νάμας ἔξεδικήσει.
Ὡς τόκασεν ἀλέξανδρος, ἀγκάλιασε τὴν σόλη,
κὲ ὄλλω τὴν ἐφίλησε, μὲ σόμα κὲ μεχείλη.
καὶ εἶπε τῆ πατέραμας, εἶναι τὰ γεγραμμά,
ἐκείνος τὰ φερφήτλει, κὲ τὰ καυνε γιαμμά.
Στάμματα τὸς ἐζήτησε, νὰ κτίσ' ἀλεξανδρεία,
καὶ κείνοι τῆ ἐδόκασι, μὲ καθαρὴ καρδία.
Ἐκείθε νὰ συγκόθηκε, κ' ὑπάγη σὴ σουρεία,
ὄλοιτὸς τὸς δελόθηκαν, κὲ κάμνην τῆ μερεία.
Καὶ τότες ἐκατέβηκε, σὴν τύρον κὲ δέβη,
ἡ τύρο δὲν τὸν φροσκυῶ, μὰ πόλεμον γυρέβη.
Λοιπὸν σκοτόθισαν ἐκεῖ, πολλοὶ μακεδονίτες,
ὅπῃ τὸς ἐσκοτόσασι, αὐτίνοι οἱ τυρείτες,

Γρα-

Γραφήκαμε ἀλέξανδρος, εἰς τὸ γίαια δώσιον,
μαντατοφορὸς, ἐσηλε, νὰ τῆ τῶ παραδῶσιον.
Ἐγραφεν ἔτζη ἡ γραφή, σαὶ θελετε ἀκκοσι,
ἔτος τῶ ἐδ/α βασσασι κιολοῖτες τῶ γρηκῶσι.
Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, ὑὸς ὁ τῆ αἰωνος,
καὶ τῆ φίλιππε ὁ ὑὸς, εἶτον αὐτῖνος μόνος.
Καὶ βασιλεὺς γαρ μέγιστος, ἐυρωπῆς καὶ ἀσίας,
αἰγύπτε γαρ καὶ τῆ ἔξῆς, καὶ πάσης τῆς σφείας.
Λοιπὸν εἰς ἔθνη ἔρχομεν, αὐτῖνα τῆς ἀσίας,
καὶ κείνα γαρ ἰδούλοσα, οὐκ ἔστι τῆς σφείας.
Σε κείνα γαρ ὑπῆγενα, κείχα μεγάλη ῥέωσι,
καὶ ὅλοιμα δαλόνονται καὶ κάμνα δικαιοσιών.
Ἐσεῖς ὀρέγεσθε λοιπὸν, δεναπολεμάτε,
σεποῖαν ἐλπίδα εἰκεσαι, πῆ θελεται νὰ πάτε.
Λοιπὸν τὸ κάσροδοτεμα, μετῶ ταπεινοσιών,
καὶ γωνὰ κάμω εἰσσεας, μεγάλη λεμοσιών.
καὶ αὐτὸν θελήσετε, θελω νὰ κάμω δρόμον,
τα ἄλλα ἔθνη γιαια δῆν, νὰ χενμεγάλον τρόμον.
Ὅσα ἂν εἰδοῦ ἀλέξανδρον, ὅλη νὰ προσκυμῶσι,
νὰ νοίγγοσι ταῖς χώραις τῆς, καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶσι.
Λοιπὸν δε τὸ κάλιοσας, ὅλωςσας συμβελέβω,
κιολοῖας χαιρετισματα, μετῶ γραφῆσας πῆ βω.
Ὅσα ἂν ἀκκοσαν τῶ γραφῶν, ἀβέλωσ ἔτζη πῆσων,
τῆς χαρτοφορῆς παρδῶσ, ἔπασσαν καὶ φερκῆσων.
Ὡς τόκασεν ἀλέξανδρος, ἔσπασε τὸ κεφάλῆ,
καὶ γύριβε κατασκῆσῆ, γιαια τοὺς καταβάλη.

Στὸν ὕπνον τὸ δ' ἀλέξανδρος, ἐνάμορφω ὄνειρω,
κ' οἱ πάντες τῆ το εἶπασι, τὴ πάρη δὲ τὴν τύρω.
Κεῖς τρεῖς ἠαῖρας τὸ λοιπὸν, ἡ τύρω παρεδόθη,
ἐπὶ ῥετὴν ἀλέξανδρος, σὰς χεῖρας τῆ ἔδοθη.
Ἐμπένοῦ τὰ φεσάτατε, κίολη τὴν ἀφανίζη,
κίσοι ἔκαμαν τὸ κακὸ, πῆνη κὴ τὴς φερκίζη,
Φεσάτο μέσα ἄφισε, ὅσ' ἀπατὸς τῆ χεῖρῃ,
νὰ τὴν φυλάγη διωατὰ, καὶ νὰ τὴν περαιοεῖζη.
καὶ ὄρεισε ἀλέξανδρος, ὄμοφρος γίανακρατῆσι,
μανταποφόροι δάριε, σὸν δρόμον νὰ παητῆσι.
Ἡ φεραῖέτου τὸ λοιπὸν, χρυσὸν εἰς ἔν σεντέκη,
βασκσανέτε κὴ ῥαυδη, κὴ σφύρα κὴ ματζέκη.
Ἐδόσαντε κὴ πῆσολη, τὸ πῆσαντὰ γραμμῆρα,
ὄπισολη τὰ θέλει πῆ, ὅλα τὰ γεγραμμῆρα.
Ἐπισολη πῆ ἔσειλε δάριεος φρός
τὸν ἀλέξανδρον.

Βασιλεὺς ὁ δάριεος, αὐθέντης τῆς περσίας,
δέλου' ὄμ' ὄριζ' ἀλέξανδρον, τὸν τῆς μακεδονίας.
Νὰ σρέψη εἰς τὴν μῆατε, νὰ τὸν ἔκανακίζη,
καὶ νὰ τὸν ἔχρισαν παιδί, κὴ νὰ τὸν ἔραυδίζη.
Γιατὴ τὸ σὸσηλα ῥαυδη, ὡς δὲ νὰ σὲ δέρνωῦ,
μαυτίνω νὰ σε δέρνωσι, κὴ νὰ σε μασιγόνου.
καὶ τὸ σφυρὴ γιαπέγνιο, χρυσάφη γιατροφῆσα,
για αγοράσης βρώματα, νὰ ποκρατῆ πνοήσα.
Για κείνες πῆ ἔμάζοξες, ἔξοδες νὰ γυεῖσου,
νὰ πῆσι γλυγορότερα. κὴ νὰ μὴ δέν ἀργύσου.

Γύει-

Τύχισε καὶ εἰς τοῖτον, κίαιμε μ' αὐτὲς ὀπίσω,
 ππέβω νὰ σεπιάσουσι, καὶ νὰ σετυραγνήσω.
 Ἄμε πεδάκι τὸ λοιπὸν, νὰ πέζης τὸν ζουβκαίν.
 κιοκόσμος ναμαζόνεται, τίποτες δέσου καίν.
 Δεκατάχω αἰμέτρεται φεσάτα ἔχω πλήθεια.
 τὸν κόσμον ὅλον τὸ λοιπὸν, ἔχωτον γιαβοήθεια.
 Κιαδέμα κέσης νὰ γραφῆς, δχαναπὰς ὀπίσω,
 νὰ πέψω νὰ σεπιάσουσι, καὶ νὰ σεπμωείσω.
 καὶ τὸν θεὸν ταλαίπορε θέλης νὰ πολεμήσης,
 ὄπῃμαι σὺνθρονος, ἡλίε, κὲ μεφοβάται ἡκτίσις.
 καὶ τῇ γραφῇ ἀκύσασι, καὶ πιαήτες ἡζάλη,
 οἱ μακεδόναί, ἔτρεμων, μικροῖτε καὶ μεγάλοι.
 Γρικόντας ὁ ἀλέξανδρος, ὁ τῖναι φοβησμηῖοι.
 εἶπετες γραπῶταις με, γιατί σὲν τρομασμηῖοι.
 Γιακείνα ὄπῃ ἔγραψε, ὁ δαρείος καὶ λέγει,
 ἐγὼ ὀλπίζω σὲς θεὸς ὕσερα θέλη κλαίγει.
 Αὐτὸς τὸ κάμνη σαῦ σκυλῆ, κιαπομακρὰ βαβίζει,
 κὲ ὕσερα τὸν ἄνθρωπον, ποσὸς δὲν τὸν ἐγγίζει.
 Ἐτζη κιαυτὸς μὲ λόγος τῆ, θέλει νὰ μὰς φοβήζη,
 λοιπὸν κιαυτὸν ἀπὸ μακρᾶ, ἀφήτετον κιασβείζει.
 Ἐλπίζω φρώτα σὲς θεὸς, κείς τὴν ὀμόνιάμας,
 νικέμετον τὸν δαρείον, μονᾶν καλὴ καρδίαμας.
 Ἐτῆτα εἶπ' ἀλέξανδρος, κιοέισε γιαναποίσουω,
 μαντατοφόρος δαρείε. νὰ παῖν νὰ φερκίσειω.
 Ἐκείνοι δαποκείθησαν, καὶ τίμας εσφαλμηῖοι,
 ἐμεῖς ἀπὸ τὸν δαρείον, ἡμας ἀπεσφαλμηῖοι.

Εἶπες ὁ ἀλέξανδρος μὴ μέμφεσαι ἐμὰ,
μέμφεσαι τὸν αὐθέντησας, τὰ μόχει δὴ γραμμένα.
Οὐδένσας πέβη βασιλεία, μόνων εἴτε παιδάρι,
τέπαν τιμὴ αὐθέντησας, με καμνὴ καίχω χαρὶ.
Ἐκείνοι ἀποκρίθησαν ἡμας ἅπεσα μύθοι,
ἐκ βασιλεία δάρειον, ἡμασε μεμύθοι.
Καὶ τὰ ρα ἠυρίσκόμασεν, σὸ χέρι τὰ δικᾶσας,
ὅπῳ εἰσὶς εἰς ἡμας, κάμε ἢ αὐθέντησας.
Κιαπιλογὴ δ' ἀλέξανδρος, αὐτὸς τὲς δοκιμάζει,
λοιπὸν κανίσκη ἄμορφο, τότε τὲς ὀρδινιάζει.
καὶ δόσετους ὅπισολή, τὲ δαρεῖε νὰ δόσου,
νὰ τὲ τιλὸ παῖν ὀγλύγορα, νὰ τετλὸ ἀναγνόσου.
Ἐπισολὴ τὰ θέλει πεί, ὅλα τὰ γεγραμμένα,
ἐπεί νὰ πᾶπ' ἀλέξανδρος, καὶ τὰ χει μιλίμνα.
Ἐπισολήπου ἔσηλε ἀλέξανδρος
τὲ δαρείου.

Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, υἱὸς τῆς λυμπιάδος,
μακεδονίας ἀρχηγὸς καὶ πάσης τῆς ομάδος.
Εἰς τῶν περσῶν τὸν βασιλεῖ, δάρειον ἀξομύθον,
τὸν βασιλεία τῶν βασιλείων κιαπόλης τιμημύθον.
Ἐγνώριζε τάσχημον ἐ' ἐτῆτο ὀπορίζης,
νὰ λέγεσε ἐσὺ θεὸς, καὶ μύθα γιανα βείζης.
καὶ τῆτα γὰρ οἱ βασιλεῖς, ποσὸς δ' ἐν τὰ ρόνέση,
ἐδὲ νὰ λαζονόονται, νὰ λέγουι πνικέση.
Λέγεις ἐσὺ κῆσε θεὸς, καὶ σωῦθρονος ἡλίας,
τὸ ποῖον θαύατον χροσῆς, κῆσε τὲ μακελίε,
B Εἰ γὰρ

Ἐγὼ ὁ ἀνθρώπος φθαρτός, θεὸν ἀσέπολεμήσω,
καὶ ἔρχομαι ἀπάνευθε, θέλω νὰ σαφανίσω.
Λοιπὸν τὴν αὐτὴν φρόνοιαν, περίσια τὴν δοξάζω,
ξεκείνῳ ἔχω τὴν βελή, ναλθῶ νὰ σὲ παιράζω.
Καὶ τῆ γραφῆ πεμύσητες, οἱ πάντες τὴν γρυκήσαν,
τὰ λόγια ὅπῃ ἔγραψες, ὅλοι τὴν ῥέθυήσαν.
καὶ ἔσηλεσματο ἄλλοι τὸν χρυσάφι γιαναφάμε,
ὁποῖω καὶ μὰς ἔγραψες, ὀπίσω γιαναπάμε.
Οἱ μακεδοναὶς ἔρχονται, μὲ καθαρά καρδία,
ἔμαθαν τίσε πλάσιος, κέρχονται εἰς πειρία.
Ἀσενικήσω τὸ λοιπὸν, θεὸν ἀκυσή μεγάλως,
νὰ μὴ σαθῆ πινὰς μεμύ, νὰ πολεμήσῃ ἄλλος.
καὶ ἀνικήσῃ εἰς ἐμὴν, ὀλίγον ἐν δαμάκει,
διότι δὲν ἐνίκησες, σαὺν γράφῃς μὸν παιδάκει.
καὶ τὸ σὺ ἔγραψες, εἰς τὴν ἐπιστολήσου,
παιδὶ μικρόμῃ ἔγραψες, μὲ ὄλλῳ τὴν βελήσου.
καὶ ἔσηλῆσου κῆ ραβδῆ, μετ' αὐτὸ νὰ σὲ τύψω,
τὰ κόκαλάσου μετ' αὐτὸ, ὅλα νὰ τὰ σωτρέψω.
καὶ τὸ σφυρὴν πεμύπεψες, νὰ σεκησεριομύ.
ἢ αὐθεντίαμῃ δυνατὰ, σὸλλῳ τὴν οἰκεμύ.
καὶ τὸ χρυσάφι τὸ λοιπὸν, σημεῖον γιαναγένῃ,
νάμῃ τελὴ ὁ τόπος σε, δεκατὰ νὰ μεφέρῃ.
Κιαπήτις τὴν ἀπόγραφῃ, πιαίη κῆ τὴν βελόνῃ,
κῆ κείνῳ πρὸς τὸν δαρείον, γλύγορα τὴν βγοδόνῃ.
Κιαποκρυσάμῃ ἀρχοντες, ἔσηλε μετὰ κείνῃ,
ἔπειραν τὴν ἐπιστολή, πρὸς δαρείον ὁκείνοι.

Ο δαρείος ανάγνωσε, ἐκείνο τὸ πιάκη ,
καὶ γνώρισε ἀλέξανδρον, ὅτι δένεν παιδάκη.
Ἐγνώρισε ὁ δαρείος, ὁ τίνα τιμημένος,
ἀλέξανδρος κὴ πολμηρός, μάλισα κίαν τρωμένος.
Καὶ πῖσολὴ ἀπέσειλε, ναῖαι ὀρδίνιασμηροι ,
εἰς τὴς σατραπας δαρείος, γιανανέ βγέδομηροι .

Ἐπισολὴ δαρείου εἰς τὴς σατρά-
πας αὐτῆ.

Βασιλεύς μέγας δαρείος, γράφω τὸν ὀρισμόν μου ,
πδύω καὶ χερετίσματα, εἰς ὅλον τὸν λαόν μου.
Ἐμαθα πὶ ἀλέξανδρος, ἦλθε σμακεδονία,
καὶ ἦλθε εἰς τὸ σάυρομα, καὶ πῖανη τὰ βοιωτία.
Λοιπὸν αὐτὸς ταῖς χώραις μου, ὀλόγυρα γυεῖζη,
ἕνας λησῆς ὡσαῦτ' αὐτὸν, καὶ ταῖς περαιοῖζη.
Ἄρματοθεῖτε διωατὰ, σύρεται μὲ δυνασία,
ὡς γιαντὰ μὴ γυεῖσουσοι, ὀλοισμακεδονία.
Καίχεται τὰ φισάτσας, καλὰ δῶδομηρία,
ἀλέξανδρον νὰ ποιάσετε, νὰ σεῖλετε σεμηρία.
Καὶ ὅλοι οἱ στρατίωτες, ἀσιν περαιοσημηροι,
σεῖτε ἔρυθραντὴν θάλασσαν, νὰ παῖν σπηδρομηροι.
Καὶ τὰ λογα κὴ τὰ ριματα, νὰ εἶναι ἐδικάσας,
αὐτίνα παφέτε ἐσεῖς, ἀσιναι μερασίασας.
Σαῦτ' ἀναγνώσαν τὴν γραφὴν εἶπαν δεῖ νὰ γένη ,
γραφή ἄλλη σὸν δαρείον, γλύγορα νὰ παγένη.

Περὶ τὴν ἔπιστολὴν ἣν ἀπέστειλαν οἱ στρατιῶται
τῷ Δαρείου.

Ὅλοι οἱ στρατιῶται σε, πάντες σε προσκυνοῦμε,
τὸ γράμμα πῆμας ἔσηλες, ὅλοιμας τὸ γεικόμε.

Θαυμάζοιές σε τὸ λοιπὸν, ὅλοι ἐν ἀφεντίαςου,
ὁπάφικες τὸν τόπον σε, καὶ δὲν μπονῆ καρδία σε.

Καὶ πᾶσα μέρα εἰσεμας, ἔρχονται μακεδόνοι,
ἀνδρειομένοι πολυήροϊ, τίς νὰ τὲς ἄπομένη.

καὶ γραφειμας ναπάγοιμε, αὐτίνον γιαναπίασου,
καὶ μεῖς σεσουβελέβομαι, νάλθη ἡ αὐθεντία σε.

καὶ νὰ σωμαξῆς διέωαμιν, καὶ ὅλον τὸν λαόν σε,
ναρθῆς τὸ γλυγοροτερον, νὰ διόξῆς τὸν ἐχθρόν σε.

Γεικόντας κείνα Δαρείος, εἶπε δὲ να γένη,
ἔπιστολὴ ἐγλύγορα, γιαναίαι γεναιμένη.

Ἐπιστολὴ Δαρεῖος ἣν ἀπέστειλε,
εἰς σατράπας.

Βασίλους μέγας Δαρείος, σατράπας γραφειρλήν,
ἐθάραν καίχετε σεμὲ, μεγάλη μπισοσιών.

καὶ γραφουσας νὰ ξέρεται, εἶτι καὶ ἀζημῖοση,
ἀλέξανδρος ἐὼν τόπον με, θέλημε τὰ πληρώση.

Διότις δὲν ἡβείσκεσαι, σεμένα δελομένοι,
καὶ ποίσεις εἰς τὸ πόλεμον, βείσκονται λαβομόνοι.

Καὶ ἔγραψάσας τὸ λοιπὸν, αὐτίνον γιαναπίασε,
νάλθω αὐτὲ με γράφετε, θελετε νὰ μευτροπίασε.

Μεπόιον ἀφέντη τὸ λοιπὸν, μεπόιον βασιλέα,
μῦα λησὴν μεκράζετε, νὰ κάμω τὴν μαλέα.

Κάθε-

Κάθεσαι ἀναπάβειςαι, κύσ'ερά δ' ἐνὰ ποίσω,
ὅσοι δ' ἐν ἀναγκάζουσι, νὰ ποίασω νὰ φερκίσω.

Γραφίω ἐτ' ἐτη ἔσηλε, σ' εἰς ἐδικαῖστυ χώραις,
ὅλοι δ' ἀναγκάζονται, νύκταις καὶ ταῖς ἡμέραις.

Ἐγείκησε ἀλέξανδρος, ὅτι κοντά κοντέβη,
γραφίεκα μὲν ὀδάρειος, καὶ τότε τ' ἐτ' ἐπ' ἐβη.

Ἐπισολὴν ἔν' ἀπέσειλε δάρειος
ἀλέξανδρου.

Βασιλίδις μέγας δάρειος, σόλεις τετιμημῆρος,
λαυθαίσει ἀλέξανδρε, καὶ ἦσε κουμπομῆρος.

Δέ με λανθάνῃ ἀλέξανδρε, πῶς εἶμαι γὰρ μέγας,
σὸν κόσμον ὅλον τὸ λοιπὸν, πῆ δ' ἐν ἡβείσκειτ' ἄλλος.

Δέσα παρὰ τὰ ἀλέξανδρε, ὅκει γιὰ φεντέβης,
σὺν χώρα τὴν μακεδονία, μαδύρδες καὶ γυρέβης.

Καί πιασες καὶ ἐμάζοξες, αὐτίνες περσιμιάζουν,
κίαντινοὶ οἱ ταλαίποροι, μεσ' ἐνα ὀνομιάζεν.

Τὸν ἑαυτὸν σε τὸ λοιπὸν, κηρύττει βασιλέα,
ζητᾷς θελεῖς ταῖς χώραις με, καὶ κάμνης καὶ μαλέα.

Κακόφρονε ἀλέξανδρε, τί ἔναι τὸ γυρέβης,
γυρίσει εἰς τὸ ἀπ' ἡτίσες, νὰ πάγης νὰ φεντέβης.

Ὅ μ' ἐόσου εἰς τὴς θεῖς, τί ποτα νὰ μὲν ποίσω,
καὶ κείνα ὅπ' ἐ μὸσφαλες, νὰ σ' ἐ τὰ συμπαθήσω.

Γεικόντας ὁ ἀλέξανδρος, πρὸς δ' ἐν ἰσαλέυθη,
μᾶλλον ἐκεῖνο πέτονε, περσύτερον ἐχθρέυθη.

Κ' οἱ πέρσαις ἐγείκησας, τί ἀλέξανδρος ἐμπένη,
λοιπὸν ὅλοι σὸν πόλεμον, εἶσαν ὀρδισασμῆσαι.

Καὶ τὰ δραπαῖο ἄμαξα, εἶχαν ὀρδινιασμήνα,
σετόπον ἐπιπίδιον, τὰ εἶχασι βαλμύνα.
Κιορδινιασμήνοι, εἶτανε μετὲς αμαζόνες,
γίανατὲς ὀπολύσασσι, ἀπαῖνω σμακεδόνες.
Κίαλλο φεσά το ἀρματος, ὄμορφα βοδομύω,
τὴν τάξιν ὄλιω τῆς στραπίας, εἶτον διαρμύει μύω.
Καὶ παραγγήλαν ὀλονῶν, σαῦ βέκίνο βαρέση,
τότε νὰ κάμη πᾶσα εἰς, ἐκείνο πεμπορέση.
Σαῦ ὄτασε ἀλέξανδρος, τὰ βέκίνα βαρέση,
κτὰ δύο μέρει κονδαρὲς, ὄλοιτῆς νὰ κτοπέση.

Δαρείου πόλεμος τρωῶτες.

Καὶ ἐσκοτόθησαν πολλοὶ, νέοι ἢ παλικάρια,
ὄπῃ τὲς ἐκτυπέσασσι, εὐὸ σῆθος μεκοντάρια.
Στάλογα νέβ' ἀλέξανδρος, κείπε δ' ἀναρχήσων,
οἱ σάλπηγγες γιανὰ λαλοῦν, δ' εὐ νὰ πολεμήσων.
Βοή ἐγένετο πολὴ, ἀνθρώπων καὶ κτημάτων,
πετέπε τὸ τῶράμα κανενῆς, ποτὲ δ' ἐν τὸ θυμάτον.
Παιγνίδ' εὐ τότε πέξασσι, ὄμῃ κίανακαράδες,
τότῆς ἐπολεμήσασσι, αὐτίνοι οἱ ὀμάδες.
Καὶ τότες ἐσωίεκρσαν, τῶρῶτα μετὰ κονδάρια,
τὰ παλικάρια εἶβλεπτες, ὄπέτανε καθάρια.
Καὶ τὰ κονδάρια τείφθησαν, σκεῖνη τῆ μπασία,
καὶ τὰ σπαθία βγάλασι, κάμνεν ματοχυσία.
Πολλὸ καιρὸν ἐμάχονταν, τότες ἢ ἐκτυπέσαν,
τὰ ἀρματα κτὰῖς κοπανιαῖς, ἐκείν ἀντὶ λαλῆσαι.

Κιοδάριος ἐσέκετον, ἀπαύω εἰς τὰ μάξῃ,
εἰς τόπον σέκετον ψιλᾶ, τυρά κατα τὴν τάξῃ.
Ἐστάθηκεν ἀλέξανδρος, κείπε ὄπαλικαίρια,
ὄλοι ἀσαματίσμε, ἐτῆτα τὰ κονδάρια.
Ἐμείς λῖκοι λεγόμεθεν, φρόβατ' αὐτοὶ λογιῆται,
ὄλες αὐτῆς σκοτόσομε, πλεονὰ μὴ καυχῆνται.
καὶ τότες πάλι ἔλεγε, στραπιώτες μακεδοναῖς,
να τιμηθῆμε σήμερον, ναυγῆμε μεκορόναις.
καὶ τότες ἐξημήσασι μεκαθαρὰ καρδίαι,
οἱ πέρσαις ἐτζακίζονταν, ἢ κάμνασι μερία.
Φυσάτο γὰρ τὸ πέρσικο, εἶπον πολλὰ μεγάλο,
σὸν κόσμον τὸ λοιπὸν, ἐδὲν ὑβείσκειτ' ἄλλο.
καὶ κάμαν ἀνακάτομα, τότε πολλὰ μεγάλο,
πεδὲν ἐγνώριζε τινὰς ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.
καὶ δὲν ἐγνώριζόντανε, ποῖναι οἱ μακεδόνοι,
οἱ πέρσαις ἐσκοτίσθησαν, κῆσανε τρομασμῆνοι.
καὶ δὲν ἐγνώριζες ἐκεῖ, περὶ ἢ καβελαρῆ,
κιοπκτον ἀνδρας ἐδεκεῖ, ἐτζακίζε κονδαρῆ.
Οὔτε τῇ γῆ ἐβλέπεσι, ἐδ' εραῖνὸν ἀπαύς,
ἀπὸ τὸν τόσον κορνιακτὸν, τὸ φῶςτους ὄλοι χαίουν.
καὶ ὄλοι ἐκταῖς κοπαναῖς, ἐμεινανδελιασμῆνοι,
ἦνυκτα τῆς ἐβόθησε, καὶ φύγαν οἱ καῖ μῆνοι.
καὶ πέρσαις ἐφοβήθησαν, φύγουσι οἱ ὄργισμῆνοι,
εἰς τὰ κλαδία μπένασι, κεςέπων μελομῆνοι.
Εἰβλέποντα ὁ δαρείος, κατέβη ἐκταμάξῃ,
ἐκ τῆν πολίτε τῆν πεικία, εἶπονε να πλαντάξῃ.

Ἄλογο ἔϋρε γλύγορο, κιαπαίνε τ' ἀνέβεινι,
καὶ φέυγη ὁ κακότυχος, κ' πλίο δ' ἐνανημύη.
Ἀλέξανδρος τὴς ἔδιοξε, καὶ πίασε τῆ μητέρα,
τὴ δαρείει καὶ τὴν γυνή, καὶ μίαιτε θυγατέρα.
Ἐνίκησεν ἀλέξανδρος, καὶ ἐυγίκε πμημύος,
καὶ δαρείιος ὄταπεινός, ἔμεινε κομπομύος.
καὶ πέρνη τὸ φεσάοτε, ἀλέξανδρος νὰ πιάσει,
εἰς χώραν μηδῶν δ' ἄβηκε, κιαυτίνος ἕποτάσει.
Ὁ τόπος εἶτον ἀνύδρος, κ' ἤλθασι νὰ πλαντάξου,
ἀπὸ τὴν πῖνα ὄλοιτες, σόπιμο νὰ λιμαῖξου.
Στὴν σράτα ἤβρασι νερό, καὶ πιασ ὅπεδι ψῆσα,
ἀπὸ τὴν πῖνα τὴν πολλὴν, ὄξ' αὐτὴς εσκοτόσα.
καὶ ὄρισεν ἀλέξανδρος, κείπε δ' ἄ νὰ σφάξου,
τὰ ἄλογάτης γιαναφαῦ, ὡς γιαναμη λιμαῖξου.
Ἐσφάξασι τὰ ἄλογα, πιαίνεν καὶ τὰ τρώσιν,
καὶ ὄλοι ἐχορτάσασι ὄξ' ἐμεινῶν τὴν βρώτιν.
καὶ εἶπεν ὁ ἀλέξανδρος, ἡμασεν χορτασμύοι,
ἀπὸ τὴν πῖναν τ' πολλὴν πεμάσεν πινασμύοι.
Εἶπετες σρατιῶτες μου, σὲ τῆτο τίνα γένη,
πῆ φαγάμε τὰ ἄλογα, ὅπεμάσεν χρισσμύοι.
Λοιπὸν ἀναγκεότερον, εἶναι γιατὴς ἀνθρώπες,
καὶ τῆτο εἶναι φανερό, μετὰ πολλὰς τὴς τρέπες.
Λοιπὸν δ' ἄ τὰ ἄλογα, δ' ἡμασεν χρισσμύοι,
γιατὶ ἀδὲν τατρόγαμε ἡμασ' ὄποθαμένοι.
καὶ ἄλογα ἤβεισκομῆ, σὲ τόπον καθάνα,
καὶ σρατιῶτες περιασῆς, καλθῆσι μεταμῆνα.

Τῶρα ἀνέλθῃ εἰσεμαῖς, φασάτο ἐγχεῖμεν.
 πρὸς τὴν καρδίαν πᾶ ἔχομεν, παιζοὶ νά τες δεχθῆμεν,
 Ἀσκάμομε ξυλόκασρο, μέσα διὰ ναυπῆμεν,
 ὅσο ναλθῇ βοήθεια, γιαναβοηθηθῆμε.
 Ἐγὼ ἀνθρώπους ἔπεψα, πεπαῖαι ταχυτέρε,
 σὺς τόπος ὅπ᾽ πῆραμε, βοήθεια νὰ μὰς φέρνῃ.
 Σὲ δύο μέραις τὸ λοιπὸν, ἀλέξανδρος ἐδιάβη,
 εἰς τὸν ποταμὸν ἐματέβηκε, ὅπ᾽ ἔτονε λιβάδι.
 Καὶ τῷ δαρείῳ ἄλογα, εἶταν ἐκείβαλμυρα,
 χιλιάδες ἦσαναι πολλαῖς, κῆσαν καλὰ θρεμύρα.
 Τότες οἱ στρατιῶτες, αὐτὰ καβαλικύσαν,
 εἰς τὸν ἀφράτη ποταμὸν, ἐπείγαντῃ παιζύσαν.
 καὶ εἶπεν ὁ ἀλέξανδρος, νὰ κάμῃ ἡ στρατίατε,
 τὸν ποταμὸν γιαναπερνῆν, ὀρίζῃ ἡ στρατίατε,
 Γεικόντας ὁ ἀλέξανδρος, φοβῆνται μακεδόνας,
 εἶπας ἑπεράσασσι, τὰ μαξία κ' οἱ κατόνες.
 καὶ πάλι ἐφοβῆντανε, μὲν πῆση τὸ γιοφύρι.
 καὶ τὸ νερὸν τῷ ποταμῷ, γένη σαυτῆς κβέρη.
 Ἀλέξανδρος σικόθηκε, κῆνε δὲ νὰ ποίση,
 οἱ στρατιῶτες κίολαὸς, νὰ τὸν ἀκολεθίσῃ.
 Ἀρχαίωσεν ἀλέξανδρος, φρῶτος γιανὰ περνῆν,
 τὸν ποταμὸν ἀπέρασε, κιομ πρὸς ἀτόστε πᾶν.
 Κί αλλο ποτάμῳ ἀπέρασε, μόλιτε τῇ στρατία,
 κίαντίπερα περάσασσι, σημεσοποταμία.

Περὶ τὸ πῶς ἐχάλασε τὸ γιοφύρη ὁ ἀλέξαν-
δρος τῆς μεσοποταμίας.

Ἄπ' ἴτις πέρα ἴσουςαν, κῆ ὄλοι ἀπεράσαι,
ὄρειτε τὰ γιοφύρηα, τότε καὶ τὰ χαλασα.
Καὶ ὄλοι ὄπηκραινονταν, αὐτοὶ οἱ στρατιῶται,
τίαντες ἐλθῆ τ' ζακισμῶς, νὰ φυγεσι πῆ τόται.
Ἄπεκεῖθη ἀλέξανδρος, καὶ εἶπε στρατιῶτες,
γιατ ζακισμὸν σεις λέγεσαι, νὰ φύγεσαι ἐτότες.
Γιατ δὲν λογαριάζετε, τί θελο μνηκῆσαι,
μὰ λέγετε νικάνεμας, ὁ θεὸς νὰ μὴ τοῖσαι.
Καὶ τὰ γιοφύρηα χάλασα, φρόθυμα νὰ κτυπάτε,
μηδὲν το λογαριάζετε, ὀπίσω για να πᾶτε.
Ὁ πόλεμος γὰρ δε φελα, ὀπὸναι τῆς φύγονταν,
ματι μῆδρος βεῖσκειται πόνε τῆς διοκόντων.
Αὐτοὶ γινώσκειτ' ἀδελφοί, τί θελο μνηκῆσαι,
καὶ πᾶσα εἰς τὸ σῆτιτε γλύγορα δε γυεῖσαι.
Ἐ' τάτα εἶπ' ἀλέξανδρος, καὶ θρασυπόησέτους,
φροθύμες εἰς τὸν πόλεμον, μὲ λόγους ἔκαμέτες.
Ἐ' πῆγαν κῆ ἀπέζῶσαν σὸν ποταμὸν τὸν τίγρη,
ἐκεῖ ἐκάμασι κερὸν, γιατ ἴτον ποτισήρη.
Ἄνθρώπους ἐκ τῆς πέρσιας, πεντεῖδαν ταχυτέρη.
ὄρειση ὁ ἀλέξανδρος, ὄμαρός τε νὰ τῆς φέρη.
Οἱ μακεδόνες ἔδραμαν, γλύγορα μὴ τῆς χάσουν,
κῆ κείνοι ἐμειρθήκατε, εἰς μία μερία τῆ δάσου,

Περὶ τὸ πῶς ἕνας στρατιώτης τῆ δαρείου ἀλάξει τ' φορ-
σίατε, καὶ ἐπήγε εἰς τὸ φεσατο τῆ ἀλέξανδρου.
Εἰς πέρας γὰρ τῆ δαρείου, ταῖς φορεσαῖς τ' ἀλάσει,
μέρη καὶ μακεδονικά, ἐκείνους νὰ γελάσει.
Καὶ τὸ τζεκέρησθηκατε, τῆ βασιλείως νὰ δόση,
εἰς τὸ κεφάλι τόδοσε, γιανὰ τὸν θανατώση.
Στῆ ἀλέξανδρου βρέθηκε, εὖ κεφαλῶ κατὶδε,
τὴν κοπαῖα δὲν ἔχριζε, ἐκείνοι πετεδίδε.
Τὸν στρατιώτῳ ἐπιασαν, σ' ἀλέξανδρον ὑπάνε,
οἱ μακεδόνες ἔδραμαν, ὅλοι νὰ τὸν ἐφάνε.
Εἶπετε ὁ ἀλέξανδρος, τί τόλιμ γὰρ ἐποίκες,
ὄπκιρτες καὶ μὲ βαρέστες, καὶ δὲν ἐφοβηθίκες.
Ἀπιλογηθ' ὁ στρατηγός, ἐγὼ με δελομήρος,
τὰ φέντημ τῆ δαρείου, κεῖμε ἐδῶσα λμήρος.
καὶ εἶπε με ὁ δαρείος, τί ασε θανατώσω,
ἐγὼ τῆ θυγατέρα με, γυναικα νὰ σε δόσω.
Ἀνπάγω τὸ κεράλησε, εἶπε με νὰ μετέχω,
εὖ βασιλείατε χάρισμα, πατέρα νὰ τὸν ἔχω.
Ἀκόντας ἀλέξανδρος, σὺ ἀξετὴν στρατίατε,
μέσα σὴ μέσ' ἐσάθικε, κεῖτε τῆ στυτυχίατε.
Κεῖτε καὶ σεῖς στρατιώταις με, ἔτζη νὰ μὴ θυμάσε,
γιατὴν τιμῶ τὸν θάνατον, καὶ νὰ τὸν ἐφοβάσε.
καὶ τὸτο εἶπ' ἀλέξανδρος, καὶ τότε τὸν ἀφίνη,
καὶ χάρισμα ἀγενικόν, ἐκείνε γὰρ τῆ δίνη.
καὶ τὸ φεσατο πέτονε, ἐκεῖ τὸ τῆ δαρείου,
αἰκόθη δὲ καὶ ἔφυγε, κιαυτίνο πιθαοεῖα.

Ἄπομεινε ἀλέξανδρος, σκεῖνον γὰρ τὸν τόπον.
ἢ ἀναπαύτη ἢ στρατία, ἐπὶ τὸν περὶ ἄσιον κόπον.
Περὶ τὸ πῶς ἐπήγε ἕτερος στρατώτης, τῷ
δαρείκ, εἰς ἀλέξανδρον.

Καὶ ἄλλος ἐπὶ τῷ δαρείκ, σ' ἀλέξανδρον παγένη,
δαρείον, λέγει δέλωσα, κιαυτὸς δένμε πληρώνη.

Κῆλθα σὺ αὐθέντησα, φεσάτον ἀρδινιάσω,
χιλίαδες δέκα στρατηγὸς, νὰ πὰ νὰ τὸν ὄπυσω.

Εἶπετε ὁ ἀλέξανδρος, πύγεναι τῇ δελίασα,
ποτὲ εἰς τὸν αὐθέντησα, μὴ νέναι πιβελίασα.

Ἐπειδὴ τὸν ἀφέντησα, δέλης νὰ παραδόσης,
κρένο καλὸν τὸν θάνατον, νὰ μὲν τὸν ἀποδόσης.

Αὐτὸν ὁ ἀλέξανδρος, πσοὸς δὲν τὸν ἐδέχθη,
μα μέσα ἢ καρδίαι, περὶ ἄσια τὸν ἐμέμφθη.

Ἐπισολὴ μὲν ἀπέσηλεν, ὅς στρατηγὸς δαρείκ,
πρὸς δαρείον.

Ὁ στρατηγὸς τῷ δαρείκ, ἔκαμε ναξορθόσαι,
ὄπισολὴ τ' ἀφέντητε, γεργὰ νὰ τὸ τλεῶ δόσαι.

Εἰς τὸν ἀφέντητε τὸν ἐμὸν, δαρείον τιμημύον,
ἐγὼ γιὰ τὸν ἀλέξανδρον, σ' ἔχω μὲν μύον.

Καὶ πάλι γράφομῆσαι, ὅ τῆλθε ἢ κερσέβη,
ταῖς χώραις ὅπ' ἔχομε, αὐτὸς ταῖς γυρέβη.

Ἐπολεμήσαμε μὲν τὸν, καὶ ὅλως μὰς σκοτόνη,
ἀπόλιγον ἀπόλιγον, ὅλως μὰς θανατόνη.

Ἐλα τὸ γλυγορότερο, πρὸς αὐτὸ νὰ σώση,
καὶ μὴ ναφίσης τὸν λαὸν, νὰ τὸν ἐθνατόση.

Ἡ Ξόδρε τὸ φεσάτοτε, πολαῖαι ἀνδριομδύω,
κὲ τομυρῶ κὲ φοβερῶ, περιάσια μαμιομδύω.
Ἀκόντας ὁ δαρείος, ἀλέξανδρος κοντέβη,
ἔκαμε γλύγορα γραφή, εἰσαύτονε τὴν πέβη.
Ἐπισολὴ δαρείεω ἔσηλε πρὸς
ἀλέξανδρον.

Καί γραφεν ἔτζη ἡ γραφή, ὀλπίζης νὰ νικήσης,
για πέπιασε τὴν μάμα, λέγεις νὰ μὲ ἀφανίσης.
Καὶ γὰρ δὲν τόχω τίποτε, μοναῖαι ἡ κεφαλῆμα,
καλὰ κὲ ἡ στρατίαμα, νὰ σέκει σὺν βελήμα,
Κια σάξω μὲ ἀν' ἀπέθανε, θυγάτηρ ἔγεννήθη,
καὶ ἡ γυναικα ἀσειπῶ, με μὲρ ἐκ δὲ λογιήθη.
Ὅμως σήλεμ' ἀπόφασι, τί θέλης νὰ ποιήσης,
κια βέλεσε γιανὰ ἐλθῆς, μεμὲ νὰ πολεμήσης.
Ὡς πάκασεν ἀλέξανδρος, ἐπόνεας ἡ καρδιάτα.
εἶπε γραφή γιανὰ γενή, νὰ λέγξω τῆ λολίατα.
Ἐπισολὴ ὅπῃ ἀπέσειλεν ἀλέξανδρος
τῆ δαρείε.

Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, δαρείε γὰρ ἐμυῶν,
ταῖς φλιαρίαις σε ὁ θεός, ἐδέλη ταῖς πομυῶν.
Οὐδένε σε πρέπει τὸ λοιπὸν, αὐτίνα γιαν αρχίζης,
γιατὶ τὴν φαμελίασε, λέγεις τί δὲν χρίζης.
Ἀμὴ γιαν τῆ γυναικασου, μάνα κὲ θυγατέρα,
ἐγὼ λέγω νὰ θλίβεσε, γιαν τίνες κατ' ἡμέρα.
Καὶ τὴν δίκησε πόλιψη, καθένας τὴν ἐβείζη,
γιατὶ τὴν ἀσπ λαγχνίασε, ὁ κόσμος τ' ἠγνώσειζη.

Κίας ταῖς ἐπόνιες τὸ λοιπὸν, ὡς σκλάβους ἐδικαίεσθαι
ἀλλ' οἱ θεοὶ νὰ κείνῃσι, ἔσεν ταῖς ἐδικαίαισθε.

Γνώρισε τὸ κεφάλισμα, γλύγορα νὰ το χάσῃς,
γιατὶ τὴν φαιελίασθε, λέγεις ἔδεν τὴν τείσης.
ἢ γράφῃς με πρὸς τὸ παρὸν, τί τὸ θέλω νὰ ποιήσω,
ἢ ἔδρετὶ ἀπάνεσθε, θέλω γιὰ να κινήσω.

Τετάρτη γραφὴν ἀλέξανδρος, σωτήρη τῆς στρατείας,
νὰ πάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, νὰ κινή τῆ δελιάτῃ.

Καὶ τότε ἔκαμῃ γραφὴν, νὰ πάγῃ εἰς τὴν φραγγία,
γιὰ νατὴ πέψου τὸ λοιπὸν, ἐκείθεν ὄρδενιά.

Ἐπιστολὴ ἀλεξάνδρου πρὸς ἔσηλῃ
εἰς τὴν φραγγία.

Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, σατραπῆς τῆς φραγγίας,
καππαδοκίας ἢ οὐμῶ, πάσης τῆς ἀρμενίας.

Ρέχα γιὰ νὰ μὲ κάμῃτε, σὺ τὴν τὴν ἀραβία,
γλύγορα νὰ τὰ στείλετε, εἰς τὴν αἰτιοχία.

Στήλετε φρόβατον δῆματα, γλύγορα γιὰ να λθῆσι,
καὶ στήλετε καὶ ἄματα, ὅσα καὶ ἀνβρεθῆσι.

Χίλια καμήλια στήλετε, κιασὶν κυβερνισμῶν,
ἢ πέψετετα γλύγορα, κίας ἔλθῃν εἰς ἐμῶν,

Κὶ νὰ σὰς ἔβρημε ὑγία, γλύγορα ἢ γραφήμῃ,
νάσε σὴν δουλοσύμῃ μῃ, κείσ τὴν ὑποταγίμῃ.

Ἐνὰς σατράπῃς δάρεικ, ἢ τὸν δῆμηγέρτης.
ἔγραψεν εἰς τὸν δάρειον, καταλεπτῶς ἐδέτης.

Γνωρίσῃ τὴν βασιλείαν, ἐκείνης περὶ οὐκίση,
πρὸς δυοσατραπῆς τ' ὄσηλης, ἀλέξανδρος φερκίση.

Καὶ

Καὶ ὁ κοίξαρχος τὸ λοιπὸν εὐσπῆντητα παγένη,
καὶ λαβομένης βείσκετε, δὲν ἠμπορῆ προμήρη.
Ὁ νεανίας τὸ λοιπὸν, κ' οἱ ὠρῶτοι ὅπερ ἦσαν,
ἐπήγαυον ἀλέξανδρον, μεκάστροι πεῖ κρατῆσαν.
Σαῦτά κεν ὁ δαρείος, εἶπε γιαναιτομάζης.

καὶ τὴν στρατία κ' τὸν λαόν, γιαναιτὴν ὀρδινιάζης.
Γράφει κείς ἄλλης βασιλείς, ναλθῆν σβοηθείαντα.
να πάγη εἰν τὸν πόλειον, να κάμη τῆ δελίατα.

Ἐπιστολὴ πῆ ἔσηλε δαρείος εἰς πόρον
βασιλέαν.

Σεσῆνὰ πόρο βασιλεῦ, σημερον ἐωροεῖδα,
ἐγὼ δαρείος βαεῖσκομε, εὐὼ ἐδικὴς ὀλπίδα.

Λοιπὸν κ' τέτα γράφω σε, τὰ ποῖα δεσελαθένοιν,
οἱ χῶρες μεξ' ἀλέξανδρον, τὸ τίνα κῶ παθένοιν.
Λοιπὸν ἀνίσσαι φίλος με, τὰ ρα να με βοθήσης,
παρακαλόσε γλύγορα, καὶ να μὴ δὲν ἀργήσης.

Ὁ πόρος τότε θέλησεν, γιανὰ τὸν κατατάξῃ,
γραφὴ κιαυτίνος ἔσηλε, τότε κατὰ τὴν τάξῃ.

Ἐπιστολὴ πῆ ἔσηλεν ὁ πόρος
τῷ δαρείῳ.

Πόρος ὁ μέγας βασιλεύς, σεσῆν περσῶν δαρίῳ,
λοιπὸν κακῶμε φένετα, εἶτο τὸ μαρτυεῖω.

Ἡ θέλησα ναλθαῖ αὐτῷ, γιανασυμβελῶ τῷ με,
ματόρα ἦμε ἀδενῆς, σκρεβάτη κ' κοιμῆμε.

Μετὸ κωρμήμε δὲν πορῶ, να λθῶς βοήθειά σε,
λοιπὸν φεσάτο ἔπαρ, κ' κάμη τῆ δελίασε.

Ὡς τὰ κεν οὐκ ἔστιν, ὁ δαρείος, σὺ πόλει ἀγρονίεται,
μὲ μακεδόναις ἤθελε, πάλι γιαναπαντιέται.
Ὅσα ἂν τὸ ἦκεσε λοιπὸν, ἢ μαίνα τῆ δαρείς,
γράφει κιαυτὴ ἐπιστολή, κῆτονε πιθαρεία.
Ἡ ῥοδογόνῃ μαίνασε, ἢ ἔμου νὰ μὲν ποίσης,
μὴ βεληθείς μ' ἀλέξανδρον, ναύγενε ἀπολειμήσης.
Μὴ δὲ ταραάσεις τὸ λοιπὸν, τὸν κόσμον με βελησε,
μὲν ἔλθῃς εἰς ἀλέξανδρον, κῆ χάσις τῆ ζωῆ σου.
Τυτο ὀλπίζω εἰς σασας, ἀγάπη γιαναγένῃ,
λοιπὸν ἐσὺ κῆ ὁ λαός, ἀσὺ χαιρετισμοί.
Ὅσα ἂν ἐπίασε τὴν γραφίω, δαρείος τότε κλέγοι,
τὸ πρῶματῃς ἐγίνετον, δὲν εἶχε πινὰ λέγει.
καὶ πάλιν ἀναγκάζετον, νὰ κἀμῃ τὸ φεσάτο,
ἐπεὶ γὰρ τὸν ἀλέξανδρον, πολλὰ τὸ νεφοβάτο.
Ὅσα ἂν ἐδιαβ' ἀλέξανδρος, εὐὸ χῶρα βακτρεινῆ.
αὐτὴν τὴν ἐπεερίβαλε, μ' ἀγάπη καὶ μερλίω.
καὶ τότε ἐδιάβηκε, εἰς περσικὴν τὴν χῶρα,
ἢ ἡλιος ἀκούμῃ ἔσεκε, κῆτον καυπόση ὥρα.
Ἡ δὲ λησεν ἀλέξανδρος, ἔτο γιανακἀμῃ,
νὰ δείξῃ εἰς τὸν δαρείον, τίς χει πολλὴ διωάμει.
Κλαρεία αὐτίνοι φέρνῃσι, εὐὸ σράτα κῆ τὰ βαίωμῃ,
δὲναπατῆσι τ' ἄλογα, κορνιακτὸν νὰ βγαίωμῃ.
Κοικορνιακτὸς ἀν' ἐβιανε, ἀπάνω σὸν ἀέρα,
δαρείος ἐφοβήθηκε, ἐπείν τὴν ἡμέρα.
Ἡ θέλησεν ἀλέξανδρος, δὲνακονομίσωμῃ,
ἀποκεισαρὶω ἀρχοντα, κῆ πιον. νὰ περβοδίσωμῃ.

Περὶ τὸν αἰῶν, ὅπῃ εἶδεν ἀλέξανδρος
εἰς τὸν ὕπνοντες.

Καθύπνε εἶδ' ἀλέξανδρος, θεὸν γὰρ τὸν αἰῶνα,
ἐφόρεις ὀκεφάλιτε, σκιάδηκτῶ μακεδόνα.

Λέγειτε ἀλέξανδρος κάμε τῶ ὀρδινία σου,
ἐγώ μιν ὀπατέρα σου, κ' ἦλθας βοήθειά σου.

Μὴ σήλης ἀποκρυσάρης, δαρείον νὰ νικήσης,
αὐτίνω λέγασε ποτὲ, ἐσὺ νὰ μὴ τὸ ποίσης.

Μαγῶ σε συβελέβομαι, ἐσὺ νὰ πᾶς ἀτὸς σου,
καὶ μὴ φοβήσε τίποτες, ἐγώ μιν βοηθός σου.

Ἐξύπνησε ἀλέξανδρος, κείχε χαρὰ μεγάλη,
τὸ πῶς τὸν εἶχε τὸν αἰῶν, σβοήθειά τε πάλιν.

καὶ συβελόη τῆ στρατία, σὲ τὲτο τί νὰ γένη,
καλὰ τὲς φένετε λονῶν, ἀτὸς τε νὰ παγένη.

Ἐπῆρε κ' τὸν ἔρμηλον, τότε καβαλικύσαν,
τὸν στραγκαλοντ' ποταμὸν, ἐπήγαν κ' πεζύσαν.

Ἐπάγασεν ὀποταμὸς, ἀλέξανδρος περνᾷ,
δύο ἄλογα ἄφικε ἔρμηλος τὰ φυλαίη.

Ἐδᾶβηκεν ἀλέξανδρος, κ' σόσε σὺν περσίδαν,
οἱ ἀνδρωποὶ τῆ δαρείη, τότε αὐτόνον εἶδαν.

Ὅσα ἂν τὸν εἶδαν τὸ λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ βιγλατόροι,
διότις ἄληφορεσία, ἀλέξανδρος ἐφόρει.

Ἐκείνοι τὸν ἐξέταξαν, ἐδόθεν πῶς ὀδεύης,
τὸν τόπον τῆτον τῆς περσας, τί θέλης τί γυρέβης.

Ἀπηλογήθ' ἀλέξανδρος, θέλο δὲ νὰ μὲ παρῆς,
εἰς βασιλείη τὸν δαρείον, γιατί μ' ἀποκρυσάρης.

Καὶ

Καὶ τότες οἱ βιγλάτορες, εἰς σαῦτον τὸν παγγένουμ,
εἰς βασιλέα τὸν δαρείον, κιομωρός τε τ' ἐφέρνουμ
καὶ ἡβρετες ἀλέξανδρος, τότε πού δοκιμάζεν,
τὲς στραπώταις τὲς καλῆς, τ' στραπίαν νὰ σιάζεν.
καὶ εἶδε καὶ τὸν δαρείον, βασιλικὰ κ' φόρει.

ὧν ὁμορφία τῆς φορεσίας, ἀλέξανδρος ἀπόρει.
Ἦ τὸν ἐκεῖν' ἡ φορεσία, πολλὰ χαριτωμένη,
κιολόγυρα τὲ δαρείκ, ὅτε κεν ἀρματομῆροι.

Ῥωτάτονε ὁ δαρείος, ἐδὼ πῶς ἀπλικέβης,
πῶς ἦλθες εἰς τὸν τοπονμας, τὴ δέλης τί γυρέβης.

Ἀπηλογήθ' ἀλέξανδρος, τὲ το δὲ νὰ ποίσης,
εἶπευς ὁ ἀφέντις μὲ, πού θὲς νὰ πολεμήσης.

Εἶπευς ὁ ἀλέξανδρος, σε τὲ τὸ ἐγχεικάσαι,
πυθὲν ὄγένης πόλεμον, μοι ἄζη κ' τὸν φοβᾶσε.

Ὡς ταίκεσεν ὁ δαρείος, μεγάλως τὸ θυμώθη,
τὰ λόγια τὲ ἀλέξανδρε, κ' δυνάτ' τὰ τρώθη.

Καὶ εἶπε τὸ δαρείος, πῶς ἐτ' ἀπηλογάσε,
σαῖν ἄσεν ὁ ἀλέξανδρος, ποσῶς ἐδὲν φοβᾶσε.

Ἀφ' ἔσα ποκρεισάειος, δὲν θὲλω νὰ ξεδράμω.
εἰς τὸ δικόσε τὸ κωρμῆ, κακὸ δὲ θανακάμω.

Διότις ἐξ ἀλέξανδρον, πολλὰν ἐ τιμημῆροι,
μαντατοφόροι οἱ ἐμοί, ξαυτὲ φχαρισημῆροι.

Καὶ τὲτα εἶπε δαρείος, παιήντον ἐκ τὸ χέρι,
ἐτράβα τὸν ἀλέξανδρον, ὅτε σπήτη νὰ τὸν φέρη.

Ἀπῆτοι ἀποσώσασι, μέσα εἰς τὸ παλάτη,
ὁ δαρείος ἀλέξανδρον, κτὸ χέρι τὸν ἐμαράτη.

Καὶ

Καὶ ὄρεισέ τις τὸ λοιπὸν, τὴν τάβλα δ' ἀνάσσειεν,
ἢ τότες ἐπεράσασιν, ὅλοι γινάσκασιν.

Καθίζει ὠρώτων δαρείος, ὁ ὠρώτος τοῖς ἑτέροις.

καὶ παρακάτω καθίσει, δελφός του ὀξιδέρης.

Καὶ τρίτος ὅπ' ἐ καθίσει, ἦτον ὁ κκσατράπης,

καὶ παρακάτω τὸ λοιπὸν, ἦτον ὁ ἐδεράπης.

Κεῖς τάλλο μέρος τὸ λοιπὸν, ἐκάθετον καυθαλις,

ὁπ' εὖ θιόπων βασιλεύς, τῆς χώρας τῆς μεγάλης,

Κιβίερης καὶ ὄνουφατος, παρακάτω καθίσαν,

τότες καὶ τὸν ἀλέξανδρον, να κάτζη τὸν ὀρίσαν.

Ἀλέξανδρος ἐκάθισε, συβλάκις πιτιδεως,

καὶ παρακάτω καθίσει, ἀπίνος ἀλκιδίως.

Οἱ ὄπ' κέρνοι τὸ λοιπὸν, ἐκείνοι π' ἐ κερνήσαν,

ὀλόγυρα κερνήσαν, ἐκείνους π' ἐ καθίσαν.

Κερνῆν καὶ τ' ἀλέξανδρον, τὴν κέπαν γὰρ λαυβαίης,

ἀπῆτις ἐπὶ το κρασί, σὸν κόλφον τε τὴν βαίη.

Ἰδέτον ὁ κερνάτορας, σὸν κόλφον πῶς τὴν βαίη,

ἐπῆγε εἰς τὸν δαρείον, καὶ τ' εὖ ἀναθηβαίη.

Καὶ εἶπετε ὁ δαρείος, γιατί' ἀποκείσας,

τὴν κέπαν ὅπ' ἐ ἐπεις, σὸν κόλφον σενὰ παρής.

Ὁ δ' ἀλέξανδρος λοιπὸν, φρόνιμα πηλογήθη:

ἐτέτο γὰρ τ' εὖ δαρείος, ὁμορφα πηλογήθη.

Ἐτέτο γὰρ σὸν ἀφέντιμς, ὅλοι οἱ καλεσμένοι,

ὅποιος μὲ κέπαν γὰρ να πῆ, χάρισμα τὴν ἐπέρνη

Εἶπα σὸν νῆ μς τὸ λοιπὸν, ἐτέτο με τὴν ἀλήθεια,

πὶ καὶ ἡ βασιλεία σεν, ἐτέτο τὴν σιωπήθεια.

Ὅσαν τ' ἀκῆσαν τὸ λοιπὸν, ὅλοιτες ἀπορρίσαν,
οἱ ἀρχόντες ἐθαύμασαν, σκεῖνο ὅπ' ἀκῆσαν.
Ὁ στρατιῶτης δαρείου, ὄνομα παρισάρης,
πεδιάβλω εἰς τὸ φίλιππον, φρώλω ἀποκείσαρης.
Σαν εἶδε τὸν ἀλέξανδρον, τότε τὸν ἐγνωεῖσθαι,
ὑπάγη εἰς τὸν δαρείον, σωτίτη μκρμκείσθαι.
Καὶ εἶπετε ὁ ἀνδρῶπος, πκλέται ἀποκείσαρη,
εὐτίμος ἐν ἀλέξανδρος, πκδέλινα μασ παρη.
Ἐγὼ αὐτὸν γνωεῖζοτον, ἐκτῆς μακεδονίας,
ὅπκκε ἀπκλογασε, μετὰ πολλῆς μακίας.
Ταῦς κέπες κράτη τὸ λοιπὸν, κτυπόντας τότε βγένη,
ἀλογο καβαλίκδσε, γλύγορα τότε φέυγη.
Καὶ ἔφυγεν ἀλέξανδρος, μεβία πολλῆ καὶ ζάλη,
οἱ πέρσαις γάρ τὸν ἔδιολαν, μικροῖτε κῆ μεγάλοι.
Καὶ ἔσωσεν ἀλέξανδρος, διχὸς ἀλίος νὰ κάμη,
σὸν σράγγαλον τὸν ποταμὸν, σκεῖνο τὸ ποτάμη.
Πυγμύο γὰρ τὸ ἔβρικε, τότε καὶ ἀπερνάη,
ἐκίβεικε τὸν ἔρμηλον, τάλογα πὸ φυλάη.
Κ' οἱ πέρσαις σαν ἔδιάβησαν, τὸ κρέσα λὸχα λείθη,
σαν τὸ πασιτὲ δαρείς, πολλὰ γὰρ ἐπικράθη.
Καὶ θαύμασεν ὁ δαρείς, σ' ἀλέξανδρον τὴν γνωῶσιν,
πκτὸν ἐβάσαξε καρδία, σαπκοκτία τὴν τῶσιν.
Ἀλέξανδρος καὶ ἔρμηλος, ὁ μωρὸς πανταπαγένεν,
εἰς τὸ φεσάτο διάβηκαν, καὶ πλία δὲν ἀνιμύου.
Ὅρσεν ὁ ἀλέξανδρος, ὅλοιναρματῶθεσι,
καὶ ἕσερα νὰ κάμεισι ὅλοινα μετρεῖθεσι.

Καὶ

Καὶ τὸ φεσάτο μέτρισαν, κήσαν οἱ μετρημένοι,
πέντε χιλιάδες κῆκοσι, ὅλοι ἀρματοὺχοι.
Καὶ εἶπεν Ἀλέξανδρος, δαρείη ἡ στρατεία,
εἶναι πολλοὶ καὶ ἄμετερὰ μὰ ἔχουσιν αἰτία,
Πισέβωέναι ἀπὸ σασί, σαὶ ἔχεται τὴν τάξην,
χιλίης ἐκ τῆ δαρείης, ἀνθρώπους νὰ πατάξῃ.
Τόσες μύγες τὸ λοιπὸν εἰς, σφύκα νὰ πολεμήσῃ,
καὶ πόσα φρόβατα λοιπὸν, τῆ λυκκὴν νὰ σαθῆσῃ.
Εὔτετα εἶπ' Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν στρατιάτην πέρην,
σὸν σράγκαλον τὸν ποταμὸν, τότε ἐκεῖ παγένῃ.
Φεσάτο γὰρ τὸ πέρσικο, κοντάτης ἀπληκίβη,
καὶ τότε ὁ Ἀλέξανδρος, καταμάξῃ ἐκατέβη.
Καὶ τότε πάλι γλύγορα, ἀνθρώπους τότε πέβη,
κῆφέραν τὸν βεκέφαλον, πιδὰ καβαλικέβη.
Καὶ σαὶ ἐσμιάτισαν λοιπὸν, αὐτῆς οἱ οὐμάδες,
πολλαῖς γυναικὲς γίνονται, τότε ἐκεῖ χηράδες.
Εὔτετον κεδενισμὸς, εἰς τάρματα καὶ κτύποι,
καὶ τόσος πετζοκοπισμὸς, τίτον μεγάλη λύπη.
Τὰ δύο μέρη ἐριχναν, σαγίταις καὶ κονδάρια,
ἐκεῖ ἐθανατόνονταν, τ' ἄμορφα παλικάρια.
Πολλοὶ πέρσαις ἀφανίστησαν, σεκείνη τῇ μαλία.
δὲν ἔχω σόμα νὰ τὸ πῶ, εδεγλῶσα δεμιλία.
Βλέποντας γὰρ ὁ δαρείος, ξ' Ἀλέξανδρον νικήθη,
ἐκεῖνος λέγω εἰς φυγὴν, τότε γιαμί ἀκωήθη.
Οἱ μακεδόνας ἔτρεχαν, τὲς πέρσαις καὶ σκοτόναν,
μὲ τὸ δραπανὸ ἀμαξο, ὅθεν κιαυτὲς ἐσόναν.

Εὔτε-

Εὐτα τε λέγω δαρείος, σὸν ποταμὸν στραγαλίη,
λοιπὸν αὐτὸς ἀπέρασε, κίσσι κισνοῖσαν ἄλλοι,
Ματ' ἄλλο μέρος τῆς περσῶν, τὸ κρέστα λοχαλάθη,
ἢ πνηγήσαν οἱ ἄτυχοι, ἢ πῆγαν εἰς τα βάθη,
Ὅσσι εὐλιαν ὄπειθεν, οἱ μακεδόναις σφραζοιμ,
ἢ τὸ φεσαίω δαρείω, ὅλο τὸ ἐριμάζωι.
Εἰς τὸ παλάτι δαρείος, ἦλθε ἢ τῆτο λέγει,
τὸ ἐνδυμάτε ἔρριψε, φαρμακευδία κλέγει.
Καὶ ὄνεις τε ὅτα πεινός, μεσάτε ἐβρεχάτου,
ἢ πρὸς τὴ τύχην πόλαχε, πολλα παραπονάτε,
Οὐαὶ σεμδία ἔλεγε, πλήθος πολλῆ πεχάθη,
ἐκ τῆν στρατία πόριζα, πολέγα πᾶσο νάλαθη.
Καὶ βασιλέας ἀνθρωπος, ἔρημος νὰ ποιμνίω,
λοιπὸν ἢ τύχης εἰς αὐτὸ, μήχε μευετρημνίω.
Καὶ πόσα ἔθνη πάταξα, μετ' τῆ στρατεία ἀπὸς με,
ἢ πῶρα βλέπω μνηκᾶ, ἕνας μικρὸς ἐχθρόσμε,
Ὅ πένμεν σμιθρονος θεῶν, κείσαι βοήθειάμε,
πῶρα αὐτοὶ μοργίθησαν, κῆπᾶν ἀντιδικάμε.
Ἀλήθεια τὸ μελάμνω, κακὸς ἐδ' ἐν τὸ ξέρη,
πτέμεν σε τὸ ἐλπίζα, ἐτῆτο γιαναμέβρη.
Λοιπὸν ἢ τύχη τῆς μικρῆς, ψηλὰ τῆς ἀνιφώνη,
ἢ τῆς μεγάλης ἐκψηλὰ, κάπτο τῆς χαμηλώνη.
Ἐπιστολὴ πῆ ἔσειλεν ὁ δαρείος πρὸς
αλέξανδρον.

Ἐφαίνη καλῶ τῆ δαρείω, ἐκ τῆν ἀδυναμιάτε,
γραφὴ κάμνη σ' αλέξανδρον, δ' αὐτὸν φραμελιάτε.

Σαφέν-

Σαφέντη ἀλέξανδρον, χερετισμὸν τῆ πύῳ,
ἐγὼ δὲ λος σε δαρείος, χάρειν ξεσὲν γυρσίῳ.
Λοιπὸν καὶ σύ σε ἀνθρώπος, κὲ μὴ ψυλοφρόνισις,
μὴ δὲν θελήσις παντελῶς, ἐμῶνα νὰ φανίσῃς.
Λοιπὸν ἐσὺ τὸ γείκητες, γιαξέρξῃω τὸν μεγάλου,
ὅπῃ σὸν κόσμον τὸ λοιπὸν, ἐκ ἤβεισκις γαράλλον.
Πεσῶν ἐλάδα διαβηκε, αὐτὸς μὲ τῆ στρατία, ἔ
γείκητες τὸτι παθεῖ, δὲ τὴν ἀλαζονίατε.
Τὰ πράγματα τούτου ἔχασε, κὲ ὅλον τὸν λαόντε,
κακὰ ὀπίσω γύρισε, αὐτὸς μὲ τὸ σαίνοντε.
Ἐσὺ τῆ μάνα ἢ ὅποιασες, γυναικα κιαδελφήμα.
καὶ μῆραξένον μέγαμες, ἔξο ἀπὸ τὴν τιμίνμα.
Ἐλεμονήσε με λοιπὸν, σήλε τῆ φαιελίαμα,
τῆ μάνατῆ γυναικα με, να λθῆνς ἰὼ κατ' οἰκίαμα.
Τ' πόσχο μέσε τὸ λοιπὸν, νὰ δείξω πῶν χροσμῶνα,
τα πλέτει ὄλα τ' περσῶν, πῆναισ ἰὼ γῶν βαλμῶνα.
καὶ ὄχομαίσε ἐκ ψυχῆς, νὰ ζῆς καὶ νὰ πατάξῃς,
τῆς βασιλεῖς ὅπῃ σῶν γῶν, κὲ νὰ τῆς κατατάξῃς.
Ἀλέξανδρος βλέπει τὴν γραφῶν καλὰ ἔγνωεῖζη,
τότε σινάση τῆ στρατία, να λθῆν ὁμοφρὸς ὀείζη,
Τότες γὰρ ἔμαζόχθησαν, ὅλοι οἱ καβαλαφοί,
κὲ τὴν γραφῶν ἀνάγνωσε, βελῶν δὲ να παρή.
καὶ εἶπεν ὁ παρμῆσιος, ὡς δὲ τὸ χρυσάφι,
ἐγὼ δόση ταῖς ἡθελα, καθ' ὡς αὐτίνος γράφι.
Ἐγέλασεν ἀλέξανδρος, καὶ εἶπε τῆ παρμῆσι,
θαυμάζω εἰς τὸν δαρείον, πῶς συγκατεβῆνη.

Καὶ

Καὶ δὲν τὸ ξύρη δαρείος, ὅτι ἀνδρικήσῃ,
πέρνει τὴν φαμελίατε, δίχως καμίας κρείσῃ.
Παραπονεῖτε δαρείος, λέγει ἐκέρσεψάτον,
μάλισα τὸ ἐναντίον, λέγει τὴν ἀδικησάτον.
Καὶ σύνητον τὸν δαρείον, ὁ τείχε ξένον τόπον,
ὡς τόρα τὸν ἀφέντεβε, δίχως κανένα κόπον.
Τώρα παραλαμβάνητον, ἄλλον πᾶρ παρθενίζῃ,
καὶ ἄλλον τόσον γὰρ καιρὸν, αὐτὸς νὰ τὸν οὐρίζῃ.
Τῆτα εἶπε ἀλέξανδρος, κεῖπε νὰ τὰ μινύσου,
σδαρείον νὰ παγένεσι, καὶ νὰ τῆ τὰ μηλίσου.
Καὶ τὸν χυμὸν ἀλέξανδρος, τότε κεῖ δτομύη,
καὶ ἀναπαύτη ἢ στρατία, ὅπῃτον κοπιασμύη.
Οὐρίσεν ὁ ἀλέξανδρος, παλάτια νὰ κάψου,
τῆ ξέρξῃ κείνα τὰ λαμπρά, φωτία νὰ ἀνάψῃ.
Καὶ πάλι ἐμεταύσε, κεῖπε κακὰ ἐποίησα,
καὶ τότε πάλι οὐρίσε, αὐτίνα καὶ τὰ φίκα.
Ἐκεῖ δὲ τάφους βασιλείων, ὁμορφα γενημύες,
εἰς ταῖς λεαῖνες ταῖς χρυσαῖς, τῆς εἶχασι θαμνύες
Πάλι ἐκεῖθεν ἔχνεψε, κεῖδε τὸν τάφον κύρε,
ἢ τοιε δωδεκάπατος, κτισμύος ὀλογύρε,
Ἀπάνω ἦτον τὸ κωρμῆ, μετὴν χρυσὴν λεκαῖη,
καὶ τῆς λεκαῖης ὁμορφοιά, ποῖος νὰ ναθηβαῖη.
Ἰδὲ ξέρξῃ βασιλεία, ἐκείνη τὸ μνημῆρη.
εἶπον λαμπρὸν καὶ ὁμορφο, ἐκείνο τὸ κιβέρη.
Ἐκεῖ κοντὰ γὰρ ἦσαναί, ἑλλῆνες κεκλεισμύοι,
οὐρίσεν ὁ ἀλέξανδρος, ναῖαι λούθηρομύοι.

Καὶ

Καὶ ἔδοσέ τις χρήματα, τίποτε μὴ εἰπένε,
λεύθεροι σὺ πατρίδατος, νὰ πάνε γιαναδουίε,
καὶ πάλι δαρείος ἦθελε, δὲ νὰ πολεμήσῃ,
φυσάτο γὰρ ἐγύριβε, τότες ναμπὴ νὰ ποίση.
Γράφει καὶ πόρω βασιλεῖ, φαρὶς νὰ τεγείκησῃ.
δὲ νὰ σήλη δυναμὴν, κιαντύχη νὰ νικήσῃ.
Ἐπισολὴ ποῦ ἔσειλε δαρείος εἰς πόρον
Βασιλέαν.

Βασιλέυς δαρείος, πόρω πεφιλιμένω,
φρέπεις νὰ μελυπηθῆς, σαὺ μέχρη καμομένω.
Ὡς περ θηρίον ἄγριον, καὶ μένα τειγυρίζῃ,
ταῖς χώραις με ὀλόγυρα, ὅλαις ταῖς ἀφανίζῃ.
Ζητῶ τὴν φαιλιάμε, αὐτίνος νὰ μεδώσει,
αὐτίνος δὲν φροσδέχεται, νὰ μετὶ παραδόσει.
καὶ νὰ τὲ δόσω ἔταξα, φράμα πολὴ μεγάλοι,
καὶ κείνους με πειφανῆ, πέζημε δίχως ἄλλο.
καὶ σὺ θυμήσῃ τῇ φιλίᾳ, τὴν εἶχαν οἱ γονεῖς μας,
λοιπὸν φυσάτο σήλεμας, νὰ πάμε εἰς ἐχθρέμας.
Σταῖς καπλίας τὸ λοιπὸν, ἐκείγιανὰ ποδόσειω,
διότις ἔχρη τὴν τροφίω, ὡς δὲ νὰ τὲς δόσειω,
καὶ γὰρ ἀκαταβοδοθῶ, ἐκείνους νὰ νικήσω,
τῆς κερσεμάτων τὰμισα, ναφθῶ νὰ σεχαρίσω.
Τὸν ἵππον τὸν βεκέφαλον, κείνον τὸν τιμημένον,
νὰ σὲ τὸν σήλω κὲ αὐτὸν με ἄλιστες δεμένον.
Ἀσέλθη γλυγορότερα, ἔδω δὲ νὰ σώσει,
μὲ τὲς ἐχθρέμας τὸ λοιπὸν, νὰ πάγῃ νὰ μαλώσει.
Ὡς

Ὡς τάχιστα ἀλέξανδρος, πρὸς δαρείου ἀπεδάξει,
καὶ τῆ στρατιάου ἔκραξει, τότε τὴν ὀρδινιάζει.
καὶ ὄρμησεν ἀλέξανδρος, κῆπάγη τὴν μηδία,
ὁ δαρείος ἠβείσκειτον, κάτω σὴ βατανία.

Ἐκείθεν τότε ἔφυγεν, πάγη σὰς καπηλίας,
καὶ τὸ φασάτο δαρείου, πάγη τῆς ἀπολείας.
Δαρείου ἦλθε ἔννεχος, σ' ἀλέξανδρον κ' λέγει,
εἶπετε γιὰ τὸν δαρείον, τὸ πῶς αὐτίνος φεύγει.
Ἀλέξανδρος ἐβίαζετον, ὡς δεῖ ναβοδοῶσει,
ἠθέλησε τὸν δαρείον, σὴ χώρα νὰ τὸν σώσει.

Φῶνος δαρείου.

Γδῶν βήσος ὀνόματι, καὶ ὁ ἀρνοβαρζάνης,
εἶπασι γὰρ τῷ δαρείου, τὴν ἀφεντίαςου χάνης.
καὶ θένασι σκοτόσομε, νὰ χάσης τὴν ζωύσιν,
ἀπαῖς τὰ ρα τὸ λοιπὸν, πῦ χάσης τὴν τιμύσιν.
Νὰ μὰς τιμήσῃ τὸ λοιπὸν, αὐθέντης ὅπῃ μπένι,
για σένα μῆς νὰ γένομεν, ἀφέντες γεναμδῶσι.
Ἀπηλογήθη δαρείος, εἰσαύτως τότε λέγει,
ἐβέρκοσαν τὰ μάτιατα, κιαρχί' η γιανὰ κλέγει.
καὶ εἶπετε ἀφέντες με, πῦσε δέλοι δική με,
εἶπέτε τίσας ἔκαμα, καὶ χάσω τὴ ζωή με.
Γνωρίσεται ποβασιλῆς, θέλημε ἐζητεῖσιν,
σῦτα πελογαειάζετε, γιανὰ μεξεδικήσιν.
καὶ ταῦτα εἶπε δαρείος, κιαυτοὶ δὲν τῷ γεικῶσιν,
κ' οἱ δύο ξε ἀπαθόσασιν, τότε καὶ τῷ βαρῶσιν.

σκοτόνου τον αφέντητες, εκείνοι όργισμένοι.

είπέτε με τί κέρδησαν, οί να θεματισμένοι.

Εδ' ανούμία τλώ έκαμαν, μεγάλη ασωτία,
να σφάξου τον αυθέντητες, δεν είχαν άμαρτία.

Και τó ψουή με τόφαγαν, εκείνο να τες πνίξη,
καί να τες έλθη σό κωρμι, πολυ κακώ κ' τί, ξη.

Περί τó πώς άπέρασαν οί μακεδόνας
τον ποταμόν.

Και παγομόνον ήβρασι, τον σράγκαλο ποτάμη,
οί μακεδόνας άπερνούω, μόλιτες τή δυναμή.

Βύσος και άρβαζάιος, εκείθεν τότε πάσι,
δεν έσωσεν αλέξανδρος, εκεί γιανα τες φθάση.

και ήβεισκειν αλέξανδρος, δάρειον ματομόνον,
έξαπλομόνον εις τλώ γλώ, και ασαθοκοπιμόνον.

και άπλοσε τó χέριτε, και δυνατά λυπήθη,
ή τύχης πώς τον ήφερε, εις τó κωρμι κ' κείθη.

Είπε ανάσα δάρειε, και χε τλώ αυθεντίασου,
αυτόμα με τον τόπονσε, και με τλώ έξεσίασε.

και μνέοσου εις τες θεες, αλήθεια σε λέγω,
λοιπόν όλοι γρηκένετο έττετο πυσεμνεγω.

Μη παραδόσης τó λοιπόν, εις θάνατον τή ζωήσου,
λοιπόν καλά γενής, και νάχης τλώ τιμήσου.

Είπες και τίςσε φόνδισε, και γω γιανα όείσω,
σε κείνως όπεσέσφαξαν, να σε έξεκδικήσω.

Απλοσε κ' τó ρέχοντε, τότες κ' τον σκεπάζη,
και άποκείθη δάρειος, έτζη κ' λογαρίαζη.

Εγνώ-

Ἐγνώρισε ἀλέξανδρε, θάνατος δ' ἐν φροντίζη,
βασιλέα δ' ἐν τρέπεται, πτωχὸν δ' ἐν τὸν γυεῖζη.
Θανάτε τὸ ποτήριον, πολλαὶ ὑπὸν καμυδῶ,
λοιπὸν βλέπης οἱ δὲ λοιμοί, πῶς μέχεν καμομυδῶ
καὶ ὑρέπειτε τῷ κατ' ἑνός, θάνατον νὰ θυμάτε,
ὅταν σέκη σεκέμυρος, καὶ πύτη καὶ κοιμάτε.
Θάνατος βλέπης ἔρχεται, καὶ σὺ δ' ἐν τὸν ἐγνώθης,
σὰν συρη τῇ σαγίτατε, παράυτα θανατώθης.
καὶ κίνη ἡ σαγίτατε, ἔναι φαρμακεμυδῶ,
καὶ ὅποιον γκίξη μεταυτῶ, ψυχίτε τότε βγένη.
Λοιπὸν καὶ σὺ ἀλέξανδρε, μὴ δ' ἐν ψυλοφρονήσης,
διότις τύχης τόφερε. ἐσὺ γιανὰ μοεῖσης.
Λοιπὸν καὶ σὺ τὸ ἤξωδες, εἶχα σερά δυωᾶμει,
καὶ τῶ ρα σίουμε θορήης, σασίεται τὸ καλάμει.
καὶ γὰρ ἡ τύχη τῆς μικρῆς, πολλάκις ἀνεβάζη,
καὶ τῆς μεγάλης ἐκ ψηλῆ κατὰ τῆς κατεβάζη.
Μὲ χέρισσ ἀλέξανδρε, κάμει γιανὰ μὲ θάψης,
τάφον ὀρδίνια σέμορφον, μέσσα νὰ μὰ ναπαψης.
Ἄσγένη καὶ συγγένεια, σεμένα νὰ πμῆσου,
ἐπαρτῇ θυγατέραμου, ῥῶζ ἀνίω γιὰ γυωῆσου.
καὶ ἔχε καὶ τὴν μαῖαμει, σὰν μαῖνα ἐδικήσε,
καίχε καὶ τὴν γυωᾶκαμει. σὰν νάτον ἀδελφῆσε.
καὶ τῆτα εἶπε δαρείος, καὶ δ' ἀβη ἡ ζωῆτου,
καὶ μετὰ ταῦτα πλήρωσε, καὶ βγίκε ἡ ψυχίτε.
Ἄλέξανδρος ἐπόνεσαι, καὶ τὸ καὶ γὰρ λέγει,
ἐπόνεσε τὸν δαρείον, καὶ ποψυχῆς τὸν κλέγη.

Καὶ ὄρισεν ἀλέξανδρος, ὅλοι ναρματοθῦσι,
καὶ ἀπὸ πίσω καὶ ὀμωρὸς, ὅλοι νὰ κολαθῦσι.
Οἱ πέρσαις μωρὸς ὑπήγεναν, κείσαν ἀρμαρτομῆροι,
κ' οἱ μακεδόναις ὀπιθεν, ὅλοιξε σπαθομῆροι.
καὶ μετὸ νεκροκρέβατον, ἀλέξανδρος τὸν βασιῆνη,
μὲ ἄλλας τρεῖς στρατιώτεςτε, τὸ μνήματὸν παγένη.
Κωρμία κὲ ἄλλων βασιλείων, ἐκείσανε θεμένα,
γράμματα εἶχε τὸ λοιπὸν, μνήμα τὸ κάθε ἕνα.
καὶ κάμνισι κὲ γράμματα, σὺ δάρεικ τὸν τάφον,
κὲ κείνο ὅπε λέγισι, κάτωθεν γὰρ τὸ γράφω.
Ἀφέντης περσῶν δάρειος, ἕνα εἶδ' ὀμωρὸς,
ὅπε τὸν ἐσκοτόσασι, κιασὲν συγχορευῆρος.
Γραφήκαμε τὸν ὄρισμὸν, νανας διαρμυλεμῆροι,
νὰ ξέρησι τὸν ὄρισμὸν, νανας ξορισμενος.
Διαλαλιά πῆ ἔκαμε ἀλέξανδρος
εἰς πέρσας.

Βασιλεύς ὁ ἀλέξανδρος, ξαμόνε βασιλέας,
ὅπε γεννήθη κτῆς λαμωραῖς, αὐτῆς τῆς Ὀλυμπίας.
Στὲς πέρσας βαίνω ὄρισμὸν, καὶ τὰ ρα τῆς ὀρίζω,
τὸ δέλω γιανακάμισι, τὰ ρα τὰ ποφασίζω,
Ἐγὼ δὲν ἦθε λα λοιπὸν, τὰ ρα νὰ σκοτοθῦσι,
ἀγάποιεν νάταν ζοντανοὶ, καὶ κείνοι γιαναζῦσι.
Λοιπὸν ἀφ' ἔ ἐκάθησα, δὲν ἔχω πῆ νὰ ποίσω,
ἐπεὶ ἦμε αὐθέντησας, δέλω νὰ σας ὀρίσω.
καὶ νὰ πιαται λέγωσας, τῆς ἀρχοντες πῆ βαίνω,
νὰ σέκην εἰς τὰ κάσροικς, ἐτέτα ναθηβαίνω.

Ἄλλον

Ἄλλον αὐθέντη τὸ λοιπὸν, μὴ βαίετε σὸν νύσας,
ἤμητα τὸν ἀλέξανδρον, πόναι δξα τιμήσας.
Στὴν φρώτησας σιωήθεια, πάλι σαυτίνω νάσαι,
θεὸς νὰ ἑορτάζετε, καὶ νὰ τὲς ἐκτελάσαι.
Εἴτι ἐκράτει πᾶσα εἷς, πάλι αἰτομετέχει,
καὶ ξεκαθένα ἔμποδον, αὐτίνος νὰ μὴ ἔχει.
Εἴτις ἐπῆρε ἄρματα, ποιῶν τῆς αὐθεντίας,
πάλι αἰτᾶ σρέψη ὄπισθεν, νάσαι τῆς βασιλείας.
Νάσαι φήνισα σὸν τόπον με, εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ,
κανένας λέγω ἔξεσας, ἄλλον νὰ μὴ ἐβλάπη.
Οἷζοσας τὸ λοιπὸν νὰ εἶ σε διχὸς αἰπαις,
ἐκλιώες δῶ νὰ ἔρχονται, νὰ κáινεν φράματίαις.
Οἷζω γιὰ νὰ πάρῃσι, δὴ τὸ τὰ κερσιμίαιμας,
νὰ θυσιάσεν τὲς θεὸς, νάσαι βοήθειάμας.
Οἷζω γιὰ νὰ πάρῃσι, ἐκταῖς ἄρματοσίαις,
οἱ στραπῶτες τὸ λοιπὸν, γιὰ νὰ νάσαι σαῖς μπασίαις.
καὶ πᾶσα στραπῶτης με, νὰ νῆ φχαριστιμῶς,
χίλια δεκάτα τὸ λοιπὸν, γιὰ νὰ νῆ πληρομῶς.
Εἴτις ἐμῆνος ἔδουρε, ἐχθρὸν μετὸ κονδάρῃ,
χευσοῦσ ἐφανῆ ἔξेमοῦ, νάχει καὶ κῆνος χάρῃ.
Ζοναρῃ νάχει γὰρ χευσῶ, δυο γεναῖς βαμῆλαις,
καὶ δυο κῆπες χαρῖσμα νὰ νῆ πειρι χευσομῆλαις.
Νὰ πῆρῃ πῆρπῆρα λοιπὸν, νὰ νῆ φχαριστιμῶς,
δξακόσια ὀγδοήκοντα, σὸ χῆρῃ πλερομῆνος.
καὶ εἴπῃ ἔχει πόθεισι, σε κῆνον νὰ παγῆνῃ,
νὰ λυῆται ὑπόθεισι, καὶ φχαρῖσεια νὰ πῆρῃ.

Κίσσιος δὲ κάμη δεισμὸν, σαυ' λέγει καὶ οὐρίζει.
ἀφενθης, ὁ ἀλέξανδρος, θέλει αὐτὸν μαρίζει.
Πάλιν ὄρειον ἀλέξανδρος, γιανὰ δ' ἀλαλήσου,
ποσκύτωσαν τὸν δαρείον, ναλθὲν νὰ τῆ μηλίσαν.
Νὰ τῆς ποιήση τὸ λοιπὸν, ἀρχοντες εἰς τὸν τόπον,
χῶρες γιανὰ οὐρίζεσι, δὴ χως κανέναν κόπον.
Λοιπὸν ἀνέζη δαρείος, μακάλια πῆ ἐσφάη.
διότης πάντατου μεμὲν, ἦθελε πολεμαίη.
καὶ εἴτις ἔναυ τὸ λοιπὸν, πάλι θὲν νὰ ταρχήσω,
σεμὲνα νὰ λθῆ γλύγορα, πειρίφημον νὰ πῆσω.
Εἰ πᾶσιν εἰς σ' ἀλέξανδρον, βήσος κιαρνοβαρζάνης,
κεῖ πασι τῆ ἀλέξανδρος δίκαιον ἐν τὸ κάνης.
Ἡ μῆς τὸν ἐσκοτόσα μῆν, δαρείον τὸν ἐχθρόνσου,
κὴ πάλι το διωώμεσθεν, ἡμεῖς τὸν ὄρειμόνσε.
Σαυ' τάκεσεν ἀλέξανδρος, εἶπε δ' ἀ νὰ ποίσου,
ἀπαύω σάφον δαρείον, νὰ παῖν νὰ τῆς φερκίσαν.
Ἀπηλογήθησαν λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ ὄργισμένοι.
τῆ δ' ἀλαλία ἀκίσα μῆν, ὅπῃτον γεναμένη.
Λοιπὸν ἀφέντη βασιλεία, τῆς λόγως σ' ἀφαρίζης,
τῆ δ' ἀλαλία ὁ πόκαμης, βλέπομε δ' ἐν τῆ χρίσης.
Ἀπηλογήθ' ἀλέξανδρος, ἐσας ἐδ' ἐν ψηφῆμε,
γιατῆ τῆς ποιῶ ὁ λόγυρα, γιανὰ τῆ ἀπηλογῆμε.
Εἶπε δ' ἐν εἶτομπορετὸ, ἀλέος γιανὰ λθῆτε,
τὸν λόγον μαχημάσμάτησα, ἐσεῖς νὰ κομποθήτε.
καὶ κείνο ὅπῃ ὄρεισα, πάλι δ' ἀ νὰ γένη,
νασασκάμω πειρίφημης, σὸ λῆν τῆ οἰκμημένη.
Εἶπα

Εἶπα νὰ σὰς φερκίσουσι, γιανὰ κες ἔμεγάλω,
τὸ ὄνομά σας τὸ λοιπὸν, εἰς σένα καὶ εἰς ἄλλω.
καὶ τότες τὲς ἐφέρκισε, ἀπάνω εἰς τὸν τάφο,
καὶ γίνησαν πρεῖφιμοι, δὲν ἔχω τί νὰ γράφω.
καὶ ἔκαμε ἀλέξανδρος, κριτὰδες κεῖ καὶ σέκουω,
σὸν τόπον κείνον τ' περσὰς πλέσες πτωχὲς νὰ κρένεν.
Ἐκάμε ὁ ἀλέξανδρος, ἐτόνε νὰ μιλῶσῃ,
μαῖνα δαρεῖς μὲ γραφὴν, νὰ τὴν παριγορήσῃ,
Ἐπισολὴ ὅπῃ ἔσηλεν ἀλέξανδρος,
εἰς μαῖνα δαρεῖς.

Ἀλέξανδρος ῥοδογυμῆ, ῥωζαῖνῃ ἀδελφαῖς μου,
δαρεῖον δὲν ἐσκότσαν, ἐγώ με ταῖς στρατίαις μου.
Ἐκείνον τὸν ἐσκότσαν, ἀρχοντες ἐδικήσῃ,
λοιπὸν δὲ μὴ μὲ μέμφεσεν, ἐμὲν γιὰ τὴν θανάτῃ.
καὶ μὲ τὸν ἔχομε λοιπὸν, ἐγὼ ἐσκέπασάτον,
ἀκόμη ὅπῃ σιώτιχε, ἐγὼ γὰρ ἔθαψάτον.
Ἐμίλησα καὶ μετ' αὐτὸν, τὸ θελε εἶπε μὲστο,
κὴ ἔθαψάτον ἐντιμα, ὡς πατέρας μου ὅπῃ ἔστον.
καὶ κείνους πῆ τὸν ἐσφαξάν, ὄρεια γιανὰ πῆσουω,
σὸν τάφον κείνον τὸ λοιπὸν, νὰ πᾶν νὰ τὲς φερκίσεν.
καὶ ὅλκῃ γὰρ τὲς ὄρεια, αὐτὸν νὰ ὀνομάζουω,
ὡσὰν θεὸν ὀπίγειον, νὰ τὸν νεθυσιάζουω,
καὶ γιὰ γυμναῖκα εἶπε με, νὰ παρο τὴν ῥωζαῖνῃ,
καὶ αὐτὸς τὲς ἐμίλησε, ὡρὶν παρὰ νὰ ποδαῖνῃ.
Ὀρέγομαι καὶ ἀγαπῶ ἐγὼ γιανὰ τὴν παρῶ,
ὄσαν γυμναῖκα με αὐτὴν, ἀσέχη αὐτὸ τὸ θάρος.

Λοιπὸν ἔσεις πρὸς τὸ παρὸν, αὐτῆ γιανασαθήτε,
γιανὰ φθιασῆν τὰ φράγματα, κιαπέ κήδων ἀθήτε.
Καὶ ἔγραψε τῇ μητέρασθε, ῥέχα γιανασδωίαση,
γιατὶ τὴ ῥωζάνη νυμφικὰ, νὰ τῆτα ἔτοιμάση.
Λοιπὸν αὐτῇ τ' ἀρδίνιασε, σ' ἀλέξανδροι τὰ σέλην,
τότ' ὄρεσε ἀλέξανδρος, ὁ γάμος γιανὰ γένη.
Καὶ τῇ ῥωζάνῃ ἔκραξε, κιαυτὸς τὴν δόλογηθη,
ὅσα ἂν γυωαίκατε λοιπὸν, μεταύτῃ ἐκοιμήθη.
Ἐκάμαν περιδραβασμῆς, καὶ κείνα πᾶ βοδόσα,
δὲν εἶχω χεῖλη νὰ τὰ πῶ, δεσιωπχία δεγλῶσα,
Καὶ μετὰ ἔγραψεν, εἰς τὸν ἀριστέλη,
μάλισα τῆς μητέρασθε, αὐτῆς τῆς δύο τὴν σέλη.

Ἐπιστολὴ ὅπως ἔψηλε ὁ ἀλέξανδρος τῆς μητέρασθε
καὶ τῆ διδασκάλῃ αὐτῆ ἀριστέλῃς.

Βασιλεὺς ἀλέξανδρος, μητεῖμκ ὀλυμπιάδα,
λοιπὸν αὐτῆν χερετῶ, μὴλητης τὴν ὀμάδα,
Ἀριστέλη τὸ ἐμῶ τιμῶ διδασκάλω,
ἔρετῶς κείνον χαιρετῶ, περὶ κἀνέναν ἄλλω.
Γιατὲ δαρεῖς πόλεμον, δέλονάσας μωήσω,
πῶς εἶχεν ἔθνη πᾶμπολῶ, τῶρα δὲ νὰ τ' ἀρχήσω.
Γροικόντας γὰ τὴν δυνάμιν, τὴν ἔχει αὐτὸς ἔτ' ὅσον
ἐμχανόθηκα λοιπὸν, καίκαμα γὰ μὲ γνώσι.
Τὰ παλικάρια μ' ὄρεσα, αἴγες καὶ κεβαλίσαν,
κρεῖα ναμῶνα τὸ λοιπὸν, σ' ἀ κέρατα κολήσαν.

Καὶ τότε ταῖς ἀπόλυσαι, τῆν νύκτα καὶ ἐπίγαν,
ἐβλέποντα τὸν πληθισμὸν, ἐκείνοι τότε φύγαν.
Βλέποντα μῆς καὶ φύγαν, τότε σιωρόνομέτες,
στὴ μέση τῆς ἐβάλαμε, καὶ καταλαβαμέτες.
Καὶ κάσροτότες ὄρισα, τότε ἐκεί τὸ τάμιου,
τὸ ὄνομάτε τὸ λοιπὸν, ἔγεςα νὰ θηβαίου.
Εἰς τὴν σκεῖα τὸ λοιπὸν σὸν ποταμὸν ἀφράτη,
πολίεσα καὶ κίσασι, καὶ ἔτε λείσαάτη.
Τὸ ὄνομά της τὸ λοιπὸν, ἀλεξανδρεῖα τὴν κράζου,
ἔτση ἐκείνης ὄρισα, γιανὰ τὴν ὄνομάζου.
Τὸν δάρειον ἐσκότοσαν, αὐτίνοι ἐδικήτε,
οὐτως ἐγὼ τῆ ἔκαμα, τὴν ἔξεδικησίτε.
Ἀγάποιω τὸ λοιπὸν, γιανάζει γιανὰρα,
γιανὰ τὸν ὄριζα ἐγὼ, σὴν ἐδικήτε χῶρα.
Λοιπὸν καλὰ τὸν ἔθαψα, αὐτίνον ὡς πατήρμα,
ἀτόςμα τὸν ἐσίκουσα, ἐγὼ μὲ τὸ κορμήμα.
Καὶ τότε ἐσκύθηκα, καὶ πήγα σὴν κηδία,
καὶ πάλι ἐκατέβηκα, σαυτὴν τὴν ἀριδρίαν.
Τότε πάλι ἐθάβηκα, σαυτὴν τὴν βερίαν,
μέσα σὴν χῶρα τῶν περσῶν, ἐπίγαμε σραπίαν.
Καὶ τότε πάλι ἐδιάβηκα, εἰς τῆς ἐρήμους τόπους,
ἐκείθεν ἐδιάβηκα, μεβίεσ πολλαῖς κὴ κόπους.
Εἶπαναι, οἱ ἐντόποιοι, κακὴς ἐδὲν ὑπάγει,
σαυτὴν τὴν ἔρημον, γιανὶν ἀνθρωποφάγοι.
Ἡ βερίσκονται κίαλλα θηρία, κὴ λῦαι θυμοκῆρα,
ποὶ ἐδὲν τὰδε καενή, τέτοια φαρμακοκῆρα.

Γεικόντ' ἀγὰ τὰ φράγματα, κιαυτίνα γίανακίσω,
τὸν τόπον κείνον ἤθελα, νὰ τὸν περιπατήσω.
Ὀρεισακτὲς ἐνόποιες, καὶ πήραμε ἀνθρώπους,
τότες ἐπερπατήσαμε, ξεκείνης γδ τῆς τόπες.
Κρεινὸν μεγάλον ἤβραμε, ὄξ' αὐτὸν περπατήμε,
ἀγανακτίσαμε πολλὰ, κάττω νὰ κατεβῆμε.
Ἐπερπατήσαμε λοιπὸν, πλεοπαραυδομάδη,
καὶ εἶδαμε κακα θρεία, ὀπόρχονταν ὀμάδη.
Σετόπον ἐδίεβημαν, δένδροισδα ὀρειομύα,
καὶ ὀ καρπός τες τὸν λοιπὸν, ὡς μύλα ἐσουφέρνα.
Ἀνθρώπους κεῖ ἐβλέπαμε, κὲ λέγαντες σφαντύλεις,
ἦσαν μεγάλοι τὸ λοιπὸν, κεῖχαν μακρὲς τραχήλεις.
Μεθία κὲ σαγώνια, εἶχαν πολλὰ μεγάλα,
ὄσα ἀυτίνα μιν ποτὲ, ἐγὼ κὲ εἶδα ἄλλα.
Καὶ ἤλθασιν ἀπαύεμας, κεῖχαν μεγάλο θράσω,
ὄρεισα γιαναφέρσι, κανένα γιανὰ πίασω.
Ἀπαύοτες ἐπήγαμε, κιαυτοὶ ἀντίσαθήκαν,
κιοκτὲς δικέσμας ξιωτατεῖς, τότε ἐσκοτοθήκαν.
Ἀκομὴ κιάλλεις ἑκατὸν, ἐκείνοι θανατίνοινω,
σεκείνο τ' ἀνακάτομα, ἐκείνοι πευμαλόνοινω.
Καὶ τετρακόσοι τερανδύο, ξεκείνοι σκοτοθήκαν,
ἐκ χείρας τῶν μακέδονίων, θανάτων ἐγούτικαν.
Ἐκείνα γδ τὰ πορικὰ, ὀπ' ἔσφοντίλοι τρώσι,
ξεκείνα τρώγαμε κὲ μεῖς, ὡς γιανδικήμας βρώση.
Εἰς τόπον ἐκατέβημεν, καὶ παίμε βοδομύοι,
ἀνθρώπους ἐκεῖ ἐβείκαμε, πολλὰσαν ἀγχιομύοι.

Ἦτον γὰρ τὸ μάκρος τέσ, ὡς τέσσαρας πηχάεις,
ἦτονε καὶ τὸ πλάτος τῆς, ὡσπερ εἰσὶ κονδύλια.
Ἦσαν δὲ δυνατοὶ πολλὰ σενασκῆ κατεβένουσι,
πολλὰς ἐκτὲς στρατιώτες με, αὐτίνοι θανατόνεν.
Καὶ ἐρισάτης τὸ λοιπὸν, μεσία σαυτὲς καὶ πήγαν,
καὶ τοὺς εἶδαν τὴν ἡσίαν, τότες αὐτίνοι φύγαν.
Ἀποταχία ἐποίγαμε, τεκείνων τὰ κρεβάτια,
θερία σαυτίνα ἤβραμε, κείχασι τρία μάπα.
Τὸ μάκρος πύχες τέσσαρες, δεμύα σεκολόνας,
μεγάλης ψίλης ἤβραμε, κείσαν ὅσαν χελόνας.
Καὶ μετὰ ταῦτα ἤλθαμε, σέτοπον πέτον βρύση.
καθίζουσι στρατιώτες με, ἐκτὸν ἐρὸ νὰ πίεση.
Στὴν βρύση τότε κείθητε, καθένας ξεγνιασμένους,
ἄνθρωπος κείθεν ἀπερνᾷ, λήτονε μαλιασμένους.
Καὶ ὄρεσα καὶ πίασαντον, ἄγρια μας κηταίζει,
ποῖος αὐτίνον νὰ μὴ δεῖ, καὶ νὰ μὴ δὲν θαυμαίσει.
Ὅρεισα δὲ νὰ διδουσι, γυμᾶκα νὰ τῆ πατή,
φόρης νὰ ἔλθῃ σπεθυμία, καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.
Καὶ ἕνας ἐκτὲς στρατηγὸς, ἐκεῖ τῆ τὴν ὑπίγη,
ἐκείνος τότε χύμητε, ἐκείνη γιανὰ φαγή.
Ἄνθρωποι τότε ἔδραμον, γυμᾶκα νὰ γλυτόνεν,
κλαυτίνος τότε φώναξε, ἄλλοικτὸν δέξσε βγένουσι.
Τότες πάλι ἔξέβησαν, μέσα πτὸν καλαμίονα,
ὅσαν τὰ ἄσρα τουρανῆ, σὰν ἐκείνης Ἔγενα.
οἱ τὸ καλάμη ὄρεσα, ἡσία γιανὰ βάλουσι,
ἀπὸ τὴν κάψιν τῆς ἡσίτας, δὲν ἤλθαν νὰ πρεβίλεν.

Καὶ

Καὶ πάλι τότες τὴν φωτία, ἐμπαρόστες τὴν ὑπήγαν,
καὶ τόμῃ εἶδαν φωτία, τότες αὐτίνοι φύγαν.
Καὶ πεντακόσους ἔπιασαν, τότες τὴς ἔταυρῶσαν,
φωνὴ δὲν εἶχανε πσοῖς, σὰν σκύλοι ἐβαβῶσαν.
Γλύγορα ἀπεθάνασι, πσοῖς δὲν ἐβασάξαν,
ἐκεῖ πῶτες ἐσήρνασι, τότες γιαμῖα παντόξαν.
ἔπότες πάλι τὸ λοιπὸν, σὲνα ποταμῖ πᾶμε,
ἐκεῖ γδὲ ἐπαιζόσαμε, ὅλοι δὲ νὰ φαρε.
ἐκεῖ ἤβεισκονταν δένδρα, εἰς ὥρας ἐξ αὐξενου,
σὰν ἐπατῶσαν οἱ ἐπῖα, ἀρχίζαν νὰ λιγένου.
Καὶ δακρυὰ ἐσάζασι, σὰν μύσχος ἐμυρίζα,
τὸ δάκρυον κατέβενε, εἰς τῆ δένδρῃ τῆ ρίζα.
Καὶ ὄρεσάτες με σκεδῶν, τὰ δένδρα νὰ χαράσων,
δὲ νὰ σάζει τὸ λοιπὸν, τὰ δάκρυα νὰ σιωάσων,
Καὶ κείνοι ὅπῃ κόπῃσιν, τὰ δένδρῃ πῶ μυρίζαν,
ἀοράτοι γδὲ ἄνθρωποι, ἐκεῖνους ἐραυδίξαν.
Οἱ ἄνθρωποι ἐρχοντίσαν καὶ ἦσαν πληγομῆμοι,
καὶ πῶτε δὲν ταγγίζασι, αὐτίνοι ραυδισμῆμοι.
Τὴς ραυδισμῆμους βλέπομε, καὶ ὅλοι δὲ πορῶμε,
ἐκεῖνους πῶτες, νὰ δῶμε δὲν πορῶμε.
Φωνὴ γδὲ ἤλθεν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἦτον ἀοράτης,
τὰ δένδρα νὰ μὴ κόπῃμε, ἐδὲ τῆ μυροδίατης.
ἐκεῖθεν ἀσικόθημαν, τότες καὶ περπατῶναν,
εἰς ποταμὸν ὄπῃ γαμε, καὶ περικαρτερῆμαν.
Μαύρα λιθάρια βρίσκονταν, σὸν ποταμὸ ἐκεῖνον,
καὶ ὅποιος κείνος τᾶπτανε, μαύρι ζῶς σαρακίον.

Ἦσαν καὶ δράκοντες πολλοὶ, σ' ἐκείνο τὸ ποτάμι,
καὶ κυρομήυοι σέκασι, μέσα εἰς τὸ καλάμι.
Εὐρίκαμε καὶ ψάρια, κανεῖς δὲν τὸ θυμήθη,
μέσας νερῶ τὸ βάλαμε, τότες αὐτῶ ψίθη.
Εἰς τὴν φωτὰ τὰ βάλαμε, καὶ ὄλον ἐφυσέσαν,
καὶ τὴν ἰσῖαν τίποτες, ποσὶς δὲν ἐγερκέσαν.
Εἷας στραπώτης τὸ λοιπὸν, ψάρην εἶχε ξισμήυο,
μέσα σὺν βρύσιν τόβαλε, κῆβρέθηκε ψιμήυο.
Λοιπὸν αὐτὸς ὁ στρατηγός, ἔδειξε τὰ καθ' ἓνα,
καὶ τὰ ὀψάρια τὸ λοιπὸν, σὰν αὐτὸν τὰ ἐψένα.
Πάλιν σαυτὸν τὸν ποταμὸν, ὄρνεα ἐβρεθήκα,
ὅποιος ἐκείνος τάπιανε, κέγετον παραυτῆκα.
Καὶ τῆ στραπῶ ὄρεια, αὐτῶνα νὰ μὴ πετάσου,
μόνον νὰ τὰ ἀφίνεσι, ὡς δὲ νὰ πετάσου.
Εἰκέθεν ἐδέχθημαν, καὶ χάσαμε τὸν δρόμον,
οἱ στραπῶτες εἶχανε, τότε μεγάλον τρόμον,
Εἰλέγαμε τὸ λοιπὸν, ὀπίσω νὰ στραφῶμε,
μὴ δὲν ὑπᾶμε παρὰ μῶρος, μήπως ἐκεῖ χαθῶμε.
Εἰγὼ τὴς ὄρεια λοιπὸν, ὀμῶρος νὰ περπατῶμε,
τὸν τόπον νὰ ξηκίξουε, τίποτες γιανὰ δῶμε.
Θερία ἐξάποδα λοιπὸν, σὲ μὰς ἐκατεβίκαν,
οἱ στραπῶτες τὰ διουγαν, κιαυτῶνα κρυβηθήκαν.
Ἦ τότε καὶ τὸ μάκρος τὴς, ὡς ἔξη γὺ πυχάρια,
ἢ ἄλλα ἀπαντίσαμε, πεντέχαν γὺ ποδάρια.
Καὶ ἄλλα ἀπαντίσαμε, μετεῖα ματῖα ἦσαν,
ξέκεινα οἱ στραπῶτες με. πολλὰ γὺ ἀφανίσαν.

Καὶ

Καὶ ὄφενμας ἐβλέπασι, τρέχαν καὶ πλαλῆσι,
 ἢ πλέα δὲν ἀκαρτερῶν, σμυνὸς ναὶ τίσα θεσι.
 Ἐκείθην ἐδίαβησαν, θερία δ' αὐτὸς πελαρία,
 τὸ εἶδος τὸς ἐσύφερνε, ὅσα ἂν ἀγριογαδέρια.
 Τέσσαρα ματα εἶχασιν, ὁ κάθε εἰς ἑξαύτης,
 ὡς τὰν γαδάροι τὸ λοιπὸν, ὀρθόνασι τ' αὐτίατες.
 Εἰς ἄλλον τόπον πίγαμε, κείσαν ἀνθρώποι ἄλλοι,
 λοιπὸν σὸ σῆθος ἔχανε, αὐτίνοι τὸ κεφάλι.
 Τότες τὸς ἐκοιτάξαμε, ἢ βλέπομε λαθάρια,
 καὶ τὴν τροφὴν πεζέσσασι, ἐτρόγασι τὰ ψάρια.
 Τόπος ἦτον θαλάσσιος, φόνες ἦσαν μεγάλας,
 ὅσα ἂν ἐκείναις τὸ λοιπὸν, ποτὲ ἐκ εἶδα ἄλλαις,
 Φίλοιμε με παρακαλῶν, ὀπίσω μὰ γυρίσω,
 ἐγὼ δὲν ἤθελα ποσὸν, αὐτίνας γιανὰ κέσω.
 Πάλι ἐναταντίσαμε, εἰς ἔρημον γὰρ τόπον,
 κῆλθαμε περὶ δάλασον, μεβία πολλὴ καὶ κόπον.
 Καὶ δὲν ἐβλέπαμε ἐκεῖ, ὄρνια ἐδὲ θερία,
 μόνον γὰρ γῆ καὶ ἔρανόν, σεκείνῳ τὴν μερία.
 Ἡμέραις δέκα κάμαμε, ἥλιον γὰρ νὰ δῶμε,
 καὶ λίγο φῶς ἐβλέπαμε, μεδ' αὐτὸ περπατῶμε.
 Κεῖς θαλάσσαν διέβησαν, καὶ τότε πάλιν ποίκα,
 καράβια βεῖκαμε μικρά, σαυτίνα μέσα μπήκα.
 Καὶ ἑξομας ἐμπήκανε, εἰς τὸ καράβη κείνω,
 κοντὰς νησὶν διέβησαν, καὶ μὲν φωνὰς ἐλλεύων.
 Καὶ τὴν φωνὴν ἀκούμε, καὶ κείνας πὲρ λαλῆσαι,
 πορὸς οἱ στραπῶτες με, ἐδὲν μπορῶν νὰ δέναι.

Εἰς τὸ νηοῖ ἠθέλαμε, ἔξο δὲ ναυγῆμαι,
καὶ πάλι ἐφοβήθημα, σὰ λόγια ὅπῃ κῆναι.
Τὺς στρατιώτες ὄρῃσα, νὰ πᾶσι γιανὰ δῶσι,
μέσα ὀλίγω σὸ νηοῖ, νὰ δὲν τοποὶ λαλῆσι.
Οἱ στρασηγοὶ ἐδήθηκαν, κολύμπη γιανὰ πᾶσι,
τόπε καβέροι βγήκανε, ἀρτάσιω νὰ τὺς φάσι.
Ἐπνίζαίεμε τὸ λοιπὸν, στρατιώτες γὰρ σαραῦτα,
ὅλοιτες ἦσαν δὲ λεκτοὶ, πῦσαν τῆς γῆρας πᾶντα.
Ἐτότες ἐφοβήθημα, δύο μέραις περπατῆμα,
ἐδὲν μπορέμα γὰρ πόσος, ἥλιον γιανὰ ἰδέμε.
Μακαρίων χέρα θέλησα, νὰ τὴν ἰδῶ ἐκείνη,
εἰς αὐτῷ τότε πῆγα, μετὶ ἐσὺ λαγχνωσιῶν.
Ἀγάπου γὰρ οἱ ἀρχοντες, ἐκείνη γιανὰ δῶσι,
γιατὶ ἐλέγαν οἱ σοφοὶ, αὐτίοι πᾶντα ζῆσι.
Ὁ καλισένης φίλος με, τότες μεσὺ βελέβη,
μεπεντακόσος χιμίς, σὸν τόπον κεῖ νὰ δέβη.
Ἄλλος σαραῦτα τὸ λοιπὸν, κτὲς φίλος με νὰ παρή,
ἐκεῖ γιανὰ πηγένομε, σκεῖνο γὰρ τὸ θάρη.
Ὁ νῆς με γὰρ ἐνόησε, νά με σὺν ἔξασάμε,
καὶ τὸ φεσάτο τὸ λοιπὸν, μὴ λίπ᾽ ἀπακοντάμε.
Ἐκεῖ ἐπερπατῆσα με, καὶ εἶτονε σκοτιάδη,
εἴκοσι μέραις τὸ λοιπὸν, μαυρόντον σαν τὸν ἄδη.
Καὶ πέντε ἄλλαις πῆγαμε, σκοτιάδη περπατῆμα,
ἐκεῖ πῆ περπατῆσαμε, πᾶν δὲν ἐθορέμα.
Σοβρύσιν ἐδέβημα, καὶ λαμπε τὸ νερώτης,
ὡσαν ἡμέρα φωτεινὴ, ἵτ᾽ ἐλαμπε τὸ φῶς της.

Ἐκεῖ

Ἐκεί ὅπῃ πηγέναιμε, σὴ βρῦση τότε πάγω, καὶ σὴ οἶα
 κίορεξι τότε μόκαμε, ἐμῆα γιανὰ φαίγω. καὶ σὴ
 καὶ ὄρεια τὸν μάγερα, φροσφάγη ναρδινίαση,
 καὶ παρὸ θυς ὁ μάγερως, ταραχὸν τότε αρπίαση.
 Ἐδίαβηκε σὴ φωτεινὴ, βρῦση γιανὰ τὸ πλῆϊν,
 κάφυγε ὀκτὰ χέριατε, ὄλο φάρακη γίνη,
 Αὐτὸς ὁ μάγερως λοιπὸν, ἐτότες ὀκουπαίδη,
 ἐδὲν με εἶπε τίποτες, γιὰ κείνο πᾶ ψυχοδη.
 ἐκεῖθεν ἐδῆξα βημαν, καὶ ὄρν ἐ ἀπητῆσαν,
 καὶ εἶχε ὄφι ἀνθρωπινὴ, ἐλλῆϊκα ἀ λαλῆσαν.
 ἐλέγεν ἐτ ζή ἡ φωνή, λέξα ἄνδρε τί δῆξα βένης,
 σὴ γῆ ὄπ᾽ ἐναι οἱ θεοὶ, φεσαίτο τὶ τὸ φέρνης.
 Ὁ δὲν μπορῆς γιανὰ εἶδης, μακάριων γαρ τῆ χώρα,
 ἐδὲ βασάσε ἡ ζωὴ, νὰ πάγης δῆξα τῶρα.
 Μὴ δὲν ἀκαρτερῆς λοιπὸν, κάμενὰ πᾶς ὀπίσω,
 γρηκόντας τῆτο γαρ ἐγὼ, δὲν εἶχα τί νὰ ποίσω.
 καὶ πάλι τότε λέγημε, σῦρε νὰ πολεμήσης,
 τὸν πόρε γαρ τὸν βασιλεία, ὡς γιανὰ τὸν ὀρίσης.
 Ὁ μωρὸς ὑπάσαι τὰ πελῖα, εἰς τὴν ἐπίσκεψιμας,
 ἡδὲ τῖνα κολεθῆσαμε, καὶ ἦταν ὀδηγοίμας.
 εἰκοσιπέντε τὸ λοιπὸν, ἡμέραι περπατῆμεν,
 πᾶ φῶς ἐκάναμε λαμωρὸν, ἐτότες γιανὰ δῆμεν.
 καὶ εἶπασίμας τὰ πελῖα, ἐκεῖ πᾶ περπατῆμεν,
 σὴ γῆ γιανὰ περζῶσαμε, νὰ παρό ἡ ὄτι βρῆμε.
 Πολλὶ ἐπὶ τῆς στρατίωτες με, ἀπὸ τῆ γῆ γαρ πέρνεαν,
 ἐκ τὸ σκοτάδη βγήκασι, τότε σὸ φῶς παγένου.

Εἰς τὸ σκοτάδι πάντα εἰς, ἐκεῖ ὅπῃ ψιλάφη,
ὅσα δὲ γίγασσι σὸ φῶς ὑρέθηκε χρυσάφη.
Τότε ὁ μάγερὸς λοιπὸν, αὐτίνο ἐθυμῆθη,
ἐκεῖνο πῆ ψυχόθηκε, τότες μὲ τοξήνηθη.
Τότες ἐγὼ θυμόθυκα, εἶπα κὶ τὸν σκοτόνοισι,
εἰ μὴ γῆ ἐκεῖν ἀπέθανε, σκαίφθουσι κὶ τὸν ἐχόνων.
Ἔσας νὰ ἴβρῃμις ὑγεία, γλύγορα ἢ γλαρήμις,
γιατὰς ἐπαῖτα τὰ λοιπὸν, εἰς τὴν ὄπισκεψίμην.

Περὶ τὰ πῶς ἤθελε ὁ ἀλέξανδρος, νὰ πολεμή-
σει μετὸν πόρον.

Ὁ δὲ ἀλέξανδρος λοιπὸν, ἤθελε γιανὰ ποίση,
μὲ πόρον γὰρ τὸν βασιλέα, νὰ πολεμήση.
Ὁ τόπος ἦτο κενός, πετρώδης κὶ γογγυζῶν,
οἱ μακεδόνας ὄλοιτῃς, τότε ἐκυρμαεῖζαν.
Καὶ δὲν τὰ σόνει λίγασσι, δαρεῖον ὅποιεζῃ,
μὰ σὺρηνμας εἰ μὴ ἐρημία, θεὸ νὰ μὰς τυραννίζη.
Ἄσῃν ὁ δαρεῖος αὐτός, ἐγὴν ἐβέμας τέλος,
λοιπὸν ἐδόσαμι τε το, εἰς τὴν καρδίαν το βίλος.
Ἄν σὸν πῆμας ἐσὺρνε, ἐκεῖ εἰ μὴ ἐρημία,
μαλὲ νὰ πολεμήσωμε, τῆ πόρῃ βασιλείαν.
Καὶ πάλι τότε σὺρηνμας, νὰ πᾶν ἢ κακοπαθῆμις,
κορμῖα μὰς νὰ χάσομε, καὶ νὰ κακοπαθῆμις.
Ἄν ἴνε ὁ ἀλέξανδρος, σαυτῶν ἡμῶν ἀδελφομῶν,
μὲ πολεμίζῃ μοναχός, ἀμὰν ἀδελφομῶν.

Σαῦ τάκουσιν ἀλέξανδρος, τὴς μακεδόναις κράζῃ,
 Διὸ τὴς πύρσαις τὸ λοιπὸν, σὲ δύο τὴς μοιράζῃ.
 Καὶ εἶπε στρατώεσσιν, ἄνδρες συμαχισμῆυσι,
 εἰπέτε πύσαις ἕκαμα, καὶ ἦσιν λυπιμῆυσι.
 Καὶ λέγετέ με τὰ λοιπὸν, μόνος γὰρ πολεμίζω,
 καὶ τὸ τοῦτο εἶναι φανερόν, τὰ ἔθνη γὰρ φαρίζω.
 Δὲν ἤμην πάντα μετρωσπινὸς, ὅποκαμνα τῆ μάχῃ,
 παῦ τάμυσσαι ἀνάγκασα, γιανάσε πολεμαρχοί.
 Εὔωκαμνα τὰς μηχαναίς, σαῦ εἶνα παλικάρη,
 καὶ δέ με σήλῃτε ἴσσεις, σδαρῆιον ποκρῆσαρῆ.
 Θυμάσιν πεῦ δειλιάζετε, σὲ πολέμον ναυγίτε,
 ὅλκας ἐγὼ σασὶ ἕκαμνα, δὲ γὰρ νὰ πολεμήτε.
 Θέλετε γὰρ μισέψετε, πῶσ δῖσας κρατίζε,
 ἐδέ με ποδίζησας κανῆς, ἐδῖσας περῖοερίζε.
 καὶ ταῦτα λέγω εἰσεσας, στρατια ἐδὲν φροντίζε,
 δίχως φροντῖδα βασιλεῦς, τίποτα δὲν ἐχρίζε.
 Εἶ ταῦτα εἶπ' ἀλέξανδρος, ὅλοι παρακαλῶσι,
 σὰ λογῖα πεῦ στυτίχασι, γὰρ τὴς τὰ συμπαθήσῃ.
 καὶ ὅλοι τὸν παρακαλῶν, γὰρ παῖσῃ τῷ ὄργυλῷ.
 καὶ ὅπ' ὄρεσ' ἀλέξανδρος, γὰρ εἶναι σὺν βελῶντι.
 Εἰς ἔξῃ μέραις τὸ λοιπὸν, σὰ ὄρει ἴδων σόνουμ,
 ἐκεῖ γὰρ ἀπιζέσασσι, ὅλεσπας καὶ τιντόνῃ.
 Περὶ τὸ πῶς ἦλθαν ἄποκρῆσαροι τῆ πόρε
 εἰς ἀλέξανδρον.

Ἀπὸ τῆ πόρε ἀνδρωπος, εἰς τὸ φησαίτου πένῃ,
 γραφῶν ἰβάσῃ τὸ λοιπὸν, ἀλέξανδρον ἢ παγῆνῃ.

Ὁ πόρος τῶ ἀλέξανδρου, λέγεται πῶς ὀδέβης,
ἢ περπατεῖς ὀλόγυρα, ταῖς χώρας ἢ κερσέβης.
Ἐγρίκησα ἢ ἔρχεσα, ἰδὼνὰ πολεμίσσης.
ἰπειλογάσε ἀνθρώπος, τίχρεις θεῶνὰ ποίσης.
καὶ παρὰ πάντας ἀνθρώπος, πλιότερος λογάσε,
ἔγω πῆ ἡμε ἄκπρος, ἢ μὲ νὰ μεφοβάσε,
Ὁχι ἀνθρώπος μοναχὰ, γροικὰς ἔγῶ ποεῖζω,
ἀμὴ ὀρίζω ἢ θεῖς, ἢ δῶθεν τῆς ἔσοεῖζο.
Κιοδονύσιος θεός, ἰδῶθεν ἔδοξάτον,
μὲ τῆ δικήμει διεύαμιν, μακρὰ ἔξοεισάτον.
Οὐ μόνον σύβει λέβωσε, να λθῆς νὰ πολεμίσσης,
μὰ μάλισα δείζωσε, ὀπίσω νὰ γυεῖσης.
Πατίσφαξες τὸν δαρείον, τίποτες δὲν ψηφῆμε,
ἀνδρὸν γὰρ ἰσκόττες, μαγῶ δέσε φοβῆμε.
Αοιπὸν γυεῖσε γλύγορα, σύρε μετῶ τιμήση,
τῶ δυναμίνση τὸ λοιπὸν, μέσσαση τῶ θυμῆση.
Σαῖ ἀναγνώσαν τῶ γρασιμῶ, πασάνας ὀπικράθη,
ἢ τότε ὀ ἀλέξανδρος, ἰγυεῖσε ἢ σάθη.
καὶ εἶπε στραπῶταις με, τῶ πόρος τὰ χαρτίαση,
μὴ δὲν φοβῆσε τέποτες, εἰς τῶ ἀλαζονίαση.
καὶ τὸν θυμάσε δαρείος, πόγραφε τόσα βαροί,
ἔτση τὸ ἔχην τὸ λοιπὸν, νὰ γράφην οἱ βαρβαροί.
Θέλωμ νὰ μειαλιώνονται, αὐτοὶ τῆ δχενοία,
καὶ ἔξησερε πούτθου, σμεγάλη γὰρ πενία.
Ὀλπίζω φρωτὸν σῆς θεῖς, σὺν ἀνεξιπακίαμας,
δύτερον σὺν ἀγαπλεμας, κείς τῶ ὀμόνιάλας-
Ὁχι.

Ὁ χιτὸν πόρον μοναχὸν, ἐ μείς νὰ πολεμῆμε,
ἀμὴ κὴ ἄλλες βασιλεῖς, νὰ τες ἀντιστάθῃμε.
καὶ ταῦτα εἶπ' ἀλέξανδρος, ὅλοι καλοκαρδίταν,
ὅλα νὰ πᾶσι ἀσὸλεμος, ὅλοιτες ἀγαπῆσαν.
καὶ ἔγραψε ἐπιστολή, τὴ πᾶρε καὶ τὴν σέλει,
ὅκει εὐγραφὴν ἀλέξανδρος, ὅκεινα ὅπ' ἔθελει.

Ἐπιστολή που ἔσπλεν ὁ ἀλέξανδρος,
τὴ πόρε.

Βασιλεῦς γὰρ ἀλέξανδρος, τὴ πόρε γὰρ ἐμὴν,
γραφίωμε γνῶσιν ἔκαμε, τὴν μὲ κὴ σωφροσύνη.
Γίνωσκε πόρῳ βασιλεῦ, ὅτι δᾶπτο σολήσου,
σε πολεμὸν μαρὰ γκασε, αὐτὴν ἠὲ γραφίσου.
καὶ λὲς ὅπως πλέσιος, κιορίζης δίχως κόπον,
ἐγὼ ἠβείσκουμε πτωχὸς, κὴ ἐν δεῖς γὰρ τόπων.
Καί χεις πολλὰ λέγεις με, κὴ ἦσε ἀξιομῆδος,
νὰ παρο θελο δᾶπὸ σὲν, ἐγὼ ὅσερ κηλῆδος.
καὶ λέγεις με ἦσε θεός, καὶ τί γὰρ γιανὰ ποῖσω,
μὰ γὰρ θεὸν δὲν ἔρχομε, ὅλα νὰ πολεμήσω.
Μὰ ἔρχομε εἰς ἀνδραπὸν, κεις πόρον κομπουμῆρον,
κεις βασιλεία ἀλάζονα, μάλισα κὴ πηρμῆρον.
Για κείνα ὅπ' ἔκαμα, λέγεις ἐδὲν ποῖασε,
για δαρείον πεσκόποσα, τίποτα δὲν φοβάσε.
Τὰ λόγια σε τὰ ὄκερα, λέγεις γιανὰ φοβῆμε,
ἐδὲ σὸν νῆμου βαίνοτε, ἐδὲν τὰ ἐθυμῆμε.

Μὰ ἔρχομαι ἀπαύσῃ σου, μὲδυνὰ τῷ ραυδίῃ,
θαυρῶνὰ πᾶθης τὸ λοιπὸν, τὰ ὅμοια δαρύῃ,
Ὁ πόρος σαῦ τὸ ἤκουσθ, στρατίατου τότες κρᾶζῃ,
καὶ ὅλα τὰ φεσάτατε, εἰς πολὺμ ὀρδίναζῃ,
Ὁρδίνασαι καὶ τὰ θηρία αὐτὰ τὰ πολυμίσουμ,
λίφανταις κίλλῃς γινῆσθ, σαυτῆς τὰ τὰ πολύσθ.
Τῷ πόρῃ ἐπλοσίαζε, φεσάτοσθ τὰ σώσθ,
ἀλίξανδρος θαυμάζετι, τῷ δυνάμει τῷ τόσθ.
Οὐχι γιὰτῆ στρατίατε, κῆδῆ τὸν λαόντου,
ἔδῃν τῷ εἶχ ἀλίξανδρος, αὐτῆν τὸν σκοπότῃ.
Μὸν τὰ θηρία τῆς λίφανταις, μεκείνα ὀπκῆπᾶζῃ,
σκεῖνα γὰρ ἀλίξανδρος, πτερήσθι ὄξῃπλαζῃ.

Περὶ τὸ πῶς ἰδὲβη ἀλίξανδρος εἰς τὸ
πόρῃ το φεσάτο.

Ῥᾶχατ ἀλάσ ἀλίξανδρος, μόλι τῷ ὀριξίτου,
απόρῃ φεσάτω γιὰταμπῆ, τὰ δῆ τῆ δυνάμειτῃ.
Ὁσαῖ ἰμπῆκι ἀλίξανδρος, τῆ μίση τῆ φεσάτου,
ἐκεί τότε τὸν ἵπιασαν, τῆ πόρῃ ἡ στρατίατου
Ἐπῆραν τὸν ἀλίξανδρου, θῆ τὰ τὸν ὑπαγένουμ,
σὶ πόρῃν γὰρ τὸν βασιλία, ὀμφρόσθῃ τὸν ἰφῆρτῃ.
Ὁ πόρος τὸ τερᾶτῃσθ, λῆζῃτου ποθῆνῆσθ,
εἰ πῆσθ τῷ ἀλήθῃσθ, σίποτῃσθ κῆ φοβῆσθ.
Ἀππλογῆσθ ἀλίξανδρος, στρατῃτῃσθ τῃ γαρήμῃ,
τῷ ἀλίξανδρου πακῆσθ, ἡσθ δυνάμεισθ φοβῆμῃ.

Ὁ πό-

Ὁ πόρος τότε εἶπτε, ἴδμε ὄφθαλμὸς σου,
τίω δυνάμει μὲ τὸ λοιπὸν, εἶπέτο τ' ἀφεντός σου.
Τί θύλει γιανὰ μάχεται, ἀλέξανδρος μάρα,
τῶσα φεσάτα τὸ λοιπὸν, ὀπόχω καμομάρα.
Ὁ πόρος σαὶ ἐμύλησε, ἀλέξανδρον ἀφμύη,
κι ἀλέξανδρος ἐσκόπισε, τῇ δυνάμει του κείνη.
Ἐ δ' ἔβη τὸ φεσάτοτου, τέχνη κατασκοδάζει,
τιχητάις εἶχε περισσῆς, τότε τῆς ὀρδινιάζει.
Καὶ τῆς ἀνθρώπων ἐκαμῖ, κάρβηνα τῆς γειμίζει,
καὶ τὸ φεσάτο σίμοσε, τῆ πόρου καὶ συγγίζει.
Ὁ πόρος γὰρ ἀπόλυσε, τῆς λέφας μεμανία,
καὶ τέ τῆς ὀ ἀλέξανδρος, εἶ χαντες σουρδινία.
Ὡς οἶδασι γὰρ τὰ θηρία, ἐκείνους ὕπερ ἐκουῦ,
ιομίζεν τῖναι ἀνθρώπος, τὰς σήλαις περιπλέκων.
καὶ τὰ φεσάτα σμύξασι, πόλεμον γιανὰ κούξου,
καὶ τὰ θηρία κῆν τρομῶν, κανένα γιανὰ γυίξου.
καὶ κρῖσαν τὸν πόλεμον, καθ' ἕνας κ' πολέμα,
ἐκ τὰ κορμιά τῆς ἰβλεπτες, ὀ πότερχει τὸ αἷμα.
Ὁ πότε ἀνδρας γὰρ καλὸς, μὲ τὸ κονδὰ ράιμπόθη,
τ' ἄλογω τῆ ἀλέξανδρου, ἐκεῖ γὰρ ἐσκοτόθη.
Εἴκοσι πέντε μεραις γὰρ, ἐκείνοι πολέμησαν,
ἔξω σου κάμπου σέκασι, κ' πόλεμον βαρῆσαν.
Σαὶ ἴδοι ὀ ἀλέξανδρος, φθέρνεται τὸ φουσατό,
καίμου μὲ ἀνακάτομα, καὶ πᾶσι ἀνωκάτω.
Τῆ πόρου γὰρ ἐμύλησε, γιανὰ μονομαχίσου,
εἰ δύο τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς, ἔς γιανὰ πολέμησι.

Ὁ πόρος σαυτὸ ἤκουσε, μεγάλος τὸ ἔχαρῃ,
να πολέμησ' ἀλέξανδρον, πάντα αὐτὸς ἔθαρη.
Γιατίνον μέδασ' ὁ κορμῆ, κείχε τὴ πολιτεία,
ἀλέξανδρος δὲρίσκετον, κίτρος σὺν ἡλιλεία.
καὶ τότες ἀματόθησαν, οἱ δύο να πολέμισου,
ση μέση γὰρ ἐσάθησαν, να κοιταροκτυπήσεν.
Ἐ τότες ἀρχλεύσασι, ἕνας τ' ἄλλῃ κτυπήσι,
σά λπιγγες ἄλλα βέκλευα, τότες ἐκεί βαρῆσι.
Ἐ κείπε πολέμισανε, θόρυβος γὰρ ἐγίνη,
τῆ πόρε γὰρ οἱ στρατηγοί, μαλόνεσιν ἐκείνοι.
Ὁ πόρος γὰρ ἐγύρισε, να δεῖ τῆ στραπιάτου,
ἀλέξανδρος, γὰρ κονδαρία, ἔδωκε σὰ πλοδράτευ.
καὶ πόρον ἔτζη ἐσκότοσε, ἀλέξανδρος, μεκονδαρή,
ὁ πόρος δὲν τὸ ὄλπιζε, ἐδὲ ποσὸς τὸ θάρη.
Μαῖ ἔχρεν σὸν λογισμόν, πῶς τέλη τὸν νικήση,
ματῶρα ἐνικήσαντον, δὲν ἔχει τίνα ποίση.
καὶ ὅταν παῖδη ὁ λωλὸς, τότε γιαμία φροντίζη,
ἐκείνο πετῆ ἔρχετε, καθάερα τὸ γνωρίζη.
Ἡ φρωῖτη γνώση τὸ λοιπὸν, ἔναι ὅπε ὀείζη,
ἡξυσερὴν μετὰ γνωσι, τί ποτες δὲν ἀξίζη.
Σαυτὸ εἶδασι οἱ στρατηγοί, τὸν πόρον πεσκοτώθη,
ἀπὸ τῆ χέρι ἀλέξανδρε, τὸ πῶς ἔθανατόθη,
καὶ πάλι τὰ στραδέματα, τῆ πόρε πολέμησι.
τῆς μακεδόνας τὸ λοιπὸν, αὐτίνοι τῆς βαρῆσι.
καὶ εἶπετες ἀλέξανδρος ἐσεῖς τί πολέμητε,
ἀφίνθησας ἐχάσατε, σεποῖον τὸρα θαρῆτε.

Κι αὐτίνοι πηλογίδησαν, νὰ αἰχμαλωπῶμε,
ἡμεῖς σὺς στραπῶτες σε, σκλάβοι νὰ μὴ γενῶμε.
καὶ εἶπτεες ἀλέξανδρος, κάθεσε ῥίωερμόοι,
αἰμέτε εἰς τὰ σπήπασας, ὄλοι λούθερομῶοι.
Αἰ κήοντα οἱ στρατηγοί, πλέο δὲν πολεμῶοι,
μὰ ἔρχενται σ' ἀλέξανδρον, ὄλοι τὸν θεροκωῶοι
Τότε ὄρεισ' ἀλέξανδρος, τὸν πόρον νὰ ναπαῶου,
σένακιβέρη ὄμορφο, μέσα νὰ τὸν ἐθάῶου.
Τὲ μόρε γὰρ τὴν δυνάμιν, κίολη τῆ στραπάτε,
ἔπρετὴν ἀλέξανδρος, κένε σὸ θέλημάτε.
Ἐμῆσῶοεν ἀλέξανδρος, ἐκεῖ δὲν αἰμῶοι,
σὺς ὄξηδαρκες πηγενε, ὄχετίσαν ὄρεισῶοι.
καὶ δὲν ἐπήγενε σαυτέες, ὄχε νὰ πολεμῶοι,
διότις ἦσανε γυμνοὶ δὲν ἔχει τί τέες πῶοι.
Ἐκείνοι λέγω αἰθρωποί, ἦσαν σοφοὶ μεγάλοι,
εἰς τὴ σοφίας γὰρ τὸ μάθημα, ἐδὲν ἠβείσκοντ' ἄλλοι.
Δραγμαῶας γὰρ τέες λέγχοι, κῆταναι γυμνομῶοι,
σοφίας γὰρ τὸ μάθημα. πολαῶε θεροκομῶοι.
Καλίβια λῶ τὰ σπήπατες, σὲ σπήλαια κομῶοι,
νύεπτε κῆμέρα τὸ λοιπὸν, τὸν θάνατον φοβῶοι.
Οἶσαν ἔμαθαν τὸν λοιπὸν, ἀλέξανδρος ἐμπένη,
γραφή τότε τῆ σήλασι, γιανανέφυλαμῶοι.
Ἐπισολὴ ὄπῆ ἔσηλαν οἱ δραγμαῶες
εἰς ἀλέξανδρον.
Δραγμαῶες γυμνοσοφισαί, σ' ἀλέξανδρον μῶοι,
αἰθέλης νὰ λθῆς εἰς ἡμαῶ, τίποτες δὲν ψιφῶοι.

Λοιπὸν τέλος σου εἴλωμι, καὶ τὴν ἀσπίδα
τίποτις ἢ στρατία σου, ξίμας δὲ δὴ κερδίσαι.
Ἡμεῖς θυμὸν βευσχόμεσιν, καίχομε σινοσία,
ἄλλο δὲ νέκτι εἰς σεμας, ἡματα γὰρ σοφία.
Αἰεὶ ἀγάπη εἰς σεμας, καὶ μεῖς γιὰ τὰ σαθῆμα,
ἔχομε ῥωτὴ ἀπόκρυσαι, γάσας δότο κριθῆμα.
Λοιπὸν ἰδία καὶ ἀλέξανδρος, εἰς αὐτὸς μὴ εἰρήνη,
καὶ ἔδειξίτης τὸ λοιπὸν, πολλὴν δὴ ἀσπλαγγοσύνη.
Αἰλέξανδρος τὴς ἐρώτα, πῶς καὶ ἡ ζωῆς,
ἐκείνοι δότο κριθῆσαν, αὐτὰν κήσανίτης,
καὶ πάλι τὴς ἐρώτησε, ζωῆμα κληθισμένη,
ἐκείνοι πὰ ποθαίμασι, κέναι σὴ γῆ βαλιδύοι.
Εἰ κείνοι δότο κριθῆσαν, δὴν καὶ δότο θαμίνοι,
διότις πάντα ἡ ψυχὴ, ὁ θαίματος γὰρ μύθη.
καὶ πάλι τὴς ἐρώτησε, θαίματος κυρίβη,
ἢ ἡ ζωὴ καθολικὰ, τὸν κόσμον ἀφιντέβη.
Εἰ κείνοι δότο κριθῆσαν, ζωῆμα πῦ φροντίση,
αὐτὴν εἶναι τὸ λοιπὸν, ὅλα ὅτῃ τὰ ρίζη.
καὶ εἶπε ὁ ἀλέξανδρος, πῶς τὴν ἔλαβῆναι,
πῦ πᾶσα εἶναι τὸ λοιπὸν, θαίματος ἀσημύθη.
Αἰπυλογῆθη ὁ θυμὸς, πλιότερο ὁ δέβη,
ὁ σαυδύγηνη ἡ λῆος, παρόντα βασιλίβη.
καὶ πάλι τὴς ἐρώτησε, πῶς καὶ πλιότερα,
ἢ θάλασσα γὰρ ἡ γῆς, πένε σεριοτέρη.
Εἰ κείνοι δότο κριθῆσαν, τερῶναι δότο πᾶσι,
ἡ γῆς εἶναι πλιότερη, τὴν σπῆτα θιβῆμα.

Καὶ ἄλλο τὴς ἐρώτησε, ποῖα ζῶπον ημερῶν,
ἀπαίω σόλα τὸ λοιπὸν, τὰν διδασκαλιῶν.
Ἐκείνοι δὲποκρίθησαν, αἴθροπος ἐπιπορίζη.
εἰτίην ἀπάνω εἰς τὴν γλῶσσην, αὐτὸς τὰ περιείζη.
Εἶπεν ὁ ἀλέξανδρος, πῶς τὸτο ἐγχεῖται,
ἀπηλογηθῆν γυμνῶς, ἀπόστει τὰν ὀάται.
καὶ εἶπεν ἀλέξανδρι, τί πάγης καὶ ταραῖσης,
καὶ ἄλλων ζῶων τὴν τροφήν, ὑπᾶς καὶ τὴν ἀρπάσης.
Ὁ δὲ ἀλέξανδρος λεῖπεν, περὶ δὲν ἰδυμῶθη,
μᾶλλον ἔχεινο πύτονι, πλείον ἔταπεν ὀάθη.
καὶ πάλι τὴς ἐρώτησε, ποῖα βασιλεία,
ἐκείνοι δὲποκρίθησαν, ἵνα πλεονεξία.
καὶ πάλι τὴς ἐρώτησε, ποῖα ἵνα πλεοτέρα,
ἢ νύξ ὀπῶσαι σκοτεινῆ, ἢ φότεινῆ ἡμέρα.
Ἐκείνοι τὴν ἀποκρίθησαν, νύξ ἵνα πλεοτέρα,
διότι σκοτὸς τὸ παιδί, ἔχει εἰς τὴν γαστέρα.
Καὶ πῶς ἔρχεται τὸ φῶς, καὶ βλέπει τὴν ἡμέρα,
τότε γνωρίζη τὸ λοιπὸν, τὴν κόσμον τὸν αἶρα.
καὶ ἄλλο τὴς ἐρώτησε, τί φράμα δὲν γελᾷται,
ἐκείνοι δὲποκρίθησαν, θεὸς δὲν ἀπατάται.
καὶ ἄλλο τὴς ἐρώτησε, ποῖα καλιωτέρα,
ἢ διξία ὡσαύτῃ ὑπᾶς, ἢ ἡ ἀριστοτέρα.
Ἐκείνοι δὲποκρίθησαν, ζερβίην χαρισωμένην,
διότι καὶ ὁ ἥλιος, ἀριστοτέρα παγίην.
καὶ ἡ γυναικα τὸ βηζήν, τὴν ἀριστοτέλης πῶσην,
ἐπὶ τὸ δῆδι τὴν παιδίον, κικυτῖνα τὸ βηζαίην.

καὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, ὅπως καὶ αἰσῆσι,
τὰ σκήπτρα ὅλα βασιλείας, ἀριστερὰ κρατῆσι.
Γὰρ τὸν ἄλκιμον ἄλκιος ἀλέξανδρος, ἐπεὶ τὸν συμαζώνη.
κεῖ πετεγὸς ὅτι θελοῖσι, κατ' ἕνα τὰ πληρώνη.
Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, θάνατος ἐν σισύνα,
γιατὶ γυρέβης τὸ λοιπὸν, τὰ φράματα τὰ ξένα.
Ὅλα τὰ θεὸς ἀφῆσθαι δὲ, τίποτες δὲν κερδένης,
ἄφες τὴν στρατιώτες σε, μὴ δὲν τὴν παραδέρνης.
Ἀπιηλογίθ' ἀλέξανδρος, τῆτα θεὸς τὰ κάμνη,
ὄξένα τόπον πέρνηται, εἰς ἄλλον γὰρ τὰ βαῖνη.
Εἰς τὴν θεὸς ἠβείσκομε, κῆ ἡμε οἰκονόμος.
αὐτίνοι μὲ ὀρίζεσι, σωτὰ ἐκ ἕται νόμος.
Οὐδὲ ἡ θάλασσα λοιπὸν, αὐτῆν ἔδεν σέται,
μασαν φυσήσῃ ἀέμος, ἀρχίζη καὶ βρεχέται.
Λοιπὸν ἡ αἴω φρόνοια, ὅλα τῆτα τὰ κάμνη,
ἄλλος κερδένημε χαρᾶ, κί αλλος μελύπηχαῖνη.
Σὰν εἰκονόμος τὸ λοιπὸν, τὰ φράματα γὰρ πέρνη.
εἰς ξέναν αὐθέντην πέρνηται, κείς ἄλλον γὰρ τὰ φέρνη.
καὶ τῆτα εἶπ' ἀλέξανδρος, ἀποχαιρέτησέτης,
ἀπόκειθεν ἐμήσεσσε, τότες κῆ ἀφῆσέτης.
Ἐγραψε τότε ἔπιστολῆς τὸν διδάσκαλόντε,
τ' ἀριστέλι τὸ λοιπὸν, ἀπὸ τὸ μερπηκόντε.
Ἐπιστολὴ ὅπως ἐξηλεν ὁ ἀλέξανδρος, εἰς
ἀριστέλι τὸν διδάσκαλόντε.
Βασιλεῖς ἀλέξανδρος, πικὴ ἀριστέλι,
ὁ μαθητῆς ἀλέξανδρος, χαιρετισμόν σε σέλι.

Να

Νὰ γράψω ἐπεθύμησα, ἐσένα τί ἐγίνη,
εἰς χῶραν γῆ τὴν Ἰνδικὴν, ὅπου καμαὶ ἐκείνοι.
Πέρνω καμπόσης διεμαῖς, σκάτες γὰ μέσα μπένω,
εἰς περὶ γάλοι τὸ λοιπὸν, πὰ γὰ κῆ κεί δὲ γένω.
Ἐκεῖ ἀνθρώπους εἶδα μὲν, ὅπου σρογαν τὰ φάρια,
τὰ πρόσω πάχαν ὁμορφα, σαγγυμωακὸς καθάρια.
Ἐτόσης ἐκαθίσαιμι, ἐκεῖ νὰ ναπατῆμι,
τότες νισά κεν ἴδα μὲν, κί οἱ λοι γιαντὸ ρῶτῆμι.
Καὶ εἶπασίμας σὸ νιασῆ, τάφος ἐν γεναμῆος,
ὀλόγυρῆσαι ὁμορφα, χρυσοπαλαμφο μῆος.
Ἡθέλησα εἰς τὸ νιασῆ, μέσα νὰ ταξιδέψω,
τὸν τάφον κείνον τὸ λοιπὸν, καλὰ νὰ τὸν ἐγμέψω.
Οἱ φίλοι μὲ δὲν μάφηκαν, μέσα γιανὰ πηγένω,
εἶπασίμῃ γιαντῆ στραπία, πανταξογιαναμῆος.
Νὰ πᾶναι μέσα ὄξ αὐτῆς, τότες μὲ συβελέβουμ,
ναβῆναι μέσα σὸ νιασῆ, ἐκείνω πε γυρέβουμ.
Κιὰν κινδιμῆψεν μᾶπασι, ὡς δὲ νὰ πισεψῶ,
ἐγὼ με τῆ στραπίαμ, πάλι γιανασις ρέψω.
Τὴν γλῶ ἐκείνη μᾶσασι, ἔχω ἀφεντεμῆν,
ἀνέλθη θάνατος σερῆν, χαίνεται οἰκεμῆν.
Ἐφαῖν με καλὴ βολή, φίλος με γιανὰ πέψουμ,
εἰς βάρκαν μέσα νὰ μπασι, εἰς τὸ νιασῆ νὰ δέψεν.
Ὡς μίαν ὥραν τὸ λοιπὸν, τῆ βάρκα βλέπα μέτῃμ,
θερίον δὲ γίκε κτονιασῆ, τότε καὶ βέλιαξέψῃμ.
Ἐπνίγησαν οἱ ἀνθρώποι, ἐτότες παρωτῆκα,
ἐκλαύσα κατῆς φίλους μὲ, κείχα μεγάλη πείκα.

Ἀπὸ τῆς γλυκερόμορφος, εἰ πανάμυ πάσσει ,
καὶ τὰ τῆς σκοτόνεσι, εἰς ἄκρος τὰ χαλασιω.

Ἐπήγαν τὰ πιασεσι, καὶ φάγε κ' σιωτηρη,
ὄκτὸ ἰμέραις ἔκαμα, σεκείνο τὸ κροτήρη.

Ἐλίφαντας ἢ βείσκαμδρ, κίολοι καβαλικέφαν,
οἷ χώρα γὰρ τὴν Ἰνδικῶν, ἐπήγαν καὶ πεζέφαν.

Ἐκείνα γοοῦν σὸν λογισμὸν, ὡς δεῖ τὰ μὲν πείψω,
εἴη παράξενον ἰδῶ, σισένα τὰ τὸ γράψω.

Νικόντας μείς τὸν δαρείον, ἐπερπατέσσα μ' ὅλοι,
κ' δῶ κ' ἐκεί πηγέναμε, ἔθεν κίαμας ἐβόλη.

Στὴν Ἰνδικῶν ἰδέσθαι βηματ, καὶ περικαρτερῶμε,
στὴν ἔρημον κινήσαμε, τότες καὶ περπατῶμε.

Εἰς ἕνα τόπον ἴδαμε, καλὰ γὰρ ὄραϊα,
λεκαίαις εἶδ' ἀλόχρυσος, σεκείνη τιμερέα.

καὶ τὰ βασιλῆα καθεμίαι, ὅς μήτρα γὰρ πενλύτα,
πισδῶ δὺς τὰ βαίασι, ἕως τὰ ἐννύτα.

Ἐἴπαμας οἱ ἐντόποιοι, κείθιν πεδεσθῆμαί,
ὀφίδια βείσκονται κακὰ, κείταμε τὰ φοβῶμε.

Ἐἴπατο τῆς στρατίαςμε, αὐτὴν τὰ τὸ γνωθῆ,
τότες πάλι τὴν ὄρεια, ἐκεί καὶ ἀρματοθῆ,

καὶ δέκα μέραις τὸ λοιπὸν, τότες περιπατῶμε,
σχοραρῆ μ' ἀπιζέσσαμε. δεῖ τὰ παύτῆμε.

Ἐκείνη χώρα τὸ λοιπὸν, σὲ δύο ποτάμια σέκη,
καὶ τὸν νερότονε πικρῶν, ὅπῃ τὴν περιπλέκη.

Ἰδίμοντε κτὲς στρατίωτεςμε, σὸν ποταμὸν ἐμπίκαε,
θῆλο ἐξίβη εἰς αὐτῆς, σαρῆτα ἐπνίγηκαν.

Ἐκεί-

Ἐκείθεν τότε ξέβησαν, κτὴ δὲ ψ' ὄγοθα μύθοι,
τὰ κάτεράτης γιατὰ πίνν, ἦσαν πολλὰ χρισά μύθοι.
Εἰς λύμην κατατίσαμε, ὅλοι νερῶ γὰρ πίνν,
κίωσμέλι ἦτοναι γλυκὺ, λίγην ἐκείτὰ μείσω.
Σπίλη αἰθρώπε τὸ λοιπὸν, ἐκείτονι γραμμίην,
μωσῆς ἐγώ βρατο νερῶ, νὰ πῆ ὅπῃ δὲ βίην.
Ἐφάγαμε καὶ πίαμι, κισλοὶ ἐχορτασῆσαν,
ἔπεισα ὅλοι ξίγνιασοι, ἐκεί κισα παυτίσαν.
καὶ ὦρα τρίτη τῆς νυκτὸς, ἀκίωκου καὶ κτυπέση,
τὲ τόπῃ κείνῃ τὰ θηρία, ἦλθαν νὰ ποτισῆσι.
Ἦσαν σκορπίοι φοβεροὶ, πασάτας ἕναν πύχαν,
ἄσπροικὸ μαύροι κόκκινοι, κιντεῖα μεγάλα βίχαν.
Ἰδαμε γὰρ καὶ λέοντες κείσαν ὅσα ἄταυρία,
ἶδαμε ξινοχάραγα, ἄλλα ἐκεί θηρία.
Ἰδαμε ἀγριοχοιρία, μεγάλα σαν βιβάλια,
ἰσέκασιτα δὸν πατῆς, ἔξω ὡσπερ' διχάλια.
Ἐκεί αἰθρώποι βείσκονταν, κείχασιν ἔξῃ χίερα,
ἰσραξασ οἱ σρατίωτις μῆ, πολλὰς μετὰ μαχίερα.
Πολλὸς ὄκτῆς σρατίωτις μῆ, τ' ἀγριαθνηρία σκοτόνῃν
καὶ τὸ φαρμάκη ἰερίχασ, αὐτῆς καὶ θανατοιοῦ.
Ὀρῖσα τὸ φησάτομῆ, τότες καὶ ἀρματοθῆ,
ἐκτὰ θηρία τὰ κακὰ, τότες γιαμίη λυτρώθῆ.
Ὀρίσα τότε καίβαλαν, ἰσῖα σὸ καλάμῆ,
τότες ἐκείθεν ἔφυγαν, δὲν εἶχαν πλείο διωάμῆ.
Θηρίον ἦλθε εἰς ἱμαῖς, καίμιαζεν ὡσπερ λῆφα,
οἰχοσιπέντε σιῦτρεψῆ, αἰθρώπῆς τότε καίρα.

Μαλόνεσι μὲ τὸ θηρίω, τότε τὰ παλικάρια,
καὶ τὸ θηρίο σκοτόνεσι, τότες μετὰ κονδάρια,
Τρακόσι αἴθρος τὸ λοιπὸν, μεβίας τὸ ἐπήραν,
ἀπὸ τῆς σφάταιν τὸ βγαλαν, μεκόπον τὸ ἐσήραν.
Ἐκείτῃ περιπατέσαμε, φεγκαρή σκοτινιάζη,
εἰς ἄλλην λύμνῳ ἤλαμε, καὶ ραῖ τῆ ἄλλευμιάζη.
Στῆ λύμνῳ κείνῳ ἴδαμε, ἐπότες ἀλεπέδες,
πίχες ὀκτὸ τὸ μακρὸς τὴς χοντρὴς ὅσα ἂν ἀρκέδες.
Καὶ ἴδαμε κορκόν δηλης, μεγάλης σαὶ βεβαίλια,
ἦσαν κίλλοι μικρότεροι, ὅσα ἂν ἀγριοδαμάλια.
καὶ νυκτερίδες ἴδαμε, δοντίαχαν σαὶ σκυλία,
μεγάλαις ἦταν σαὶ γατία, κείχασι καὶ μαλία.
Ἐκείθεν τότε βγίκαμε, πάμε ἄλλῃ νὰ δῶμε,
καὶ τρεῖς ἡμέραις, τὸ λοιπὸν, τότε περιπατέμε.
Ὅσα ἂν ἐπήγαμε ὀμωρός, σὺν σφάταιν γῆν τῆ ἄλλῳ,
αἰμοζάλῃ γίνετον, κείτον πολλὰ μεγάλῳ.
καὶ τὴς ἀνθρώπων ἐκτῆν γῆν, τότες τὴς ἀνασπῆ,
αὐτάμα μετὰ ἄλογα, κιαλέθεν τὴς ὑπῆ.
Ἐπαυσε τότε ὁ θυμὸς, καὶ ἡ ῥοπή ἐκείνη,
εἰς ἄλλον τόπον πήγαμε, ὅπῃ τὸ μεγαλένῳ.
Οἱ ἐν τόπομας ὀδηγοῦν, καὶ πήγαμε μεκόπον,
μεβία γὰρ ἐσάσαμε, σῆς ἰνδικῆς τὸν τόπον.
Κῆλθασι ὀκτὴς ἰδικῆς, ὀμωρός με νὰ σαθῆσι,
κείπασι δᾶ ἡβείσκονται, δένδρα ὅπῃ καρπέσι.
Ὅσα ἂν ἀκῆσαμε λοιπὸν, τὸτ' ἀπορίσαι ὄλοι,
καὶ θεῖζανέμας τὰ δένδρα, μέσα εἰς περιβόλι.

Στὸ περιβόλη κείνος γὰρ, κεί σῆς μερίας ἐκείνης,
ναὸς μέγας ἦτοαι, ἠλίε καὶ σελιώης.
Ἦσαν μέγαρα δύο δένδρα, κῆσαν τὰ δύο ἴσια,
ἐφένετόνσε κῆσανε, τὰ δύο κυπαρίσια.
Τὸ ἓνα λέγον ἥλιον, καὶ τ' ἄλλο γὰρ σελιώη,
ώραῖα ἦσαν σ' ὄφθαλμόν, εἶχαν κιομορφοσιύη.
Κεῖτασι οἱ ἐντόποιοι, πῶς τὰ δένδρα μηλῆσι,
σαν ἀνατέλι ἥλιος, τρεῖς γὰρ φαρῆς λαλῆσι.
Μιλῆν κ' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, σαν πᾶνα βασιλοῦση,
καὶ ὅτι λέγουσι δὲ δένδρα, πασανάσ να πιδύση.
Πέρνα δέκα τὲς φίλες με, να προσκυώσω,
να σέβω μέσα σὸν ναὸν, τὰ δένδρα να ζευκήσω.
Δὲν ἄφηκαν οἱ ἱερεῖς, να μπῆ μ' ἀρματομῆροι,
ἐμπήτυμε ξαρμάτοτοι, ὅλοι συμαζομῆροι.
Καὶ βασιλοῦ ἡμιος, τὰ δένδρα γὰρ λαλῆσι,
καὶ ἠφωνήτες ἰνδικῆ, δὲν ξέροτι μιλῆσι.
Ὁ δραγμαῖος πέχαιμε, αὐτὲς τότε φοβήθη,
καὶ κείνο πέπαν τὰ δένδρα, ἐδέμας τὸ ξηγήθη.
Ἐπήρατον εἰς μοναξᾶ, ἐτάξατε καὶ χάρη,
ἐκ τὲς δικέσμε ἔπεμε, θάνατον θέλω πάρη.
Ὁσαν ἦκεσα ἐγὼ, δὲν εἶχα τὶ να ποίσω,
πάλι ἐμπήκα σὸν ναὸν, τὰ δένδρα γιανακέσω.
Ὁσαν δὲ γικε ἥλιος, τὰ δένδρα ἐμπηέσαν,
ἐλλῶικῆ φωνήτονε, ἐκεῖνη ὅτ' ἀρχίσαν.
Καὶ εἶπασίμε βασιλεῦ, εἰς τὴν βαβυλωνίαν,
ἐκεῖ δὲς λάβη θανάτον μ' ἀπάττω γδ' δολίαν.

Δὲν θεὸς κερδήσεις γλυκὲς ἐσύ, τὴν χώραν τὴν γονίων σου,
μὴδ' ἐτὴ μάνασε λοιπὸν, δὲν βλέπῃς μὴ ὀφθαλμῶν σου.
Ὅσα ἂν τὸ ἤκασα ἐγὼ καρδία μου τότε τρώθῃ,
σε κείνο πᾶσαν τὰ δένδρα, κ' εἰς τὸ μελετᾶ μόρθη.
Ἐτότες γὰρ οἱ φίλοι μου, φίλιππος καὶ παρμηνης,
αὐτῖνοι με παρακαλῶν, λέγουν μὲδ' ἂν μὴς.
Ἐγὼ δὲν ἤθελα λοιπὸν, ἐκείνους νὰ γεικῶσω,
τὸν ὄρθρον ἀκαρτέρας, τὰ δένδρα γιανασῶσω.
Καὶ σὰν ὄγικε ἥλιος τὰ δένδρα γιανασῶσω.
οἱ χρόνοι σου πληρώθησαν, εἶπαν κ' δὲν ἀργίσαν.
Ὅσα ἂν τὸ ἤκασα λοιπὸν, δὲν εἶχα τίνα ποίσω,
εἶπα γιανὰ λησέψομε, ἐκεῖ νὰ μεν ἀργίσω.
Ἐπήρα τὰ φασάτα μου, κ' πήγα εἰς περσίδα,
καὶ σεραμίδος τὰ ψιλὰ, παλάτια τότες εἶδα.
Ἡ σαῖα ὁμορφα πολλὰ, λαμπρὰ σὴ θεωρία,
ξεκείνα γὰρ ἐμόρφιζε, ἐκείνη ἡμερία.
Ταυτα γραφὲ ἀλέξανδρος, σμακεδονία τὰ σέλι,
εἰς τὸν διδάσκαλον αὐτῶ, τὸν μέγ' ἀριστέλι.
Ἡ λθάνως τὸ φροεῖπα με, αἰεσι δ' ἀρδύνας μύοι,
κ' ὅλοι οἱ στραπώτες τε, ἦταν ἀρματομύοι.
Ἐκεῖ γὰρ ἐβασίλευε, γυναικα ραιομύη,
κανδάκης μετ' ὄνομα, πολάτον ἀκασμύη.
Εἰς αὐτῶν ὁ ἀλέξανδρος, ὅπως οὐλή τῆς σέλει,
ἐκεῖ γραφὲ ἀλέξανδρος, ἐκείνα ὅτ' ἐθέλι.

Ἐπιστολὴ ὅπερ ἔψηλεν ὁ ἀλέξανδρος κανδακῆς
τῆς βασιλείας.

Βασιλεύς ὁ ἀλέξανδρος, κανδάκης πιπιυῆς,
ὄλοιή φαμελίασε, ἀσὲν χαιρετισμῆς.
Ἐπήγα εἰς τὴν αἴγυπτον, κείπανε πειροείζης,
χρόνος πολλὰς τὴν αἴγυπτον, ἐσὺ γὰρ τὴν ὀρίζης.
Τύρεσε γὰρ τὸ σπήσσε, ἀπαρισμὸν ἀμῶνος,
αὐτὸς ἔξοια μόδοσε, ἐγὼ νὰ ρίζω μόνος.
Λοιπὸν ὀρίζωτε ἐγὼ, νὰ λθῆς ἀπροσκυῖσικε,
νάσε τὴν δελοσιῦικε, κεί τὴν ὑπακοήικε.
Ἐγρίκησα σὸν τόπονσε, εἶναι ὀρειομῆς,
παράματα δὲ μορφα ποπλά, κὴ φῆρε δὲ γιαμένεα.
Καὶ ἄθεν θελῆς τὸ λοιπὸν, ἐγὼ νὰ τερίσω,
ἢ ἔδρε γὰρ ἀπάνεσε, πόλεμον θε νὰ ποίσω.
Τότες σαυῖνη τῶσηλε, αὐτῖνο τὸ πιτάκη,
ἔτοτες τὸ ἀνάγνωσε, αὐτῖνη ἢ κανδακῆ.
Καὶ ἔσηλε σ' ἀλέξανδρον, ὅπισογὴ ἐμείνη,
μετῆ μεγάλη σιωπῆ, καὶ μετὴν δελοσιῦη.

Ἐπιστολὴ περὶ ἔψηλε κανδακῆς τῷ ἀλεξάνδρῳ.

Κανδακῆς ἢ βασίλισσα, ἀλεξάνδρῳ πιπιυῆς,
τὸ ὄνομάσε ἐν καλῶ, σὸν κόσμον γρηκῆμένω.
Καὶ τὴν γραφῆσε λάβαμε, τὸ γράφης ἀπροσκυῖσικε,
νὰ σέχομε αὐτέτημας, θελομε κραγαπέικε.

Παρα-

Παρακαλέμε τὸ λοιπὸν, ὅλοι τὴν αὐθεντίασιν,
μὴ δὲν ἐλθῆς ἀπάνεμας, πόσος μετῆ στρατίασου.
Ἡμεῖς τῶρα σκετάσουμε, πάντα νὰ σὲ τελέμε,
σε μαῶ ἀνέλθης σαιηκός, ὅλοιμας πολεμῆμε.
Φύσατα ἔχομε πολλοὶ, εἶναι κυβερνημῆα,
ἔχομε δὲ καὶ χεῖματα, κείναι συμαζομῆα.
Κατὸ πιθῆς ἰλογόλκας, ἔκαμα νάσου σῆλο,
νάμῃ σῆ δελοσιώησου, καὶ νὰ σέκαμο φίλο.
Πεντακόσια ἀγένια, παιδια νάσου πέψω,
ψατάκοος γὰρ δεκακόσις, γιανάσε κανισκέψω.
Καὶ δεκαρμαδια πέβοσου, τρίπο μαργαριτάρη,
κατὸ λυτρὰς ἀτείπητο, καὶ ὅσω δὲς λογαρή.
Γλωσόκο μ' ἀλεφαντίνα, βδομῶν τῶ νάχης παῖτα,
κατὸ τῆς παρῶς πέβοσου, ἀπαιτινὲς σαραντά.
Ἀθρωποφάγας πέβοσας, ὀκτὼ μετὰ κλεβία,
ἀπὸ τῆς σκύλης τῆς χοντρῆς, ὀπένιε σαῦτα βεῖα.
Καὶ ἑκατὸν μαχέμῆα, τα βεῖα γιατὴν μάχη,
νὰ πολεπέναι τὸ λοιπὸν, ὅποιον καὶ ἀλάχη.
Διακόσι ἀλεφαντίνα, δόντια νὰ περβοδήσω,
νὰ σε τὰ σῆλω γλύγορα, καὶ νὰ μηδὲν ἀργήσω,
Εἰς τῆ ἀμῶνος τὸν ναὸν, σεφανῆ δὲ νὰ πέψω,
κατὸν λυτρῶν τὸ βάροσται, νὰ τὸ νεκανισκέψω.
Ὁ λύχρωσω νὰ βεῖσκειται, μετὸ μαργαριτάρη,
ὅποιον δὲλης σῆλεμε, ναλθῆ νὰ τὸ ἐπαρή.
Καὶ πάλι βασιλείασου, εἴτι κίαμας ὀρείση,
σῆ δελοσιώη σεμαθῆν, κείς τὴν δικήσε χρίση.

Σαυταίχασεν ἀλέξανδρος, ἔπειθε νὰ τὸ δώσει,
κεῖς ἄλλα ἔθνη πήγενε, αὐτὸς νὰ τὰ δειλώσει.
Κανδάκης τὸν ἀλέξανδρον, ἠθέλησε νὰ ποίση,
κρυφὰ ζογράφον ἔσηλε, γιανατὸν ζογραφήση.
Καὶ ὁ ζογράφος τὸ λοιπὸν, τὸ ἦθος σῶρισέτο,
καννδάκης γὰρ τὸ ἤφερε, καὶ κατεφίλισέτο.
Σεμέραις περαζόμηναις, ἐδίαβη ὁ καννδάλης,
ὁ τῆς καννδάκης ὁ υἱὸς, βασίλισσης μεγάλης.
εἰς ἀμαζόναις μεσσηδῆ, μεπᾶσαν τὴν στρατίαν,
ἔσυρνε τὴν γυναικίαν, κίολη τὴν φαμελίαν.
Πηγέοντα τὸν ξάφνησαν, τῶν βερβικῶν τὸ ἔθνος.
καὶ πήραν τὴν στρατίαν, καίφυγε κείνος μόνος.
Τότε αὐτίνον ἔπασαν, τ' ἀλέξανδρος στρατίαν,
σεππολεμαῖον τὸν εἰπᾶν, αὐτίνον ὁμωροσάτη.
Ὁ ππολεμαῖος ἐρωτᾷ, πόθεν ἐν ὁ καννδάλης,
καννδάκης εἶναι ὁ υἱὸς, βασίλισσης μεγάλης.
καὶ ὡς ἐπήγενε λοιπὸν, ἐγὼ σᾶς ἀμαζόναις,
οἱ βερβικοὶ μεπῆσασσι, μόλεσε τὰς κατόναις.
ἐπήραν τὴν γυναικίαν, καὶ ὅλη τῆ στρατίαν,
καὶ πάγω εἰς τὸ σπήτιαν, δηχὸς τῆ φαμελίαν.
Νὰ πῶ τῆς μάαναις λοιπὸν, φεσάτο γυνὰ ποίσω,
νὰ πάγω γὰρ σὺς βερβικὸς, ὡς γιανὰπολεμέσω.
Καὶ τῶρα γὰρ μὲ ἔπασε, στρατία ἢ ἐκδικήσε,
τὸ ρίζης κάμε εἰς ἐμὲ, μὲ ὅλη τῆ βελίση.
Ὁ ππολεμαῖος δῖεβηκε, ἀλέξανδρος τὰ ναφένη,
τὸ ἐνδυματ' ἀλέξανδρος, τότες τετοφορένη.

Κάθισε εἰς τὸν θρόνον μου, ἐσὺ δὲ χετέμενα,
ἢ τῶρα σὺ τὴν βασιλεία, σαυθελῆς τὴν κυβέρνα.
Ὁ πόλεμαῖος ἔκατζε, τότε εἰς τὸ σκαμνίτη.
καὶ τότε πάλι γλύγορα, κράζει τὸν δελοῦτήτε.
εἶπε κράζε μ' ἀντίγονε, φίλονις νὰ μηλήσω,
εἰς ταῦτῃ τὴν ὑπόθεσι, γιανὰ τὸν κανδάλη.
Σαυθῆλθε ὁ ἀλέξανδρος, ῥωτᾷ τὸν κανδάλη,
ὁ πόλεμαῖος εἶπετε, νὰ ταναφέρη πάλι.
Καὶ εἶπε τὴν ὑπόθεσιν, σεκεῖνον γὰρ τὸν τόπον,
ἀλέξανδρος ἐγρίκησε, καταλεπῶ, τὸν τρόπον.
ἔσωτύχε τ' ἀλέξανδρος, ὁ πόλεμαῖος πάλι,
συβέλωσέ μ' ἀντίγονε, γιαντίνον τὸν κανδάλη.
Καὶ ἀπεκρίθ' ἀλέξανδρος, κείπετου γιανὰ ποίησης,
ὦ βασιλεῦ ἀλέξανδρε, ῥέπει νὰ τῆ βοθήσης.
Νὰ τῆ γλυτόσης τὸ λοιπὸν, αὐτίνε τῆ γανήτε,
νὰ πάγω γὰρ χερά μῦρος, σκανδάκη τῆ μητρίτε.
Γιατὶ πολλὰ χαρίσματα, σόπεψε ἡ κανδάκη,
ἢ ῥέπει νὰ τὰ θυμηθῆς, τῶρα εἰς τὴν ἀνάγκη.
Οἱ στραπῶται βλέποντα, τὸν πόλεμαῖον συρίση,
εἶπαν ὁ ἀλέξανδρος, τίβοτες θὲ νὰ πείση.
ἔτοτες ἔσυκόθησαν, ἐκεῖθεν ἐμισθύσασ,
ἀντίπερα σὺς βερβικῆς, ἐπήγαν καὶ παιζούσαν.
Καὶ εἶπε ὁ ἀντίγονος, ἐδῶ γιανὰ σαθῆμε,
τὴν νύκτα γὰρ τῆς βερβικῆς, νὰ πᾶ νὰ τῆς εὐρῆμε.
Γιατὶ αὐτομαθ' ὁ τύραννος, θέλη τὸ θανατόση,
τὸ γυῖο τῆ φίλκμας, σὴ γῆ τὸ θέλη χῶση.

Μ' ἀσβάλομε σὰ σπήπατες, ἰσία γδ̄ μεγάλη,
καὶ κείνοι φέρη θέλωσι, γυωᾶκα τῆ κανδαίλη.
Λοιπὸν τλῶ νύκταν πήσασι, σαυτὲς φωτία κ' βάλασ,
καὶ φόναξαν οἱ βέρβικοι, τίτον ὅπεσ φάκαν.
ἐκέλευσεν ἀλέξανδρος, νὰ κράζη ἡ στρατία,
κανδαίλης, ἐν ὀ βασιλεύς, πεκάνη τῆ φωτία.
Ἦφερται τῆ γυωᾶκατε, ἡ πῆρα δὲ νὰ ποίση,
χώρασας κ' τὸν λαὸν, νὰ κάπνο νὰ μπηρίση.
Ὡς κάτκσαν ἐνδράμασι, τότε μεβία μεγάλη,
καὶ τῆ γυωᾶκα ἤφεραν, σὰ χέρια τῆ κανδαίλη.
Σὰν ἴδε τῆ γυωᾶκατε, περίσια το ἔχαρη,
νὰ τλῶ εἰδ' ἔτζη γλύγορα, ποτέτε δὲν τὸ θάρη.
ἔδραμε σὸν ἀντίγονα μετὰ τιμῆς μεγάλης,
σὰ χείλη τὸν ἐφίλησε, αὐτίνος ὁ κανδαίλης.
εἶπε νὰ πᾶ σῆ μάνατε, νὰ κάμη νὰ τῆ ποίση,
χαρίσματα βασιλικά, ἐκείνε νὰ χαρίση.
Ἀπηλογῆδ' ἀλέξανδρος, καὶ εἶπε τῆ κανδαίλη,
ἀνέβλεμα τῆ χώρασ, εἶχα χαρὰ μεγάλη.
Μὰ σύρε σὸν ἀλέξανδρον, ἐμένα νὰ ζῆτεις,
νὰ πάμε εἰς τλῶ χώρασ, νὰ μεφιλοτιμήσης.
Κανδαίλλω τῆ ἀλέξανδρε, ἐζήτεις τε χαρῆ,
νὰ φήκει τὸν ἀντίγονα, σπή τιτε νὰ τὸν πάρη.
Ἀλέξανδρος τῆ ππολεμίε εἶπετε νὰ τὸν σῆλη,
οἱ δύο νὰ παγένεσι, μὲ τὸν κανδαίλη ὡς φίλη.
Ὁ ππολεμάιος εἶπετε, πληρόνω τῆ βελήσε,
ἔπαρε τὸν ἀντίγονα, καὶ σύρε σῆ μητρίσε.

Καὶ

Καὶ πάλι σήλε μύθονε, καλὰ μετῆ βελίση,
ὅσα νῦν ἐγὼ σὲ γλύτοτα, ἐσένο τῆ γιωήσου.
Ὁ δὲ καρδάλης εἶπετε, τὲ παραλαμβάνω,
ὡσαν ἐσέν ἀλέξανδρε, τὲ το σαναθηβαίνω.
Στῆ σράτα ὅπε πῆγεναν, ἀλέξανδρος κητάζη,
ἐκείνα τὰ ψυλα βουα, περίασια τὰ ταυμάζη.
Εἶχασι κὲ πολλὰ δένδρα, καὶ ὄμορφα μυρίζαν,
αὐτίνα λέγω τὰ δένδρα, σὰ γνέφοι γδ' ἐγγίζαν.
Καὶ ὡσπερ κυτράσαν χοντρά, τὰ μήλα καὶ λαμόνια,
καὶ ἴδε καὶ καρίδια, μεγάλα σαῦ πεπνία.
Ἰδὲ καὶ πίδακας πολλὰς, μεγάλας σαῦ ἀρνία,
θρηία δὲ ἔξενοχάραγα, σεκείνα τὰ βουία.
Καρδάλης τὲ ἀντίγοι, εἶπετε πῶς βογῆνται,
τὰ ὡδε οἰκητήρια, οἴκοι θεῶν καλουῦται.
Εἰς τὰ παλάπα σώσασι, σηχώρα κύπα γένεν,
ἢ μαῖατε κ' οἱ ἀδελφοί, τὸν ἐσωαπαντένεν.
Ἀπλίσαν καὶ τὰ χέριατες, γιαατὸν χερετίσου,
κίαντὸς ἀπηλογήθηκε, αὐτίνον γιαναφίσου.
Εἶπετε τὸν ἀντίγονα, φρωῦτα τὸν χαιρετάτε,
καὶ χαιρετάτε καὶ ἐμὸν, κυσέρε ἐρωτάτε.
Ἀντίγονον χαιρέτησαν, μικροῖτε καὶ μεγάλοι,
κῦσερα χαιρέτησασι, αὐτίνον τὸν καρδάλη.
Ὁ δὲ καρδάλης εἶπετες, γλυκύτατα μητρέμον,
αἰτίγονος ἦτον ἢ βελή, νὰ παρό τῆ γενήμε.
Διότις ἐσυβέλευσε, ἀλέξανδρες νὰ ποίση,
τῆ νύκτα γάρτες βέρβικας, νὰ κάψη νὰ μπυεῖση.
ἐκεί-

Εκείνοι σ' αὐτὸ ἤκησαν, εἶχαν χαρὰ μεγάλη,
ἐπύραν τὸν ἀλέξανδρον, ὁμίμα τὸν καρδάλη.
Ἡ δὲ καρδάκης ὄρισε ἐκείνοι γιανναπίσου,
εὖ πάλαν νὰ περάσῃσι, κιαλήλωσνὰ καθήσιν.
Εκὰ μδα τὲ ἀλέξανδρε, τότε πημὴ μεγάλη,
κ' ὅλοιτες χερόντισαν, πῶς εἶδαν τὸν καρδάλη.
Ἀπίσης εἰς ἡμέρωσε, εὐγίκε σολισμῆν,
καρδάκης ἡ βασίλισσα βασιλικὰν τημῆν.
Φοβέρη ἦτονε πολλὰ βασιλικὸ τὸ βλέμα,
κ' ὅσοι κιαντὶ εἶβλεπαν, ὁμῶρος τις ὅλοι τρέμα.
Εἶδοξε τὲ ἀλέξανδρε, βλέπει τὶν ὁμορφάδα,
ἐκείνῳ τῆ μητέρατε, λαμῶρὰ ὀλυμπιάδα,
Επύρε τὸν ἀλέξανδρον, ἐκείνηα ποτὸ χέρι.
καὶ τράβατον μετὰ χαρᾶς, τὸ σῆτη νὰ τὸ φέρι.
Ἀπίτις ἀποσώσασι, εἰς ὀ λαμῶρὰ παλάτη,
καρδάλης τὸν ἀλέξανδρον, κτὸ χέρι τὸ νεκράτη,
Καὶ εἶδειξίτε φαντασία, ἐνά μορφο κμῶσῆν,
ἄλλο δὲν ἦτον εἰς αὐτὸ, μόνο μαργαριτῆν.
Ὁ λόγοράτε ἦτοναί, πολλύτη μολιθῆν,
μεσρῶματα ὀλόχρυσα, κείχε μεγάλη χάρη.
Δείχνητον καὶ τραπέζια, μετὸ μαργαριτῆν,
ὀλογοράτες ἦτοναί, ἀσίκοτο λογαῆν.
Σταῖς δύο ἄκραις ἦτοναί, μετὰ τῶν δρακοντίων,
καὶ εἰς τῆ μέση ἦτοναί, μετὰ τῶν βεφαντίων.
Ἰδέν ναῖς πολυτελής, ὁμορφοὶ σὰ θεμέλια,
ἴδε καὶ περιβόητα, πανόρια περιβόμια.

Ἴδτε ὁ ἀλέξανδρος, καὶ ὅλα τὰ σοκᾶσι,
ἀπειλῶ τὸς ἑμορφία, περίσσια ἐθαυμάσῃ.
Κανδάλης τῆς μητέρας, πολλὰ ἐπαρακάλη,
να δώσῃ τῷ ἀντιγόνῃ, χάρι πολλὰ μεγάλη.
Κανδάκης τὸν ἀλέξανδρον, πέρηντον ἐν τῷ ἅμα,
καὶ φράματα τῷ ἔδειξε, ὅπῃστον μέγα θάμα.
Ἴδὲ κοιτονας ὁμορφες, λιθαρία ἕσα θέλη,
ὅταν τὸν ἥλιον ἔλαμπαν, πῆ φέγγη κιανατέλη.
Ἴδὲ καὶ αἰήτο πῆστονας, μετέχρη κακομύω,
ἀπάνω λέγωσθε τροχῆς, ἦτον ἄποθεμύω.
Εἴκοσι λέφαις τὸς οὐραν, ὅπῃθελε να πάγη,
ἀπάν ἀφέντης ἔτεκε, χώριατῃ πολεμάγη.
Εἶπῃ τῆς ὁ ἀλέξανδρος, καλάναι καμομύα,
πασάνας τὸ θαυμάζεται, πῶς λῶ μασορεμύα.
Μὰ τίτα λέγω τάκαμαν, ἔλλῆνες διδασκάλοι,
γιατὲ τὸ εἶναι ὁμορφα, κέχοιου καὶ τόσα κάλοι.
Κανδάκης ἄπο κρείθῃκε, καὶ εἶπε ἐν τῷ ἅμα,
ἀλήθεια λούς ἀλέξανδρε, ἔλλῆνες τῷτα κάμα.
αἰπι λογήθῃ εἶπε τῆς, ἀλέξανδρος δὲν ἡμα,
ἀντίγονον μὲ κράζεις, καὶ δέλος τε λογιῆμα.
αἰπι λογήθῃ κείπετε, τὰ λόγια μῶν τὰ χάνης,
ὦ βασιλεῦ ἀλέξανδρε, ἐπεὶ ἐσὺ τυχαίης.
Ἐπέρην τὸν ἀλέξανδρον, καὶ μπένῃ σὸν κοιτόνα,
ἐγύεισε καὶ τὸ δείξε, τῶν ἐδικήτῃ κόνα.
Καίνα γινωεῖση ἔλνγη, τῶν ὄφιν τῇ δικήτῃ,
ἐκείνος ἐκ τὸν φόβοντον, ἔτρεψε τὸ κωρμήτῃ.

Γίτον

Γίτον σεσὲ ἀλέξανδρε, πατέρα καὶ ἰλαθάσης,
μέσα σὸ σπητή σέβηκες, ἐκγυμακὸς ὀπίασης.
Γίτον σεσὲν ἀλέξανδρε, τόση δατοκοπία,
ὀπέλθες καὶ σὲ πίασασι, διχρὸς πολέμω αἰπία.
Πῆ βασιλεῖς τὸ τρέμασι, τ' ὄνομα τὸ δικόσε,
καὶ πατέρα πῆσε ἤφερε, τὸ δόλιο ρίζηκόσε.
Τῆ φίλε ὀπελέγχοσι, μία δύο κατὰ τὴν ὥρα,
καὶ τρίτο πάντα τὸρχεται, καίνε κακίτη μέρα.
Μὰ φρέπει σὺ ἀλέξανδρε, ἐτῆτο νὰ μετείσης,
μία καὶ δύο καὶ πολλαῖ, ἐτῆτο νὰ μὴ ποίσης.
ἀλέξανδρος ἠθέλησε, τότες δεχά νὰ ποίση,
νὰ σφάξῃ τὴν βασίλισσα, νὰ μὲν τὸ μολογήση.
Ἡ δὲ καινδάκης εἶπετε, καλήτον ἠβελήσου,
γιανάλθης εἰς τὸ σπητήμας, ἐσὺ μετὸ κωρμίσε.
Καὶ μὴ φοβάσε τίποτες, φυλάγοτο σὸν νῆμα,
ὄσα ἔσὺ πεγλύτοσε, γυναῖκα καὶ παιδίεμα.
Γιατίαν τομάθῃ ὀ μικρὸς, ἡὸς ὀ ἐδικόςμα,
χορίζησῆτω τὴν ζωὴν, ὀκτετουμῆ τῆ κόσμα.
Διοτίς ἠ γυναικατε, τῆ πόρε θυγατέρα,
κλείει γιατὸν πατέρα τῆς, νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα.
Λεῖπὸν ἐγὼ ἀλέξανδρε, θέλω νὰ σὲ φυλάξω,
καὶ τύποτες κακὸ σεσὲν, δὲν θέλω νὰ κιτάξω.
Καινδάκης καὶ ἀλέξανδρος, ἔξω κ' οἱ δύο σύγικα,
καὶ μέσατε ἀλέξανδρος, εἶχε μεγάλη πείκα.
Καινδάκης τότε σιῶπχε, ἡέτης τῆ καινδάλη,
νὰ δώση τῆ ἀντίγωνου, χάρι πολλὴ μεγάλη.

Εἶπε τῆς θυγατέρας τῆς ἀρπίδος, ἀρπίδος, ἀρπίδος, ἀρπίδος,
 αὐτίνοι τον ἀντίγονον, καλὰ νὰ κανισκήση.
 Διότι ὁ ἀλέξανδρος, μαζ' ἔκαμε φιλία,
 καὶ γλυτοσε τῆ νυφίμας, ἔκεῖνα τὰ σκυλία.
 Υἱός τῆς ὁ μικρότερος, τότε γιαυῖα γρικῆθη,
 εἰς αὐτὴν τῶν υπέρατε, τότες ἀπιλογήθη.
 Ἀληθεία λές ἡ υαίμας, χαρὶ ἐκάμε μεγαλι,
 πᾶ τῶν γεναῖκα γλυτοσε, δελφίμας τὴ κανδάλα.
 Μὰ τί το λεγῶ νυφίμας, πολλὰ παραπονάτε,
 ποσφάξε τον πατέρα τῆς, αὐτὸν πολλὰ λυπάτε.
 Καὶ δελφίτον ἀντίγονον, γιανατὸ νεσκοτόση,
 ἐκείνον τον πατέρα τῆς, νὰ τὸν ἔξεκδικήση.
 Ἡ δὲ καρδιά τῆς εἶπετε, αὐτὸ νὰ μὴ τὸ καμῆ,
 διότις ὁ ἀλέξανδρος, εἶχει πολλὴ δυνάμει.
 Νὰ σφάξης τον ἀντίγονον, ἐτέτο ἀσ' ἀρέση,
 καὶ ἐν καλὰ ἀλέξανδρος, πέριμα τὶ δὲς κερδέση.
 Κανδάλης ἀπεκρίθηκε, κείπε δὲ νὰ ποίση,
 εἰς αὐτὸ τῆς κύρης καὶ δελφῶ, ὀπίσω νὰ γυρίση.
 Καὶ νὰ τὴ κάμο σωτροφία, ἢ νὰ τὸν σωτροφέψω.
 καὶ μεκαρίσκῃ ὁμορφο, σ' ἀλέξανδρον νὰ πέψω.
 Μαλόνκοι οἱ δὲ δελφοί, καὶ δέλωσι νὰ ποίσω,
 γιαυτῖνον τον ἀντίγονον, αὐτοὶ νὰ πολεμήσω.
 Κανδάλης τὴ ἀλέξανδρος, εἶπετε νὰ βοδάση,
 ἐκείνος μετὶ γνώσητε, γιανατὸς ἡμερώση,
 εἶπετε μετὶ γνώσητε, μέρωσε τὰ παιδίαμας,
 δοροτὸς πεμαλώθη, καὶ λακταρὴ καρδίαμας.

Σαῦτ' ἄκυσεν ἀλέξανδρος, σκεῖνυς ὑπαγένη,
    κεῖς τὸν μιαιρότερον ὕον, ἔτζη τῆ σιωπχένη.
Αἰεγίου εἰς ἀλέξανδρον, ἐσόσε κακιομῆος,
    καὶ πείρας ἀ ὀργίζεσε, κήσε ραθυμισμῆος.
Εἰ γώμει δέλος ἐκείνυς, κέχει πολλές ποιζή,
    καὶ ἀπομῆα τίποτες, ἐκείνυς δὲν τὸ χειζή.
Γιαπέτε τίμυ τήσισε, κ' οἱ δύο σιωιβασητέ,
    κὴ σὰς τὸν φέρω ἐδέμα, γιανὰ ξεπδικηθῆτε.
Καὶ ἀθελήσει καὶ πνας, ἐμῆα νὰ φονέψη,
    τὸ αἷμα κὴ ἀλέξανδρος, αὐτὸς τὸ θε γυρέψη.
Εἰσεῖς γὰρ ἐγεικῆεται, ποχε κατισημῆος,
    τόσυς ἀφέντες βασιλεῖς, κατὴ σῆ γῆ βαλμῆος.
Μόνον ἐσεῖς ἀφήτεμει, ἐμῆα νὰ παγένω,
    καὶ μεδικῆμα πηβελή, ἐδώσας τὸ νεφέρινω.
Κεῖς τὸν ἐχθρονσας καὶ οἱ δύο, τότε ξεπδικηθῆτε,
    ἐγὼ πῆ δισας οὔτεσε, ἐσεῖς ἐμῆ ἔφρατε.
Αὐτίνοι σαῦ τὸν ἤκυσαν, λιτίνον δὲν γυρέβουω,
    ἀφίκασι τὰ μαλοτὰ, τότε ἢ οἱ δύορμῆω βουω.
Καρδάκῆς τὸν ἀλέξανδρον, κράζησε μοναξία,
    πολλὰ γ' ὀ τῆω ἐχαρίκε, ἐκείνυς τῆω ἀξία.
Καὶ εἶπε τῆ ἀλέξανδρῆ, ἀγάποιω νάτεν γίοςμυ,
    ἐβλέπωμει τῆ γνωσείσε, κὴ εἰλος ἦσε κόσμυ.
Καιδάκῆς τῆτα εἶπετε, βγαῖν καὶ τῆ χαρίζη,
    σέφανον πολυδάμαντον, πκλάμπει κὴ φωτίζη.
Καὶ δίδητε καὶ θώρακα, χλαμίδα χρυσομῆη,
    καὶ στραπῶτες τοδωσε, ὀπίσω νὰ παγένη.

Καὶ περπατῆσαν ὄλοιτες, μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ὄν τὸ πον κείνον ἔποσε, πετῆ με ὁ κινδάλις.
Ἰδὲ εἰδώλων φρετασία, καὶ ἀσραπαῖς καὶ ἄλλα,
εἰς αὐτὰ ὁ ἀλέξανδρος, ἐδήλιασε μέγαλα.
Ὅμως ἐσαθ' ἀλέξανδρος, νὰ δεῖ τί θελί γένη,
ἀνθρώπους εἰδὲ κ' φωτία, κταματίατες δ' ἄγνη.
Καὶ ἔνας ἦλθε εἰς αὐτὸν, τότε καὶ χαιρετάτον,
ξέρης τὸ ποῖος οἱ μαιγω, λέγη λιανερωτάτον.
Ἐγώ με κείνος ὁ παλιός, ὁ χάσις ὁ κρατάρης,
ὄσα ἀν' ἐσέναυσούχησα, κ' ἡχά ἐκείνα τ' ἀρχίς.
Ἐχίς ἐθαυατ' ὄνομα, ὁ πῆσε θελεῖ μείνη,
γιατί εκτισες λεξάνδρια, τὴν χώρα γὰρ ἐκείνη.
Ἐρώπσεν ἀλέξανδρος, τὸ πόσον θελί ζήσι,
ἀπο λογιῆθη κεί πετος, κάλιον νὰ μὲν τ' ἀκίση.
Κα λήτερον εἰς σεσέν, μὴ μάθης τῆς θαήσου,
δίος τις πάντα βασαία, βελίεχει τὸ κωρμύσου.
Τῆτο τὸ γίνωσκε καλά, πῶς ἐκτισες τὴν πόλι,
παυτίνη τὴν ἐχρίαζέτον, οἱ οἴκε μὲν ὄλη.
Καὶ τῆ γνώρις ἀπο μὲν, ὡς γιατὴν τελοῦπίσε,
ὀλίγη ἔναι κ' κοντή, ἐσένα ἡ ζωήσου,
Σ' ἀλεξανδρεία θές θαίπη, ὁ πόναι τ' ὄνομάσου,
κ' πλείομῆ με ἐρωτὰς, πῆ γγενε τῆ δελείασε.
Τὴν σράτα πηρ' ἀλέξανδρος, κ' περπατεῖ κ' παίγη,
καὶ κλίο κείνον τὸ χρυσή, ἐδ' ἐν τὸν ἐρωτάγη.
Καὶ οἱ σατράπαι τ' ὄμαθαι, κίολοι οἱ ἀρχηγίτες.
ὄλοι τότε ἦλθασι, σὺν σωμαπανησῆτες.

Καὶ

Καὶ τότε πάλ' ἀλέξανδρος, πέρνη τὲς μακεδόνας·
κείσται καυκάκια πύργωναι, σέθνος σῆς ἀμαζόνας·
ἔπισολὴ ἀλέξανδρος, γράφει καὶ σαύταις σέλη,
ἢ ἔγραψέ τις τὸ λοιπὸν, καὶ κείνα ὅσα θέλη.

ἔπισολὴ ὅτ' ἔσηλεν ἀλέξανδρος, εἰς ταῖς
ἀμαζόνας.

Γασιλῶς ὁ ἀλέξανδρος, γυναικὲς ἀμάζωναι,
δύαμιν ἐγρηκίσηται, πόχεν οἱ μακεδόνας.
Ἡ κέσατε τὸν δαρείον, πῆ πῆρα μεγαλαία,
καὶ πόρον κείνον τὸν φεικτὸν, τὸν μέγαν βασιλῆα.
ἄλλης ἑτέρε βασιλεῖς, ἐγὼ ἐδέλοσατες,
να μέχσι ἀφέντητες, ἐγὼ γὰρ ἔποισατες.
Καὶ θέλος να μου δίδωσι, πάντα να μετελεῖναι,
πάντα τὸ τέλος εἰς σεμὲ, αὐτίνοι να χρουοῦναι.
Καὶ ἔρχομαι ἀπαύσας, σαῖ φίλος για να ποίσω,
σεσας δὲν θέλω τὸ λοιπὸν, πόλεμον για ναρχήσω.
Οἱ ἀμαζόνας εἶδασι, ἐκείνα τὰ γραμμῆα,
τὰ ἔγραψεν ἀλέξανδρος, καὶ τάχε μίλιμῆα.
καὶ πάλαν κείναις ἔγραψαν, ἔπισολὴ να σήλου,
σαυτῖνον τὸν ἀλέξανδρον, καὶ να τὲ παραγγήλιν.

ἀμαζόνων ἔπισολὴ πρὸς ἀλέξανδρον.

ὄξ ἀμαζόνας ταῖς φεικταῖς, ξεμαῖ τ' ἀδρωλέναις,
ποκόσμος ὅλος σάρματα, μαῖ ἔχει γροικημῆαις.

Βασιλέως ἀλέξανδρου, ὅλαις ἐμεῖς μίωμαι,
να μὲν ἔλθῃς σὺν τόπον μας, ἐσὲν παρακαλῆμαι.
Ὁ τόπος ἔναι γὰρ κακός, καὶ θῆς κακοπαθήσι,
κολπίζομαι καὶ ἄσφακτος, ὀπίσω θῆς γείσῃ.
Τὸ πῶς ἤμας ἐν σάρματα, ξέρημας οἰκμηθῆναι,
ὅπως στρατιώτης κανενῆς, δευαὶ σιναπαιτένη.
Σὲ δύο ποτάμια σέκομεν, καὶ ἔχομε τὴν τροφήμας,
καὶ δὲν γείσῃ κανενῆς διαχρόνω τὸ νιασῆμας.
Καὶ τὸ νιασῆ ὀλόγυρα, γείσῃ τὸ ποταμῆ,
καὶ κανενῆς ἐδεμπορή, τίποτες νάμας κάμη. (αἰς,
Διακόσιες χιλιάδες βείσκονται, γυναῖκες ἀνδριομύ
ἄλλες βδομῶν τὰ λοιπὸν, κείνα καλαβαλμύαις.
Οἱ ἀνδρες ὅπως ἔχομε, μεμαὶ δὲ κατοικῆναι,
μαντίτερα σὺν ποταμὸν τὰ ζῶαμας τηρέναι.
Εἰς πᾶσα χρόνος γὰρ ἐπᾶ, σεμαὶ αὐτοὶ περνῆνε,
καὶ ὅσαις θέλῃν ἐξ ἡμαὶ, μαυτῆς παιδία γενῆνε.
Καὶ ἔνα χρόνον μεταμαὶ, αὐτίνοι κατοικῆσι,
τάλι περνῆν τὸν ποταμὸν, τὰ ζῶα καὶ τηρέσι.
Ἀνέλθῃ πόλεμος σεμαὶ, ἡ δυνατὸ φεσάτο,
περνῆμε μεῖς τὸν ποταμὸν, καὶ ἄνῃμα χόμεσάτο.
Ἐρχῆνται καὶ οἱ ἀνδρες μας, καὶ μαὶ ἀκολυθῆσι,
φυλάσῃν τὰς κατένας μας, καὶ μαὶ, ὑπηρετῆσι.
Καὶ δυναταῖς σὺν πόλεμον, ἡμας ἐν παραφύση,
ἔθνος ἐδὲν ἡβρίσκειται, ἡμαὶ νὰ μαὶ νικήσῃ.
Καὶ ὅποια λαβοθήξημα, λέγωμε τὲτο παῖκι,
ἀπὸ ταῖς ἄλλαις τὸ λοιπὸν, ἔχει τιμὴ μεγάλη.

Ὅποια

Ὅπῃα ποθ' ἀνὴρ ἀπόλεμον, εἰμῆς τὴν ἀνυμνῶμε,
καὶ ὡς θεῶν περσότερο, ὅλαις τὴν ἄφρημῆμε.
Καὶ ὅπῃα πάλαι ἔξ' ἡμαῖς, ὄπ' ἀνδρα γαθῆσι,
καὶ εἰς τὸν ἄπιστον λαόν, νὰ κόψῃ νὰ φανήσι.
Νὰ κάμῃ εἰς τῆ μέσιτους, ἀνδρα γαθῆς μεγάλαις,
ἔχει ζωὴ ἐκ τὸ κρινῶ, πολλὴ τιμὴ κταῖς ἄλλαις.
Εἰμῆς γυναιῖκες ἡμαθ' ἐν, καὶ ἅμας πολεμῆσις,
τὸ ποίω δ' ἐν τολπιζοῖς, ἡμαῖς γιαναικῆσις.
Γυναιῖκες ἡμαθ' ἐμῆς, δ' ἐν ἐν πολλὰ μεγάλα,
γυναιῖκες γιαναιπολεμαῖς, νὰ παρῆς δίχος ἄλλο.
Καὶ μῆς ἀσενικῆσωμαι, ἔναι κατηγορίᾳ σου,
κ' τὴν το συβελέψωτο, μόλις τὴν στυτροφία σου.
Ἄν ἐν κ' τὴν ἄλέξανδρε, κ' ἐχῆς πολλὴ τῆ γνώσει,
ἀδελφῆς νὰ λθῆς εἰς ἡμαῖς, τὸ δ' ἐλῆς μετασίσει.
Δέγομε τὴν το εἰς σεσ' ἐν, ἐμῆς νὰ σε τελέσωμαι,
τὸ δ' ἐλῆς νὰ πληρόνομε, γράψαι νὰ παροβοδῆσαι.
Καὶ γράψωμας ἀποκρίσι, σ' ἔτα τὰ γεγραμμένα,
διότις τὰ φροσάτα μας, σ' ἐκοῦν κονομημένα.
Σαῖν τ' ἀκρίσεν ἄλέξανδρος, τότε γιανμία γελῆν,
εἶπε νὰ κάμῃσι γραφῆ, εἰς σαῖταυς γιανὰ πᾶν.

Ἐπιστολὴ, ὅπ' ἔσῃηλεν ἄλέξανδρος εἰς
ταῖς ἅμαζόνες.

Βασιλεὺς ὁ ἄλέξανδρος, γυναιῖκες ἅμαζόνες,
ἔσεις ὅπ' ἔλογίζεσεν, κῆσεν ἀπτειομημένας.

Ὅλον τὸν κόσμον κέρδισα, ἐγὼ μετὴ βελήμια,
ἕσας ἐγὼ νὰ φοβηθῶ, ἔναι πολλὴ τροπήμια.
Μέσας δ' ἐν καταδέχομε, πόλεμον γιαν αρχήσω,
μόνον μελόγον μοναχὰ, θέλω νὰ σὰς φοβήσω.
Ἄμαζόνες γὰρ σήλεται, γιαν ἀλθεν εἰς ἐμῶν,
χίλιας πεντακοσiais, μάλογα δὲ λεμῶν.
Καθεν χρόνον νὰ λάσονται, σελπὸν νὰ γρικῆται,
τότες νὰ ἔρχονται αὐτῶ, κί αλεις νὰ προβοδάται.
Καὶ πράματα ποβείσκονται, σαυτὴν τῆ μερέα,
ἔδω ἕξ αὐτὰ σέλνετε, κί σίλωαι γὰρ ὠραῖα.
Λοιπὸν ἀδ' ἐν θελήσετε, ἐγὼ νὰ σὰς οὐείσω,
μετὴ σραπίαιμς νὰ λθ' αὐτῶ, καμίανὰ μὴν φήσω.
Οἱ ἀμαζόνες εἶδασι, ἀλέξανδρος τι μεινάη,
γραφή τότες ὀκαμασι, σαυτὸν γιανὰ ὑπάη.

Ἐπιστολὴ ὅπε ἕξ ηλεν οἱ ἀμαζόνες,
πρὸς ἀλέξανδρον.

Ἐξ αμαζόνες ταῖς φρικταῖς, ἐμαῖς τῆς ἀνδρειομῶναις,
σὸν βασιλεῖ ἀλέξανδρον, ἦμας ἐν δελομῶναις.
Καὶ δίδομῆσ' ἐξ εσῖα, μάλλον παρακαλεῖμς,
νὰ ἔλθης εἰς σὶὼ χόραμας, θέλομε κί αγαπῆμς.
Ἐτάξαμε νὰ δίδομε, τὸν χρόνον νὰ πληρῆμε,
χρυσάφη κεντῶαρια, κατό νὰ σὲ τελῆμε.
Καὶ ἀμαζόνες πέβομε, ἀπὸ ταῖς δὲ λεμῶναις,
χίλιας πεντακοσiais, κί κίαι πολλ' ἀνδριομῶναις.
Ὅποια

Ὅ ποία γαυμηθῆ ἔξ αὐταῖς, τὸν νόμον γιανασσάλη,
σαῦ ἀσεβλυ τὴν ἔχομε, ναχλὺ τροπῆ μεγάλη.
Ὅ πᾶν ὁ χρόνος πληρωθῆ, λέγομαι νὰ σφραξῆς,
προβοδισέμας ταῖς ἐδῶ, καὶ ἄλλαις γιακαλθῆσι.
Ἡμεῖς γὰρ σὺ ἐγράψαμε ἢ γιακὰ γεικήσις,
πιδόμεθα ἀκόριε, κείνο πᾶ μασ' ὀείσις.
Σαῦ τὰ κσεν ἀλέξανδρος, εἰς αὐταῖς ὑπαγένη,
ἢ ἔγραφε ἔπισολῆ, τῆς μάναςτε καὶ σέληνη.

Ἐπισολὴ ὀπόσιλε ὁ ἀλέξανδρος,
τῆς μητρὸς τε.

Βασιλεὺς ὁ ἀλέξανδρος, μητεῖ μὲ ὀλυμπιάδα,
τὰς συγγενεῖς μας χαιρετῶ, μόλησε τὴν ὀμάδα.
Σταῖς ἀμαζόνες ξέβηκα, μόλημα τῆ δυνάμει,
εἰς τὸν ὀριανίλῳ ὀρμησα, σε κείνο τὸ ποτάνη.
Καὶ εἶδα τόπον ἀγχιον, σε κείνα γὰρ τὰ μέρη,
σκόλος ἐγίνετον πολλῆ, μέσα τὸ μεσημέρη.
Ἡμεραις ὀγδοήκοντα, βρέχι βροχῆ μεγάλη,
καὶ τῆ σφραπᾶμε ἢ βροικε, τότες μεγάλη ζάλη.
Τὰ ρέχατες ἐπέσασι, ἐπὶ τὴν βροχὴν ἐμείνη,
εἰς αὐταῖς τότε λέγοσε, πολλῆ κακὸ ἐγίνη.
Ἐγίνονταν πολλαῖς βρονταῖς, ἢ ἀσφραπαῖς μενάλαις
ὄσα ἢ ἐμείναις λέγῶσε, ποτὲ δὲν ἦκεσ' ἄλλαις.
Καὶ φακάμε ὡς ἔπαψε, τότες βροχῆ ἐμείνη,
ὄπ᾽ ἐ καίνας ὄξεμαῖς, δὲν ἦμπορῆ πομείνη.

Τὸν ποταμὸν περάσαμε, μετὰ πολλῆ γὰρ κόπῃ, Ο
καί σκημε ἠφ' ἑρασιν, οἱ ἀνδρῶποι τὲ τόπῃ. Π
Πεντακόσις ἠφεραν, τότες ἐμὲ λεφάδες, Ο
ἀμάξια μεταρματα, ὡς ξυῖτα χιλιάδες. Π
Τότες ἐκεῖνα λάβαμε, μόλις τὴν ὀρδινία, Π
ὄρεια καὶ γυρίσαμε, εἰς τὴν βαβυλωνία, Π
Κατὸ χιλιάδες τὸ λοιπὸν, ἐπ' ἡρα δ' ἄλεμύες, Π
αὐτὰ μα λέγω μετ' ἐμὲ, ὁμορφαρματομύες. Π
Καὶ ὄρεια νὰ πάγομε, σῆλαις σήλαις ἠρακλέως, Π
εἰπατες καὶ κινήσαπε, κ' δὲν ἐγίνηα λέως. Π
Ἡ μία ἦτονα χρυσῆ, καὶ ἦτονα σημεῖν, Π
ἡ ἄλλη ἦτον ἀργυρῆ, καλογενεμεῖν. Π
Πύχες δέκα τὸ μακροστες, καὶ τρεῖς ἀκόμη ἦσα, Π
καὶ δύο πύχερ τὸ πλάτοστες, ἦσαν ἡ οἱ δύο ἴσα. Π
Καὶ ὄρεια καὶ εἰπατες, σῆ σῆλη νὰ τριπήσωμ, Π
νὰ δ' ἀέναι κέφια, καὶ πάλι νὰ σφαλίσεν. Π
Κίδα τὴν μετὰ μάπαμ, κείτον καλὰ γεμάτη, Π
καὶ τότε πάλι ὄρεια, ἐγὼ καὶ σφαλίσάτη. Π
Καὶ λύτερ πεντακόσιες, ἐβάλαμε σὸ φθίασμα, Π
ἐτότες πάλι ὄρεια, μισέβομε τὸ ἄμα. Π
Σέριμον τόπον πήγαμε, κριμνήταναι μεγάλοι, Π
ὅπ' ἔπις δ' ὦ, ἦ ποτε, νὰ μὴ τὲς εἶδαν ἄλλοι. Π
Καὶ τότες πάλι γίνετον, σκότος πολλὴ μεγάλο, Π
πεδὲν ἐγνώριζε τινὰς, ἕνα ἄπο τὸν ἄλλο. Π
Ἐτότες ἐγυρίσαμε πᾶ μέραις περπατέμε, Π
σὸν ποταμὸν θιρίζοντα, ὄρεια νὰ σαθῆμε. Π

Ταῖς ἀμαζόνες ἤβραμε, ἐκείναις ταῖς ὠρειομήχαις,
 εἶχασιν ἄρματα καλά, πολλάταιν ἀνδρειομήχαις.
 Σίδερο γὰρ καὶ χάλκομα, ὡτίνας γὰρ ἐκ ἔχου,
 πολλὴ ἀσιμοχρῆσαφο, βίον πολλῶν γὰρ ἔχου.
 Ἡ ἔλθαν καὶ ἑποσκυήσαμε, αὐταῖς οἱ ἀμαζόνες,
 χίλις πεντακόσιες, μεφέραν ἀνδρειομήχες.
 Ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐπήρασι, πᾶσαν ἀποσαλιμήχες,
 καὶ τέλος με ἤφερασι, πᾶσαν παραδομήχες.
 Ἐκείνος γὰρ ὀποταμός, εἶχε πολλὰ θηρία,
 ἐκεῖθεν τότε πήσθουσα, ἐγὼ μετ᾽ τῆ στρατία.
 Πολλῶν χειρὸν πηγέναμε, ὅλοι συμαζομήχοι,
 σιὴ ἑρυθραὴν τ᾽ θάλασσαν, ὅλοινας κοπιασμήχοι.
 Ὀλοίμας ἀναπαύτημα, ἐκ τὸν πειρίαςιον κόπον,
 ἐκεῖ τότες ἤβρεια καὶ, πολλὰ σενὸν γὰρ τὸ πον.
 Εἰς τὴν δεξία γὰρ μερία, ἦτον βοιωὴ μεγάλο,
 ἀεισεράτον θάλασσα ἐκ ἠβλυπες γὰρ ἄλλο.
 Θυσία τότες ἔκαμα, ἐγὼ καὶ θυσιάζω,
 τὸν ποσιδῶνα τὸν θεόν, πειρίαςια τὸν δοξάζω.
 Τότες τὸν ἐθυσίασα, ἐγὼ εἰς τὴν μονήτου,
 ἔσφαξα δέκα ἀλογα, μόνον εἰς τὴν τιμήτου.
 Ἐκ τὸν ἀτλιῶν τὸν ποταμόν, ἐπήγαμε παραῖνου,
 καὶ ἔτε γλιὼ ἐβλέπαμε, ἐδ᾽ ἑρανὸν ἀπάνη.
 Ἡσανναι καὶ κακὰ θηρία, κείχαν κακὰ τὰ ἦθη,
 ἦσαν καὶ σκίλιοκέφαλοι, σομάχαν εἰς τὰ σήθη.
 Καὶ ἄλλα ἔθνη ἦταναι, τῆς λέγουσι τρογλοδήτας,
 καὶ κατοικῶντ᾽ ἀπὸ πηλαια, κείχαν μακρὰς τὰς μίτας

Σεπτίεργιαλή ἤμαρθεν, καὶ ἀναΐσθη τυρῆμι,
εἰς τὸ νησὶ ἐπλεύσωμε, ὄλομαις γιαναδῶμε.
Καὶ μέσα λέγω σὸ νιασὴ, ἦτον ἡλίε πόλι,
καὶ δέκα μῆλια γύριζε, ἡ γῆς τῆς πόλις ὄλι.
Καὶ δεκατέσσαροίτονε, πύργοι ἐκεί κτισμένοι,
ὄφρα πησμένοι ὁμορφα, καὶ ὄλοχρυσοί.
Καλεπιοίμοι ἦταναι, μετὰ τῶν σμαγδαρίων,
καὶ παλίταν ὄλογυρα, μέμορφων λιθαρίων.
Ἰδὲ ναὸν ὄλοχρυσον, σμάδρον αὐτίνον λέγαν,
δυσίαις πολλαῖς τῆ ἔκαμναν, ζῶα πολλὰ ἐπέγαν.
Ἦτον ὀμίχλη περιασὴ, λέγω σὸν τόπον κείνον,
καὶ ἱερέα εἶχασι, μαῦρον ὡς σαρακείνον.
Τὸν ἥλιον ἐφυσίαζε, μετὶ ταπειοσιωῆ,
καὶ κείθεν ἐμψέψαμε, ἐμεῖς με καλοσιωῆ.
Ἐκείθεν πῆ μψέψαμε, τρεῖς μέραις περπατήσαμε,
σκότος ἠβείκαμε πολλὴ, κοίπα γιανασραφῆμε.
Πολλὰ κακοπαθήσαμε, δὲν εἶχα τὸ τί κάμει,
μέβια ὄλοι ἐσώσαμε, σὲν τέναβη ποτάμην.
Σπαλάπα κύρε πῆγαμε, πολλάτα ὠελομῆα,
ἦσαναι γὰρ ὄλογυρα, κια παῖω χρυσοίμοι.
Ἐκ εἶδα αὐτήτη γὸ μακρὴ, σκεῖνα γὸ τὰ μέρη,
μέσα σὸ αὐτήτη τὸ μακρὴ, φολέβη περιεῖρη.
Ἀνθραπινὰ σιωπήχενε, ὅποιος κιανήθε λέρθη,
τὶ πᾶθενε τῆ ἔλεγε, καὶ τί τῆ θέλη ἔρθη.
Καὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, σκεῖνο ἐπηγένα,
τὶ παθαῖαν τῆς ἔλεγε, κιαλήθεβε καθένα.

Λεκαίη ἦτονε χρυσῆ, ὄμορφα γενάμηρῃ,
 ἔξλιύτα μέτρα, ἔβαινε, κῆτον ἔκεισε ἀμρῃ.
 Ἐσφαξά δ' ἐκὴ βόδιζε, δυσιατότες καίω,
 καὶ τῇ λεκαίη τῇ χρυσῇ, γεμηζω ὡς ἀπαίω.
 Καὶ ὄλοιτες ἐπίνασι, μικροῖτε καὶ μεγάλοι,
 κίμνομαι καὶ τραπέζια, κῆτον χαρὰ μεγάλοι.
 Ἦταναι κεί σκαλία ὀκτώ, κιαπάνω ἦτον δένδρον,
 καὶ αἰτὸς ἐκάθετον, σκεθῖνον γδ τὸν κένδρον.
 Ὁ αἰτὸς καὶ τὸ δένδρον, ὀλότοναι χρυσάφῃ,
 ἴδα γδ ὠράγματα πολλὰ τὰ δένμπορῶσε γράφῃ.
 Ἐτότες ἐμψεύσαμε, μόλλω τὴν ὀρδινία,
 ἦλθαμε καὶ γυρίσαμε, εἰς τὴν βαβυλωνία.
 Ἐκεῖ παιδί γενήθηκε, κείχε τοῖστο εἶδη,
 κημέσ' ἀπάνω ἀνδρῶπος, καὶ κάτο ἦτον φίδω.
 Ἐκείνη πᾶ τὸ γέμνησε, φέριητο σὸ παλάτη,
 ἤφερε καὶ δείξειετο, σὰ χέριαιτης τὸ κράτει.
 Κρυφᾶμε τόφερε ἐκεῖ, ἴδατο γδ πῶς καίη,
 εἰς αὐτο λεγαθάμασμα, ἐμῖρα με ἔφανῃ.
 Ὁ εἶσα δὲ νὰ ἔλθῃσι, μάγοι καὶ ἀσπρονόμοι,
 τὰ δῶ σῆτο πὶ λέγῃσι, τῆ καδ' ἐνὸς τὴν γνώμη.
 Ἐτότες ἐμαζόκησαν, κ' οἱ μάγοι κάμνουσιν κείση,
 τὰ γρα ἔδνη μέπασι, ἐγὼ τὰ δέλη ρίση.
 Εἰς ἀσπρονόμος ὕστερα, ἦλθε σεμας κιαρχήση,
 καὶ τὸν σημείον ἔβλεφε, τὰ ῥεχα τε ἔσε κήση.
 Βαῖη μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ κλέγει καὶ τρομάση,
 καὶ ἔλεγέμας βασίλεια, γλύγορα δὲ χαλάση.

αὐ γὰρ ὅσα τὸ ἦκεσα, μέγਾਲως ἐφοβίθη,
τῆ ἀστρονομίᾳ τὸ λοιπὸν, ἐτίθη τὰ πηκογύθη.
καὶ εἶπατε τὸ λοιπὸν, αὐτὸν ἀκαθάρσιον,
καὶ τὸ σημεῖον τι δειλὴ, πασαν ἀνά γεγκύθη.
Ὁ μάγος ἀποκρίθηκε, τὰ πάντα τῆ ἀνθρώπου,
ἐκεῖνος λέγων ἦσε σὺ, εἰς σπειοῖτε τρόπον.
τὸ κάτο λέγων τῆ φιδίᾳ, ἐναὶ ἡ ἐξεσάσε,
καὶ κείνοι ὅτι ἐπέρνεσι, ξισὲν τὴν ἀφεντία σου.
Ἐξέμει τῆ γράψατος, ἀλέξανδρον τῆ ἡῶσα,
να σέβρη ἡ γραφὴ καλά, μεῖ ὄλης τῆ σπητίσκα.

Περὶ τὸ πῶς ἐστειλέθη τῆ τῆ ἀλεξάνδρον,
ὁ θάνατος.

τῆ ἀλεξάνδρον θάνατος, τοῖστος γὰρ ἐγίνη,
ὄντα τὸ ἐφαρμάκεψαυ, οἱ φίλοιτε ἐκεῖνοι.
Ὅταν αὐτὸς ἐξέβηκε, ἐκ τὴν μακεδονία,
φίλοντε ἄφηκε ἐκεῖ, να ρίζη μαρδινία.
τὸ ἴνομα ἀντίπατρον, τῆ χώρα να γυεῖζη,
ἄφηκε καὶ τὴν μάατα, ἐκείνη γιαναεῖζη.
Ὁ λυμπιάδα ἐγραφεν σ' ἀλέξανδρον καὶ πέβη,
τὸ πῶς αὐτὴ ἀντίπατρον, ἐδὲν τὸν ἀφεντέβη.
καὶ πάλι ὁ ἀντίπατρος, σ' ἀλέξανδρον ἐμύθη,
τὸ θέλημάτης κάμνητο, καὶ ὅτι θέλη κεινη.
αὐτὴ σπειδὴ μαρίονετε, καὶ ἔχη κακοσιμή,
μαγὼ καὶ ὅτι χόρασε, πολλὴν δικαιοσιμή.
Α' λέ-

Αλέξανδρος γὰρ ἄφηκε, τὸ ἄρῳμα καὶ διέβη,
σαυτιπατρον δὲν ἔγραψε, μὴ δεσμητέρα πείβη.
Ὀλυμπιάδα ἔγραφε, σά ἀλέξανδρον ἐμύνη,
ναυγάλη τὸν ἀντίπατρον, ἐκτὼ τιμὴν ἐκείνη.
Αλέξανδρος τῆς ἔγραψε, αὐτίνης τότε πάλι,
αὐτίνον τὸν ἀντίπατρον, ἐκτὼ τιμὴν ἀβγάλη.
Σαυτακέσεν ἀντιπατρος, ἐγῆρεβε νὰ πίση,
μὴ δοδον τὸν ἀλέξανδρον, γιανῶτον φαρμακίση.
Φαρμάκη κάμνη ἰσχυρὸν, ἀυξόμηλον τὸ βαῖνη,
καὶ τὴ ἕεττε τόδοκε, κασαῖδρον νὰ θηβαῖνη.
Εἶχε δὲ ὁ ἀντίπατρος, τὸν ἔπερον ἕόντε,
δοσμύον τὴ ἀλέξανδρον, ὡς ἀῖθρωνον δικόκετε.
Ἀντίπατρος παραῖγγηλε, κασαῖδρον τὴ ἕεσσ,
νὰ δοσι τὸ φαρμάκιον, ἠέλιτ' ἀδελφῆτε.
Τότες ἀποκαίρεττε, κασαῖδρος καὶ μισίβη,
σὰ μέρη τῆς βαβυλονίας, ἐκεῖθεν γὰρ ὁ δέβη.
Ἐκεῖ βεικετὰ δέλφοντε, ἐκλίε τὸν λέση,
για ἀλέξανδρον τὴ μῆλισε, γιανῶτον ἀπολέση.
Τότες κασαῖδρος δ' ἔγαλε, δῖχνητε τὸ φαρμάκη,
σαυ εἶχασι τὴν ὀρδινία, δινητε καὶ πιτακη.
Ἦτοναι ὁ ἐκλίος, ἐξ αὐτὸν λυπημύος,
κτὰ χεῖρα τὴ ἀλέξανδρον, ἦτονε ραυδισμύος.
Διότι τὴ ἐκτύπησε, ἀπάνω σὸ κεφάλη,
μετὶ ραυδί τὴ βαρεσε, μία ραυδία μεγάλη.
Ἦτον κίολλον λυπημύος, μῆδων γὰρ τὸν νεκράζαν.
ἔβελότικαν καὶ οἱ δυο, τότες γὰρ λογαρίαζαν.
Ἦσαν

Ἡ σὰν καὶ ἄλλοι σὺν βελή, κηδέλησαν νὰ πείσω.

τότε τὸν ἀλέξανδρον, γιαγατὸν φαρμακίσειν.

αὐτίνα αἰς τὰ φίσμε, ὡς γιαναμιλὺ ἀργίσω,

καὶ δὲ τὸν ἀλέξανδρον, δέλω γιαναρχινήσω.

ἀλέξανδρος καλεσικὴ, ἐτότες ὀρδινίαζη,

τὲς ἀρχοντες ἐκαίσει, τότε ἐκεῖ τὲς κράζη.

Τὲς φρώτες τῶν στρατιωτῶν, κί λες τὲς ἀνδρὸ μαχίμς.

κὴ τὲς σατράπας τὲς καλὲς, κὴ τὲς ἐκ λελεγμῶνους.

Ὅλοι τὲς τότε χέρονταν, σικεῖνο τὸ τραπέζη,

πασαίαις δὲ τὸν τὴν χαρᾶν, ἀρχαίσει νὰ πείζη.

Καὶ τότε παλιὺ ἀλέξανδρος, ἐσέβη σὸ κελήτε,

καὶ πσεσὸ σὸ κρεβάτητε, νὰ παρή τῇ βελήτε.

Εἶχε δὲ εἰς ἀλέξανδρον, μίθιος παρρησία,

ἐδιδεβη καὶ τὸν ἐκραζε, νὰ λθῆ σὺν κερτεσία.

Καὶ εἶπε του ὡ δέσποτα, δέλωι γιανασεδῆναι,

οἱ φίλσεισ οἱ γνήσιοι, μισένα νὰ χαρέναι.

Σὰν τὰ κέσειν ἀλέξανδρος, ἔξω γιαμία δὺ γένη,

τὸ δέλημάτεσ ἔκαμε, εἰς αὐτέσ καὶ παυγένη.

Ἐκεί βερεκε τὸν πέρδικα, εἰς τὸ τραπέζη κείνο,

τὸν ποδιανᾶ, τὸν λεοναῦ, ὅλοι ἔπιναν οἶνο.

Τὸν σπύρικκῆ, τὸν λεοναῦ, λυσίμαχον καὶ ἄλλοι,

τὸν φίλιππον καὶ ὀλκιά, κείχαν χαρᾶ μεγάλη.

Κορβόμη κὴ τὸν εὐγενῆ, νέαστρον καὶ ρακλείδη,

εἶχαν καὶ τὸν ἀρισονᾶ, ἀρχησαν κὴ τραγέδη.

Εἶχαναι κείσ τὴν μέσιτες, τότε τὸν πολεμαῖον,

κασαῖδρον με τὸ ὄνομα, καὶ φιλονᾶ τὸν νέον.

Μόνον οἱ πέντε ἔξ αὐτῆς, δὲν ἦσαν ἀπασμένοι,
σεκείνον τὸ συμβέλιον, δὲν εἶσαν βαλμένοι.
Πέρδιξ ἐκ ἧτον σὺν βαλῶν, ἐδὲ ὁ πτολεμαῖος,
ἐδ' ὄλβιος ὁ σύμαχος, ἐφιλοναὺ ἀνεὸς.
Ἄλλοι οἱ ἄποδὲ λοιποὶ, εἶχαν βελὴ σαμένην,
γιανατὸν φαρμακίᾳσι, γιαφθόνον γιοργισμένοι.
Ἐκαμὰν ὄρκος φοβερῆς, νὰ μὴ ἀλληλογύσῃσιν,
ἐκείνο ὅπῃ εἶπασιν, ὅλοιτες νὰ τὸ πᾶσιον.
Τῶρα ἐν αἰ γυεῖσμε, εἰς τὴν ὅτι βελία,
πῆ δέλησαν νὰ κάμῃσι, κείνη τὴν ἀσωπία.
Ὅλοιτες ἦσαν σε βελὴ, τὸ ποῖον καὶ τὸ ποῖαν,
καὶ τὸ μὲ ἦλθ' ἀλέξανδρος, ὅλοι προσηκοθήκαν.
Εἶχε δὲ ὁ ἴλιος, φαρμάκη σὸ ποτήριον,
καὶ κέρασε τ' ἀλέξανδρον, καὶ πικρὴ ἐσωκλήριον.
Ὅσαν αὐτὸς τὸ εἶπε, ὥρα διαβη μεγάλη,
ὄλο γυρα ἐγύειζε, καὶ πίνασι καὶ ἄλλοι.
Ἐφώναζε ὡ φίλοι μὲ, τιεναι πῆμε πειράζῃ,
ὅπῃ ἔλθε σὸ σκότημα, σαγίτα καὶ μὲ σφάζῃ.
Καὶ πλέο δὲν ἠμπόρεσε, αὐτὸς γιαναπομένην,
κεῖ πετες γιανακάθονται, τὴν ἐφημίαν κείνοι.
Ἐκείνος ἐσηκόθηκε, καὶ σὸ κελίτη μπένῃ,
μὴ νὰ τὸν πᾶψῃ ὁ καῖμός, ὅπῃ τὸν νεμαρένῃ.
Πτερῶ ζιτᾶ ἀλέξανδρος σὸ σῶμα νὰ τὸ βάλῃ,
μὴ νὰ ξεράσῃ ἔλεγε, ὅκτὴν χολῶν ναυγάλη.
Καὶ τὸ πτερῶ ἴλιος, φαρμάκη λίφῃ πάλι,
τ' ἀλέξανδρον τὸ ἔδασε, σὸ σῶμα νὰ τὸ βάλῃ.

Καὶ

Καὶ τὸ πτερῶ ἀλέξανδρος, σὸ σῶμα τ' αἰκρόνι,
τότες πάλι χειρότερα, ὅπιασαντον οἱ πόνι.
Τῶν νύκτα ὄλιω αὐπτιος, διαβάζη ὁ καιμῆρος,
δὲν τὸ ξῶρε ὁ ταπεινός, ὅτ' ἐν φαρμακομῆρος.
Τῶν νύκτα ὄλιος δ' ὕγαλε, μέσα ἐκ τὸ κελήτου,
μέσα τινὰ δὲν ἀφικε, βγαῖν κ' τῆ γυνήτε.
Καὶ τότε ἐσηκόθηκε, ἔκρυφα δ' ἄναπίση,
γιαναπτιγηῆ σὲν ποταμόν, κ' κάτω νὰ βελήση.
Διότις ἐκεῖ ἔρχετον, ὄφρα τῆς τὸ ποτάμη,
εἰς βαβυλῶνα ἔρχετον, μετὲν πολλὴν δυνάμη.
Γ' ὅτεν ἡ γυναικατε, τρέχει καὶ τὸν ὀπίανη,
ἐπέρητον κτὸν ποταμόν, σὸ σπῆτη τὸν νεβαῖη.
Εἶποτις γυναικα με, κακόκαμες μεγάλο,
ἀνείχα πάγει ἀφαντος, θεὸν μείχα ἄλλο.
Καὶ εἶπετις πρὸς τὸ παρόν, μὴ δὲν τὸ μολοίσης,
εἰς σὲ κανένναν ἀνθρωπον, ποτὲ μὲν τὸ μηλήσης.
Ἀποταχὺ ἀλέξανδρος, ρίζη τὸ στρατοεικη.
ὄλοι νὰ ἔλθην ἐμ παρῶσ ἄ, νὰ κάμη δ' ἄθήκη.
Καὶ τότε ἐμαζόντικε, ὄλοτι τὸ φεσατο,
ἐκάμαν ἀνακάτομα, τότες ἀπάνω κάτω.
Καὶ εἶπασι τῆ φύλακα, ποφύλαγε τὸ δόμα,
δειξεμαστὸν ἀφέντημας, σιδὲ νὰ κάμοι αἶνα.
Καὶ σεβη μέσα πέρδικας, τ' ἀλέξανδρος καὶ λέγει,
δὲ σποτα μακεδονικῶ, ἔξω φεσατο κλήγει.
Καὶ ὄλοι θέλεν νὰ σεδῆν, ὅπιναι πονεμῆροι,
τα δὲ βανενται σάρματα, κανῆς δὲν ἀπομῆρει.

Τὸτ' ὄρεται ἀλέξανδρον, τὴν κλίνην νὰ βασιλεύσῃ,
συμῆσι νὰ τὸν βάλῃσι, ὅλοι νὰ τὸν κητάξῃ.

Καὶ ἦλθε τὸ φασάτοτος, ὅλο μὲν τὸν κητάξῃ,
πασαίνας ἐπὶ τὸν πόνοντες, ἀρχίζῃ κὴ φονάζῃ.

Εἰς θάνατον τὸν ἔβλεπαν, κὴ ὅλοι ἐφονάζαν.
ἔκλεγαν κὴ ὀδύρονταν, κὴ βαρυνασεναίξαν.

Καὶ ἕνας λέγει ἑξαυτῆς, πολλάτον ἐθλιμῆος,
ἦτον δίοτης εἰς τὸν νοῦν, καὶ κκεγέν ὁ καὶ μῆρος.

Σ' ἀλέξανδρον ἐσίμοσε, καὶ δαβη εἰς τὴν κλίνην,
ἔκλασε κὴ ὀδύρετο, τὴν ἰδικήτ' ὀδυίην.

Ε' φονάξε ὦ βασιλεῦ, σημαῖ τένας πεκαίης.
ἀφύης μας γὰρ ἔρημης, καὶ θέλης νὰ ποθάνης.

Γιατὲ τομας ἐξεβάλης, ἐπὶ τὴν μακεδονία,
νὰ μας ἀφίσης ὀρφανῆς, εἰς τὴν βαβυλωνία.

Κρεῖττον ἡμεῖς συζώντανρι, σὺ γὰρ νὰ κατεβῆς.
παρισσεῖν ἀλέξανδρε, τὸν θάνατον νὰ δῆς.

Πάλι τὸ μακεδονικὸ φασάτο τότε λέγει,
βαῖη μεγάλη τῆ φωνῆ, ἀρχίζῃ γιανακλέγει.

Καὶ δάκρυσσε κὴ ἀλέξανδρος, κεῖπετες γιαναποίσην,
παρακλήτης θλιβερά, γιαναπαραμεισῃ.

Ὅρισε πάλι ἀλέξανδρος, γραμματικὸν κὴ κράξεν,
καὶ δαδῆκην ἔκαμε, σὺ μῆση τὴν δαβάζου.

Ἡ δαδῆκη ὅτ' ἔκαμε ὁ βασιλεύς
ἀλέξανδρος.

Βασιλεύς ὁ ἀλέξανδρος, καὶ κοσμοκράτορ μόνος,
ὄλυμπιάδας ὀγός, καὶ τῆ θεῆ ἀμῆρος.

Ε'πεὶ ἔλεπα ὁ θάνατος, θέλει νὰ μεχορίση,
πὲ πᾶσα ἕνας ἐξ αὐτὸν, δὲν ἠμπορῆ νὰ γλύσῃ.
Πρῶτον ἀφίτω τὸ λοιπὸν, σὺ λλω τὴν οἰκεμῆν,
ἀγάπην κὲ συχορησι, κια σὶν συμπαθημῆσι.
Καὶ δὲ νὰ μὲν γίνεταί, σὺς ἀρχηγὸς με μάχη,
πᾶσαίνας ἐκτὸν τόπον με, τὸ μερτικότε νὰ χῆ.
Ἀφλώ σὺν πατρίδα με, εἰς τὴν μακεδονία,
ἠθεοσάναί ἀρχηγὸς, ναρίζη μορδινία.
Ἀνκάνη ἢ γιωαῖκα με, ὁ πόναι γκασρομῆν,
παιδὶ νὰ ἔχει θέλημα, καὶ βασιλοῦς νὰ γένη.
Ἀνὲν κὲ γένη θελυκὸ, ἐκεῖνο τὸ παιδάρι,
ἀσκάμεσι μακεδονοὶ, ἀνδρα δὲ νὰ παρή.
Καὶ ἄσβαλομυσοσκαμνὴ, ἐκείνος νὰ καθίσῃ,
αὐτὸς τὴν μακεδονία, ὅσα ἔμὲ νὰ ρίση.
Ἀπὸ τὸν τόπον πορεια, αὐτὸς νὰ μετέχη,
λέον νὰ τὸ βάλεται τὸ ὄνομα νὰ ἔχη.
Ἀσπαρή καὶ γιωαῖκα με, αὐτὴν τὴν λεονίκην,
τῆ νιγιᾶδε ἀδελφὴν, νὰ ἔχη πάντανίκην.
Ἀφλώ γὰρ τῆ δὺγενή, πούχα γραμματκόμει,
νάναί ἀνδέντης κὲ αὐτὸς, μεθέλημα δικομει.
Καὶ νὰ ὀρίζη τὸ λοιπὸν, αὐτὴν τὴν παμφαία,
μόλα τῆς τὰ περίγυρα, κὲ τὴν καππαδοκία.
Ἀφλώ τῆ ἀντίγονε, ὄλλω τὴν παφιλία,
καὶ τὴν φραγγία σὰν ὑπᾶν, ὄλλω τὴν ἰταλία.
Καὶ τῆ κασάνδρ' ἀφλώτε, νὰ ἔχει βημερία,
νάναί ἀνδέντης καὶ αὐτὸς, σὺ λλω τὴν κασορία.

Τὴν

Τὴν χώραν ὅπου βεῖσκειται, ἀνάγνια εἰς ποτάμῳ,
ἀφῆκε τὸν ἀντίπατρον, σεκείνωσαν ἀκάμῳ.
Ἀφῆκε γὰρ τὴν ἑλυκεία, ἐκεῖθεν σαῦ γυεῖζη,
ὁ φιλονάσ μετ' ὄνομα, αὐτὸς νὰ τὴν ὀείζη.
Ἀφῆκε γὰρ τὴν πίδαονα, νὰ ρίζη τὴν συεία,
μολὰ τῆς τα πείγυρα, καὶ μεσοποταμία.
Ἀφῆκε γὰρ τὸν σέλδουκον, πόχη πολλὴν ἀγνεία,
νάσαι ἀφέντης κύριος, εἰς τὴν βαβυλωνία.
ἀφῆκε τὴν φλίνικε, νὰ ρίζη εἰς τὴν συρία,
νάχη καὶ τὴν κηλησυρία, μετὶ Ἰσχυεῖα.
Ἀίγυπτον ἀλεξάνδρεια, τὸν πόλεμαῖον φῆκε,
νάσαι αὐθέντης καὶ αὐτὸς, καὶ τὴν ταῖς παριδῆω.
ἀπάνω κτὴν βαβυλωνία, χώρα τῆ βοδομήνη,
σαυτὴν νὰ ρίζη πέρδικας, ἀφέντης γιαναγένη.
Ἔως κάτω εἰς βάκτιρα, νὰ ρίζη νεβεκλίτη,
ἀεὶ παρῆ καὶ γυαῖκα με, ροζάνην διαγυεῖτη.
Γιατὶ πολλὰ ἐπόπιστε, πέρδικας γιατεμῆα,
καὶ πάντα εἰς ἀνάγκη με, αὐτίνος με κυβέρνα,
ἀφῆκε ἀφέντες τέσαρες, αὐτὸς νὰ τὴν πημήσω,
καὶ ὅτι θέλων τὸ λοιπὸν, αὐτῖνοι ἀεὶ τοπίσω.
Δημήτριος καὶ σέλδουχος, νάσαι μεμπισοσιών,
ὁ φίλιππος ὁ πόλεμῖος, ἀσκάμνε δικαιοσιών.
Ὅειζω γιανακάμετε, λεκαῖνη χρυσομήνη,
διακοσία κίω τὴν ἀεία, κιασέναι γεναμήνη.
Ὅταν θελήσει ἡ ψυχὴ ναυγῆ ἐν τὸ κορμάκη,
μέσα γιαναμεδάψετε, εἰς τὸ χρυσῶ λαρνάκη.

Κτὲς μακεδόνας βείσκονται, γέροι ἀχαμνησμήροι.
πασάνας ἐκτὸ ἀπήτιμα, μεζήμα νὰ σαγένη.
Νὸ τὲς δὺχαρισήσεται, νὰ μὲν παραπονῆνται,
νὰ πᾶσι εἰς τὰ ἀπήπατες, πάντα νὰ μεθυμῆνται.
Εἰς τὰς ἀθλίνας σήλεται, χάρισμα τερειομήρα,
σήλεται καὶ βασιλικά, ρούχα κιασὶν βαμμένα.
Καὶ εἰς τὸ ἀργος σήλεται, νὰ πᾶσι τάρματαίμα,
σεκείνον τὸν τόπον ἀγαπῶ, νὰ πᾶν μεθελήμαίμα.
Καὶ μέσσι ναπαβάλεται, σναὸν τὲ ἦρακλέος.
καὶ νὰ μηδὲν θελήσεται, νὰ κάμετε ἀλέος.
Καὶ σαμῆρα νὰ σήλεται, πενιῦτα κεντλήαρια,
ἀκόμα λέγω καὶ κατὸ, νὰ πᾶν ἐκείκαθάρια.
Εἰς τὸν ναὸν ἀπόλωνος, πόνη ἀδελφοσιωή,
δόντια ναπαῦ λεφαῖπνα, νὰ χουμ ὁμορφοσιωή.
Πέψεται κῆπες ἑκατὸ, λέγωσας μορισμόνικ,
σήλεται καὶ δερμάτια, νασαι σμημόσιωόμου.
Καὶ εἰς τὸ κάσρο μελιτῆ, πελέγοιμ μελαναῖδη,
αὶς ἀποσήλεν ἔδεκεῖ, φλερία ἕνα μόδη.
Ὅσα νιασία βείσκονται, νὰ χουμ καθαροσιωή,
αὐτὰ περὶ ζῆ τὸ λοιπὸν, τῆς ρόδε τὸ κοιωῆνη.
Καὶ τὴν νηδία ὅπε ἔιν, σὸν ἠδὸν σὸ ποτάμη,
ἀφλύστω τὲ πιθονᾶ, νὰ χη σαυτὴν νὰ κάμη.
Ἀφλύο ἀφέντη λέγωσας, αὐτῖνον τὸν ταξίδη,
σπαρωνησάδας τὸ λοιπὸν, νὰ πέρνη καὶ νὰ δίδη.
Ἀφλύο τὲ σερβέντικ, σαυτὴν τὴν ῥαχοσία,
μόλατης τα περὶ γυρα, κιαυτὴν τὴν γερασία.

Εἰς

Εἰς δὲ τὴν χώραν τὴν καλίαν, ὅπῃ τὴν λέν σκεῖνῃ,
ἀφώοτῳ τῆ φίλιππε, νὰ ρίξῃμε εἰρλίην.
Αφώο ἀφέντι κυρχανία, αὐτὸν τὸν πόντα φέρῃ,
ναῖαι ἀφέντης εἰς αὐτῆς, ὅλας νὰ τῆς δὲφραῖνῃ.
Αφώο γὰρ τὸν πέκισα, ἀφέντι σὺν περσία,
ὀλόγυρα ὅσαῦ εἰπᾶ, μόλυθῆς τὴν μπασία.
Καὶ τῆτο παραγγέλωσαι, σὺν χώραν τῆ σισαῖνῃ,
κέρρον ἀφώο ἀρχηγόν, νάχη σαυτῆ νὰ κανῆ.
Καὶ τότε τὴν ἀνάγνωσαι, ἐκείνῃ τὴν δὲφραῖνῃ,
τότ' ἐκλαμψαν οἱ ἀρχοντες, ὅλο τὸ στρατοεἰκῃ.
Καὶ τότε πάλι ἴδυσιν, ἄσρο πῆ κατεβαῖνῃ,
κτὸν ἔρανον ἐπρόβαλε, σὺν θάλασσα παγένῃ.
Καὶ αἰτὸς ἀκολουθᾶ, ἐκείνο τὸ ἀσέρῃ,
ἢ περπατῆσαν ἢ τὰ δύο, σὺν θάλασασταῖ μέρῃ.
Τότε ἐδὲξάβη ἡ ἀσῆρ, ἀπαῖω σῆμῶνῃτες,
τότε καὶ τῆ ἀλέξανδρε, ὄγκικεν ἡ ψυχῆτες.
ἐκείνος ὅπῃ γῆλαβε, τ' ἄλογο τὸ μεγάλο,
μέσα σὸν σαύλον σέβηκε, λέγειτε δίχως ἄλλο.
εἶπετε ὦ βεκέφαλε, ἐσέχεις τῆ ζωῆς,
μαπόθανεν ἀφέντσου, ὅπῃτον ἡ πημῆς.
Τότε πολλὰ χλυμήπξε, βρυχάτε ὡσπερ χέω,
μέσα σὸν σαύλον πλανταξε, ἔτζη ὅσαῖσας λῆω.
Καὶ ὅλοι ἐθαυμάσασι, σὸ ζῶ τὸ φιλιμῆρω,
γιαγὰπ ἡ τῆ ἀφέντῃτες, πεβρέθη πλαντασῆρω.
Πάντα μετὸν ἀφέντῃτες, σαῦ δὲγενε σὺν μάχη,
τῆς βαρβαρῆς ἐσιώτῃγε, ὅσοι τῆ θέλαν λάχη.
Τῆς

Τὸς μὲν ἐκτύπα σοῖς ποσὶ, δὲ σὸ σῆθος πάλι,
μεκῆινο γίνωικητὶ, καὶ μέτραυτον καὶ ἄλλοι.

Περὶ τὸ πῶς ἐμύρισαν τῷ ἀλεξάνδρῳ τὸ σῶμα-
δκα τὸ σῶμα.

Ταφιασαὶ μυρίσαντες, λέξανδρον τὸ κωρμάκι,
καὶ μέσα τὸ ἐβάλασι, εἰς τὸ χρυσωλαρνάκι.
Οἱ μακεδόνες ἤθελα, νὰ παροῦν τὸ κωρμίτη,
ἀντάματα τὸν βάλασι, σφίλιππον τὸν πατήρτι.
Οἱ πέρσαις πάλι λέγασι, ἐκεῖ γινατὸν θάψου,
ὅπῃν καὶ ἄλλοι βασιλεῖς, γινατὸν ἀναπάψου.
Ἐτότες ἐμαλώασι, τὸ ποῖος νὰ τὸν ἐπαρή,
νατόχου εἰς τὸν τοπόντης, δὲ μεγάλη χαρῆ.
Καὶ ἤλθε ἱερισμὸς σαυτῆς παρὰ θεῶ ἠδέως,
γιναθαπτή σὺ αἴγυπτον, νὰ μὴ γενῆ ἀλέως.
Ὁ πολεμῖος με ἕτερος, πέρνητον καὶ παγένη,
ἀλέξανδρον εἰς αἴγυπτον, σαῦ λὺ παραγγελμῶσι.
Ὁ ἱερός δ' ἐν ἄφικε, γινατὸν ἀναπάψου,
ἀλέξανδρον εἰς τὸν αἴγυπτον, ὡς γινατὸν ἐθάψεν.
Σ' ἀλεξανδρεία τὸν πέρησι, καὶ βαίνοντον σὰ μάξη,
ἐκεῖ γάρ τὸν ἐθάψασι, ὅσαῦ τὸ θελή τάξη.
ἰζήσε δ' ἀλέξανδρος, χρόνος τελαντατρίης,
τὸν θάνατον γὰρ ἔλαβε, αὐτὸς ἐκτῆς ἐδίης.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἐτῆτο τὸ βιβλιόπυλον, σὴ Βενετία τυπώθη,
ἐκείνος πεποτύποτε, μεγάλη γὰρ ἐπόθη.
Νάβρη τὰ κατορθώμαεν, κὲ φράξαις τ' ἀλέξανδρου,
καὶ πῶς ἐθανατώθηκε, κατὰ χεῖρα τῆ κασαίνου.
Νὰ ἐβρηκαθη βόλαιον, μάται διορθομύω,
εἰς σὲ σκοπὸν κὲ ἔννοια, κὲ ὀρθογεγραμμύω,
Λοιπόλαχε καὶ ἤβρετο, κείχε τὸ ἐναντίο,
ἀπόλα ὅσα ἔπαμε, καὶ νὰ εἰπῶ τὸ ποῖω.
Σφαλτὸ καὶ ἀδόρδοτο, καὶ κακογεγραμμύω,
κί από τὴν παλαιότητα, ἦτον διεφθαρμύω.
ἐκείνος ὅπῃ τόβαλε, εἰς σίχον καὶ εἰς ῥῆμα,
ἤβρισκεται σὺ ζάκενθον, καίκαμε μέγα κρίμα.
Πηγέμας διεργέτησε, τὸ ἐδικότε γράμμα,
θανατομάθη ὄλπιζα, σὲ ληντο ἐν τὸ ἅμα.
ἐπεὶ ἐγὼ τῆ μύνησα, καὶ παρακάλεσάτον,
γιανα τὸ σήλη τὸ λοιπὸν, ἐγὼ δεήθη κάτον.
Πλοσίμα τάρχοντα πολλά, ἐδῶ σὺ βενετία,
τὸ πῶς ἐδὲν τὸ ἔσηλε, ἐκ οἶδα τὴν αἰτία.
Ἡμεῖς τὸ ἠμπορέσαμεν, ἐκέμαμε μεκόπον,
κίαν ἐν σφαλμύω τίποτε, εἰς σὲ κανέναν τόπον.
Σὲ ῥῆμα ἢ εἰς ἔννοια, ἢ εἰς κανέναν τρόπον,
τὸ σφάλειν ἔναι τῆ βροτῆς, κὲ τῆ θνητῆ ἀνθρώπου.
Λάβετε γὰρ καὶ παῖτε, τὲ τὴν τὴν ἰσορῖα,
νὰ δεῖτε κατορθώματα, λέξανδρου τὴν παιδία,
ἀνδρία γὰρ ἐπέκτητο, κίαν τὴν τὴν σωφροσύνη.
Ἴδειτ' ἂν ἦτον σώφρονας, κείχε δικαιοσύνη.

Γιμαῖκα γὰρ τῆ δαρείη, εἶχε χηματοισμύη,
μεκείνῳ δὲν ἐμοί χευσε, σαῦ τόχου μισμύοι.
Πέτον εἰς τὴν νέοτητα, καὶ εἶχε ἔξοσία,
τὸ σωειδὺς τὸν ἔλεγε καίφυγε ἀνομία.
αὐτίνω γὰρ δὲ βάσα, γραμμύω γὰρ τὸ ἴδα,
εἰς ἐβιβλίον ἐμορφον, σὸν σορικὸν σκίδα.
ἐυνῆχος τῆς βασίλισσας, ἔφυγε εἰς δαρείον,
καὶ ῥωτισέτον δαρείος, γιαιτὸν αὐτῆ πιμδίων.
αἰζή καὶ ἡμετέρατῃ, κιαυτίνῃ ἢ μευήτῃ,
καὶ ἀπυκείνον ἔμαθε, τὰ γάπα ἢ ψυχήτῃ.
Λέγειτῃ οἱ κυράδες με, βασίλισσας καλῶται,
καὶ ἀπετὸν ἀλέξανδρον, πολλαδὲ χαρισῶνται.
Κυράμε ἢ βασίλισσα, εἶναι μὲ τὴν πιμήτῃς,
πιας ἐδὲν τὴν ἔγγιξε, αὐτὴν εἰς τὸ κωριμήτῃς.
Σαῦ τ' ἀκυσεν ὁ δαρείος, σὸν ἔρανον κητάζει,
τας χεῖρατῃ ἀσίκοσε, καὶ τὸν θεὸν δόξάζῃ.
δουχαρισόσου εἶπε ζοῦ, ἐσὲν τῇ βασιλείῃ,
ὀπιδωσες καὶ τῶν φθαρτῶν, ταῦτῃ τὴν ἔξοσία.
Καὶ βασιλοδουὼ ἐπὶ γῆς, μεδέλημα δικόσου,
σύ βασιλεία με ἐδωσες, κιανένας ὀρισμύος.
αὐτίνῃ φύλαξον ἐμοὶ εἰδὲ κῆ ἐθελήσῃς,
τὸ κράτος τὸ βασίλειον, θέλης να μες ἐρήσῃς.
Παρακαλῶ σ' ἀλέξανδρε, αὐτίνω να χαρίσῃς,
καὶ ἄλλα περισότερα, βασίλεια να ἔξωείσῃς.
Ἰδετε τί κατόρθωμα, εἶναι ἢ σωφροσιμῃ,
γιατὸν ἐχθρὸν παρακαλή, κῆ πύτη σδελοσιμῃ.

ἔτετυπώθη τὸ λοιπὸν, ἔλαβε γὰρ καὶ τέλος,

ἑτέτη ἡ ἰσορῖα, καὶ τὸ ὠραῖον μέλος.

ἔτει μετὰ τὴν λύτρωσιν, αἰθρώπων γὰρ τὴν νῆα,

χίλια πεντακόσια, δις δέκα καὶ ἑνία.

Στας δέκα πέντε τῶ μίως, λέγω τῶ σεπτέμβει,

κόπος καὶ δεξιότητι, ζῆλος τῶ δημητεία.

ἐνετίσιν παρὰ Ἀντωνίω πρὸ Πινέλλω.

α χ λ.